

A close-up, black and white portrait of Dr. Magyar György, an older man with a serious expression, looking slightly to the right. He has a mustache and is wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt and a patterned tie. The background is dark and out of focus.

DR. MAGYAR
GYÖRGY

A VÉDŐ

14 MEGHÖKKENTŐ
BÜNÜGYI TÖRTÉNET

Libri

Előszó

Egy ügyvédnek, aki hosszú évtizedek óta praktizál, rengeteg története van. Ugyanúgy, ahogy, mondjuk, egy oknyomozó újságírónak. Havas Henrik barátom már régóta „nyúzott” azzal, hogy ideje lenne az én történeteimet is megjelentetni könyv alakban. Az ügyvédi és az újságírószakma annyiban hasonló, hogy mindkettő rendkívül közel van a való világhoz. Természetesen nem arra a bizonyos, nyilvánvalóan művi „való világra” gondolok, én a valódi világról beszélek, amelyben élünk, és amelynek örömeit és bűneit saját bőrünkön tapasztaljuk meg.

Az újságíró és az ügyvéd naponta találkozik az élet árnyoldalaival, az áldozatokkal és a bűnösökkel. Az újságíró helyzete voltaképp egyszerű, nincs más dolga, mint megtalálni a közérdeklődésre számot tartó bűnügyet, kideríteni, hogy mi történt, aztán már meg is lehet írni a sztorit. Az ügyvéd általában nem kiválasztja, hanem készen kapja a bűnügyeket, és igyekszik

rekonstruálni, hogy valójában mi történt, majd legjobb tudása szerint ellátja a megvádolt személy védelmét. Azonban amikor egy történet lezárul, az ügyvédnek eszébe sem jut, hogy megírja a sztorit. Legfőképpen azért nem, mert köti az ügyvédi titoktartás.

Mivel ebben a pillanatban épp a könyvem előszavát olvassák, itt nyilvánvalóan valamiféle önellentmondásról van szó.

Ebben a könyvben tizennégy - reményeim szerint - izgalmas, tanulságos történetet találnak. Nem könnyen szántam rá magam, hogy közreadjam őket. Ahogy mondani szokták, iszonyú szűk pályán kellett focizom. Az újságírót is kötik bizonyos szabályok: nem adhatja ki a forrását, ellenőriznie kell a nyilvánosságra hozott információkat, az ügyeket a maguk teljességében kell közreadnia. Az ügyvédnek azonban ennél jóval több dolog köti a kezét: tekintettel kell lenni titoktartási kötelezettségére és ügyfele érdekeire is.

Szeretném megnyugtatni önöket, ez a könyv úgy készült, hogy minden felsorolt szempontot szem előtt tartottam. A történetek szereplői kitalált

alakok, azonban a könyvben felbukkanó összes jogi mozzanat valós. Valós a társadalmi környezet, amelyben játszódnak, és valósak a bennük megjelenő problémák. És ami talán még fontosabb: nemcsak valósak, de tanulságosak is.

Számomra külön gondot okozott a stílus és a szó-használat. Egy jogot végzett ember általában felismerhető arról, hogy megpróbál szabatosan fogalmazni, és stílusától mi sem áll távolabb, mint az előbeszéd, a maga esetlenségével, slendriánságával. Hogy egy ügyvédtől talán szokatlan módon megpróbáltam élethű, olvasmányos történetekké formálni a praxisom során megismert helyzeteket és kérdéseket, egyedül a könyvet szerkesztő Havas Henrik érdeme és felelőssége.

Napjainkban a média tele van bűnügyekkel, a kereskedelmi tévék és a bulvárlapok házhoz hozzák a gyilkosságot, a nemi erőszakot, a terrorcselekményeket. Azt is mérlegelnem kellett, hogy nekem, az ügyvédnek szabad-e hozzájárulnom ehhez a „krimidömpinghez”. Némi töprengés után végül arra az álláspontra jutottam, hogy az egyes ügyek, esetek tanulságainak életszerű leírása, a jogilag nem mindig releváns mozzanatok bemutatása segíthet az olvasónak abban, hogy az eddigieknél jobban eligazodjon az igazságszolgáltatás dzsungelében, és ami még ennél is fontosabb, a korábbinál differenciáltabban legyen képes megítélni egy-egy bűncselekmény indítékait, motivációit. A „valódi világ” sohasem fekete vagy fehér, hanem „színes” -remélem, ezt a könyvet is ilyennek találják majd.

- [A háborúnak sosincs vége](#)
- [A végrendelet](#)
- [Az alkalmatlan](#)
- [A professzor lánya](#)
- [Ketten szorították a párnát](#)
- [A bosszú](#)
- [Kinyílt a bicska](#)
- [Akik](#)
- [olvasnak](#)
- [Legyen Erzsébet](#)
- [Heten hallgatnak](#)
- [A nagy átverés](#)

- [Végzetes](#)
- [Egy mindennapi történet](#)
- [Kínhalál a kandallóban](#)

A háborúnak sosincs vége

Július 11-én léptem be a börtön különlegesen őrzött körletének kultúrszobájába. A börtönparancsnok és a biztonsági főnök külön engedélyével találkozhattam Samir Halidzsiccsal. Ebédidő volt, a félig nyitott ajtón keresztül láttam, hogy a dupla vasrácsos ajtón épp begurítanak egy kocsit két nagy fazékkal a tetején.

Már megfigyeltem, hogy a fegyintézetekben mindig minden ragyogóan tiszta - nem meglepő, van elég ember a takarításhoz -, a kultúrszobákban meg a könyvtárakban általában mégis rengeteg a por. Ezekben a helyiségekben eléggé sivár a berendezés. Itt például egy roskatag csocsóasztal állt, ősrégi színes tévé használhatatlan távirányítóval, két-három tucatnyi agyonolvasott könyv - többnyire ponyvák, krimik, na meg vallásos témájúak -, egy állvány rúddal, betonból öntött, huszonöt kilós súlyokkal a két végén, illetve egy összedőlni készülő dohányzóasztal két székkal. A falon egy valamikori playmate képe, akinek mostanra már nyilván van néhány unokája.

Mint mondtam, az ajtó félig nyitva volt, nyurga fegyőr kukucskált be rajta kíváncsian. Aztán hamarosan megérkezett Samir Halidzsics, vezetőszáron. Beszélgetés közben ketten felügyeltek minket. Samir pont úgy nézett ki, mint amilyennek egy 32 éves bos-nyákot elképzeltem. Habár bosnyákot én addig csak a futballpályán láttam, és úgy is csak a televízióban.

Leültem Samirral szemben, és bemutatkoztam. Noha rám nézett, mégsem éreztem úgy, hogy létrejött köztünk valódi szemkontaktus. Úgy nézett, mintha üvegből lennék, és jó ég tudja, mit látna mögöttem.

Elmondtam neki, hogy egy export-import üzleteket bonyolító, számomra ismeretlen németországi céget képviselő magyar ügyvédi irodától kaptam a felkérést, hogy lássam el a védelmét. Hozzátettem, ez természetesen azt jelenti, hogy sem neki, sem a családjának nem jelent anyagi terhet az ügyvédi költség.

Samirnak nemigen volt kedve beszélgetni. Éreztem, hogy belátható időn

belül nem fog megszólalni. Fölálltam, és a polcon sorakozó könyveket kezdtem nézegetni. Megkérdeztem, szereti-e Rejtő Jenőt, de ő nem válaszolt. Visszamentem az asztalhoz, elővettem vastag határidőnaplóm. Kénytelen vagyok abba jegyzetelni, mert a cetliket szanaszét hagyom az irodában meg mindenfelé, ahol járok, és sohasem kerülnek elő.

Olvasgattam, de közben néha Samirra pillantottam. Mereven az arcomba nézett, megbilincselte keze az asztalon feküdt. Nem remegtek az ujjai, az izmai sem feszültek meg. A testtartása pont olyan volt, mint mikor valaki barátai társaságában egy számára érdektelen focimeccset néz.

Alig néhány perc telt el, mikor a két fegyőr mocorogni kezdett. Nem siettettek bennünket, de látványosan unták magukat. Újra megtörtem a csendet.

- Ön tegnap, azaz július 10-én, a kora hajnali órákban megölte a 35 éves szerb Petar Dragodicsot. Úgy tájékoztattak, hogy az elkövetés után egy társának, illetve a helyszínre érkező rendőröknek beismerte tettét...

Mivel Samir nem reagált, folytattam.

- Azért vagyok itt, hogy méltányosan bánjanak önnel. Hoztam egy papírt, alá kellene írnia, hogy megbíz a védelemmel.

Samir elfordult, a csocsót nézegette. Majd kifogástalan magyarsággal megszólalt.

- Adja azt a papírt, aláírom.

Miközben elé toltam az iratot a tollal együtt, megdicsértem, milyen jól beszél magyarul. Biccentett, és mintha halványan elmosolyodott volna.

- 16 éve élek Magyarországon. Volt időm megtanulni az önök nyelvét.

Amíg Samir a papírokat vizsgálta, fejben felidéztem, mit mondott a kollégám előző nap a telefonban: „Gyuri, ha tudnám, akkor sem mondhatnám el, miért érdekelt egy német cég abban, hogy ez a bosnyák srác a lehető legjobb védelmet kapja. A lényeg az, hogy minden költséget állnak, a határ a

csillagos ég. A személyes szükségletekről mi gondoskodunk, tisztálkodószerek s a többi, tudod, ami ilyenkor felmerül. Ilyen apróságokkal te ne foglalkozz! Tegye most mindent félre! Van elég embered az irodában, mozgósíts mindenkit! Beszéltünk az áldozat szobatársával, aki szemtanúja volt a gyilkosságnak. Egy szlovák játékvezető, kihallgatták, aztán azonnal hazautazott. Egyelőre nem sokat tudunk. Hajnali öt körül, egy pesti szálló második emeletén történt a gyilkosság. Az elkövető, Samir Halidzsics elfogásakor elismerte, hogy ő ölte meg Petar Dragolicsot. Mindketten játékvezetők, az UEFA kéthetes továbbképzésére érkeztek Magyarországra. Az első tíz napban elméleti és gyakorlati órákon vettek részt egy sportközpontban. Ezt követően jöttek Budapestre, hogy együtt nézzenek meg két felkészülési meccset. Dél körül értek a fővárosba, délután városnézés volt a program, aztán egy borozóban vendégeskedtek. Nem mondtam még a másik bosnyák nevét, pedig neked is ismerős lehet: Dzekónak hívják, mint a Manchester City csatárát, a Wolfsburgból került Angliába. Persze csak névrokonok.”

Samir aláírta a papírokat, aztán felkönyökölt, és két tenyere közé fogta az arcát. Megkérdeztem, hogy vála-szolna-e néhány kérdésemre, mire bólintott.

- Miért hagyta abba a focit?

Samir ettől a témától kicsit megélénkült.

- Alig 28 évesen megsérültem, be kellett fejeznem. Nem haragszom emiatt senkire - tette hozzá. - Rossz ütemben csúsztak be, szétment a bal térdem. Futni ugyan tudok, de vigyáznom kell az irányváltásoknál, mert nincs térdszalagom.

- Hogyan került újra Magyarországra?

- Amikor befejeztem a játékot, nem találtam itt a helyem. A párom is elhagyott. Németországban laktak rokonaim, ezért Münchenbe költöztem. Tudja, én még a Velez Mostarban együtt játszottam Hasan Salihamidzsiccsal...

- Aki jó pár évet lehúzott a Hamburgban?

- Két évvel fiatalabb nálam. Ő még jugoszláv színekben játszott az Uló-os világbajnokságon. Mikor kitört a háború, a családjával együtt Németországba menekült, ahogy jó néhány rokonom is.

Samir elhallgatott. Könnyek gyűltek a szemébe. Kért, hogy fejezzük be. Talán egy perc telt el, amikor az ajtóban megjelent a biztonsági főnök. Valószínűleg a szomszéd szobában hallgatta a beszélgetésünket, de addig ez az eshetőség nekem eszembe sem jutott. A szemével jelezte, hogy ennyi talán elég is lesz aznapra.

A Pozsonyi úton, a Móri étteremben találkoztam Molnár Csanáddal, aki a végzetes éjszakán Samir szobatársa volt a szállodában. Amikor felhívtam, hogy beszéljünk, először húzódozott, azt hitte, újságíró vagyok. Aztán mégis kötélnek állt, mert, mint mondta, borzalmas, amit a bosnyák fiú művelt, de valamiért úgy érzi, hogy megérdemli a védelmet és a segítséget.

Úgy negyvennek saccoltam Csanádot, és kiderült, hogy csak két évet tévedtem. Elmondta, ha már betöltötte volna a negyvenet, nem küldték volna el a továbbképzésre. Dunaszerdahelyen focizott, lehúzott néhány évet az első vonalban is. Vacillált, hogy edzősödjön vagy játékvezetőnek álljon, míg végül az utóbbi mellett döntött. Annak, hogy miért kerültek egy szobába Samirral, roppant egyszerű a magyarázata: a kurzuson mindketten külföldinek számítottak, ugyanakkor mindketten kifogástalanul beszélnek magyarul. Megkértem, hogy próbálja leírni a számomra, milyennek látta a szobatársát.

- Furcsa volt... Az első dolog, amit megkérdezett, az volt, hogy gyűlölöm-e a szlovákokat. Mondtam, hogy én senkit nem gyűlölök, így a szlovákokat sem. Nem mintha nem volna rá okom, de lebeszéltem magam a gyűlöletről. Meglepett, hogy mennyi mindent tud Magyarországról. Néhány dolgot, bármennyire is furcsa, én is tőle tudtam meg. Például azt, hogy a pannonhalmi apátságban, ahova kirándulni vittek minket, '44-ben több száz zsidó gyereket rejtettek el a nyilasok elől. Tudja, a játékvezetők, vagy legalábbis a többségük, a pályán fegyelmezett, de ha egymás közt vannak, könnyen elengedik magukat. Amikor borkóstolóra vittek minket, kiderült, hogy néhányan nem tudják, hol a határ. Csak Samir nem ivott, meg a másik bosnyák és a két azeri kolléga, hiszen a muszli-moknak tilos. Ez eleinte mulatságos volt, később azonban inkább kellemetlen. Mi, magyarok eleve

tudunk mulatni, de nem könnyű úgy tanítgatni a nótáinkat a nyugat-európai, pláne skandináv kollégáknak, ha az asztalnál ott ül négy savanyú képű muszlim és kólát kortyolgat. Na de visszatérve Samirhoz... Amikor a társaság már egész elfogadhatóan énekelte, hogy „Tavaszi szél vizet áraszt”, az egyik szerb kolléga, őszintén szólva elég agresszíven, követelni kezdte, hogy márpedig énekeljük el vele az egyik dalukat. Az első sorokra máig emlékszem: „*Tamo daleko, daleko od mora, Tamo je selo moje, tamo je Srbija. Tamo je selo moje, tamo je Srbija*” Egy szomorú katonanóta, valami olyasmit jelent, hogy ez a bizonyos katona messze van, a tengeren, nagyon messze a szülőföldjétől, Szerbiától. Mindenki megpróbálkozott a dallal, de volt egy ember, aki nem állt fel és nem énekelt velünk.

Nem volt nehéz kitalálnom, hogy Samir Halidzsics volt ez az egyetlen ember, és az a Petar Dragulics erőltette a szerb népdalt, akit a védencem július 10-én brutálisan megölt. Molnár Csanád elmesélte, hogy szó sem volt verekedésről vagy bármilyen olyasmiről, ami előre jelezte volna, hogy mi történik majd néhány nappal később.

- Senki nem foglalkozott azzal, hogy Samir ülve maradt. Akkor már jócskán beittunk, és a legtöbben csak arra figyeltek, hogy meg tudjuk jegyezni azt a pár szerb szót. Én viszont észrevettem, hogy Samir keze ökölbe szorult, és hogy nagyon furcsán, nem tudom másképp kifejezni, fagyos tekintettel fürkészte a szerbet, aki egy széken állva dirigálta a társaságot. Persze a szerb is látta, hogy Samir nem állt föl, hogy nem iszik bort és nem énekel velünk, de különösebben nem érdekelte. Még kicsit gúnyosan rá is mosolygott a bosnyáakra. Egyébként, ha ennél többet akar megtudni, azt javaslom, beszéljen Peter Shultzcal, szerintem talán még vele beszélgetett a legtöbbet Samir. Talán tudja, hogy mindenhonnan kettesével küldték a játékvezetőket. Ők is együtt jöttek, és csak azért nem laktak egy szobában, mert a szervezők direkt külön helyezték el az egy országból érkezőket, hogy könnyebben összebarátkozzunk a többiekkel.

Még aznap estére megbeszéltem egy találkozót Peter Shultzcal a Margit híd környékén, egy belga sörözőbe. Elpanaszoltam neki, hogy annak alapján, amit eddig megtudtam, nehéz elképzelni, hogyan volt képes a hallgató, visszahúzódó Samir lefejezni egy baltával a játékvezetőtársát, akivel ráadásul soha egy szót sem váltott. Peternek egészen más volt a véleménye.

- Ez alatt a két hét alatt valamennyire kiismertem a kollégámat. Bár bosnyáknak született és Magyarországon nőtt fel, szerintem nagyon gyorsan felvette a német stílust. Hihetetlenül pedáns, minden gyakorlatot a legjobb tudása szerint végzett el, az előadásokon jegyzetelt, mindig ápolt, udvarias, és ami így utólag talán a legfontosabb, visszafogott volt. Ez a jó kifejezés, hogy visszafogott. Samir olyan volt, mint egy összenyomott rugó. Nyomod, tartod, majd amikor elengeded, vagy éppenséggel kiszabadul, irtózatossá válsz, és ha elé állsz, rajtad is áthatol. Emlékszem, még az első napokban egy alkalommal a szöglettrúgást követő, kapu előtt kialakuló szituációkkal foglalkoztunk. Két ificsapat játszott, mi a kapu mellett és mögötte helyezkedtünk el. Az egyik társunk egy lecsorgó labdát akart visszapasszolni a kapusnak. Jó nagyot belebikázott a labdába, ami pár centire a fejünk mellett süvített el. Összereztem, annyira váratlanul jött a lövés. Samir nem ijedt meg, csak halkán annyit mondott: „Július.” Nem tudom, hogy ez elégséges magyarázat-e arra, hogy Samir végül megölte azt a disznó szerbet...

Peter később kifejtette, hogy neki, mint született németnek, semmi gondja a bevándorlókkal. Hosszan magyarázta, hogy szerinte a lengyeleknek minden okuk megvolna, hogy gyűlöljék a németeket, ám ennek ellenére a Nationalemfben a két lengyel, Podolski és Klose együtt éneklie a német himnusz a török Özillel

meg az arab Khedirával. Azt mondta, számára érthetetlen, hogy egy bosnyák csak azért megölje a sporttársát, mert az szerbnek született.

- Ezt józan ésszel fel sem lehet fogni - tette még hozzá, mire én bólintottam.

Másnap délelőtt felhívtak attól az ügyvédi irodától, amelyen keresztül megbíztak a védelemmel. A német vállalat, amelyik felkérte őket, az esélyek iránt érdeklődött. Az interneten utánanéztem a cégnek, és kiderült, hogy egykori bosnyák fociisták a tulajdonosai. Nagy hazafiak. Boszniában szállodáik vannak, a legnagyobb épp Mostarban.

Meglehetősen szerény lehetőségeink voltak a védekezésre. Azt mindenképpen el akartam kerülni, hogy Samirt előre kitervelten, aljas indokból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölésért ítélik el, ennyire talán volt esély.

Vajon mi a jelentősége a július 11-ei dátumnak? 1995-ben ezen a napon foglalták el a boszniai szerb csapatok Srebrenicát, és Radko Mladics parancsára tömegsírba lőttek nyolcezer bosnyák férfit. Az interneten borzasztóan objektív leírások olvashatók a történelekről. Itt van például ez a mondat: „Srebrenica hatezer fős kelet-boszniai kisváros, amelyben a helyiekkel együtt több mint harmincezer muszlim várt a sorsára...”

Elkészítettem a jegyzeteimet, és végiggondoltam, mit szeretnék megtudni Samirtól. Döntő fontosságú volt, milyen sorrendben teszem fel a kérdéseket, amikor újra meglátogatom.

Beszélgetésünkről az ügyész és Samir engedélyével felvételt készítettem. A diktafonról a titkárnőm szó szerint leírta az elhangzottakat.

- Hol tartózkodott 1995. július 11-én?
- Már említettem, hogy a Velez Mostarban fociztam. Amikor a várost löni kezdték a szerbek, anyám úgy döntött, hogy menjünk el az ő családjához Sreb-renicába. Július 11-én tehát ott voltam.
- Mi történt a családjával?
- Azután, hogy a szerb tüzérség abbahagyta a támadást, megjelentek a milicisták. Van egy film, néha bejártsszák egy-egy dokumentumműsorban. Afféle propagandaanyag. Mladics tábornok rendelkezésre készült. Bosnyák nők és gyerekek állják körbe, ő mosolyog, és mindenkit megnyugtat, hogy senkinek nem eshet bántódása. Az anyám és a húgom nem akartak elmenni, de felrakták őket egy buszra azzal a szöveggel, hogy Tuzlában kényelmes szállás várja őket. Apám azt mondta, hogy minket megölnek. Hozzátette, a Balkánon az a szokás, hogy a férfiakat és a kisfiúkat megölik. A milicisták házról házra jártak, a kisebb-nagyobb terekre hajtották a férfiakat és a fiúkat. Apám abban a pillanatban, hogy eltűnt az anyámat meg a húgomat szállító busz a szemünk előtt, odaszólt nekem, hogy szedjem a lábam és rohanjak a holland békefenntartók laktanyájához. Mire odaértem, már jó néhányan álltak előtte, főleg olyanok, akik tolmácsként, sofőrként dolgoztak a kéksisakosoknak. Engem beengedtek, mert a kapunál megismert egy holland katona. Korábban pár társával együtt lejárt hozzánk edzésre. Aztán néhány óra múlva megjöttek Mladics katonái, és közölték, hogy vagy kiadják

nekik az ott bújtatott bosnyákokat, vagy szétlövik a laktanyát. Mindenkit kiadtak, kivéve engem. Míg a milicisták a szökevényeket keresték, én az ebédlő mögötti gyepen focimezben passzolgattam az egyik hollanddal. Anyám és a húgom is életben maradt. Az apámat a többiekkel együtt agyonlőtték a szerbek az erdőben. Az anyám azonosította. Amikor megtalálták apám holttestét, én már Magyarországon voltam. A hollandok segítettek át a határon.

- Az édesanyja, a húga és ön miért nem mentek vissza Mostarba?
- Mert nem volt kihez. A nők és a gyerekek a férjhez, az apához tartoznak. Ha ő nincs, akkor nincs hova menni.
- Mikor döntötte el, hogy megöli Petar Drago-dicsot?
- Amikor énekelni kezdett, és először hallottam a szájából, hogy „*Tamo je Srbija*”. Számomra Szerbia egyet jelent az erőszakkal, a halállal, az asszonyok megbecstelenítésével. Még nem említettem, de az apámon kívül a családuk több közeli és távoli tagja is meghalt a háborúban. Gyerekek és öregek is. A szerbek ölték meg őket. Amikor az a szerb énekelt, és közben rám vigyorgott... már akkor meg tudtam volna ölni.
- Nincs semmi bizonyítéka arra, hogy a maga szerb kollégája is gyilkolt volna a háborúban, sőt azt sem tudjuk, hogy volt-e egyáltalán katona...
- Már az első napon, amikor bemutatott minket egymásnak a két szerbvel, és miközben kezét fogtuk, az arcomba nevettek, meg akartam ölni őket. Le akartam vágni a fejüket. Úgy terveztem, hogy tekintettel az évfordulóra, július 11-én végzek velük. Volt egy töröm, még az apámtól kaptam a tizennegyedik születésnapomra, de végül a fejsze mellett döntöttem, mert úgy gondoltam, ha csak megszűrom őket késsel, esetleg felkiálthatnak, segítséget hívhatnak. Úgyhogy inkább vásároltam a Népstadionhoz közeli Tesco áruházban egy fejszét meg egy fenőkövet...
- Volt még egy incidensük, még a futballpályán...
- Igen. Az egyik szerb...

- Akit aztán megölt, Petar Dragodics...
- Igen, ő. Úgy rúgott vissza egy labdát a kapusnak, hogy alig pár centire süvített el a fejem mellett.
- Egy futballpályán előfordul ilyesmi...
- Direkt csinálta. Azért, hogy megijedjek. Amikor elrántottam a fejem, elejtettem a jegyzetfüzetemet meg a toliamat. A szerb felröhögött, aztán még meg is bökte a másikat, hogy nézd, milyen szerencsétlen az a hülye bosnyák. A szerbek számára a bosnyákok nem is emberek. Úgy bánnak velünk, mint az állatokkal. Amikor az apám holttestét kiásták, nem volt rajta a cipője. Mielőtt a tömegsírba lőtték volna, elvették tőle, hogy nehezebb legyen azonosítani. Sajnálom, hogy csak az egyik szerbet öltem meg.
- Rasszistának tartja magát?
- Nem. Miért lennék rasszista? Én csak a szerbeket gyűlölöm.
- A szerb anyákat, a szerb kisfiúkat, a szerb kislányokat, a szerb focistákat, a szerb mérnököket, a szerb muzsikusokat, na és persze a szerb játékvezetőket is gyűlöli?

Samir nem válaszolt. Amikor elvezették, lehajtott fejjel ment ki a szobából. Nem is köszönt.

Egyértelmű volt, hogy az egyetlen esélyt az elmeorvosszakértői vélemények jelentik. Az volt a kérdés, hogy olyan állapotban volt-e Samir az elkövetéskor, hogy felismerje a tettei következményeit, illetve hogy a felismerésnek megfelelően viselkedjen, cselekedjen. Ami pedig még lényegesebb, hogy milyen hatással voltak Samir személyiségére a kamaszkorában átélt háborús élmények.

Az első két elmeorvos-szakértői vélemény kifejezetten biztatónak tűnt. Azt írták: „Samir Halidzsics a cselekmény elkövetésének idején közepes fokban volt korlátozva abban, hogy cselekménye következményeit felismerje és a felismerésnek megfelelően cselekedjék.” A megállapítást a szakértők így indokolták: „A tudatszűkülethez a poszttraumatikus stressz zavar

tünetei teremttették meg a talajt, súlyos indulati állapotot eredményezve.”

A bíróság szükségesnek tartotta további szakértői vélemények beszerzését, mivel Samir története komoly vihart kavart. A következő szakvélemény ezt állapította meg:

„A vádlott mindannyiunk számára idegen kultúrát képvisel. A szakértő számára tehát az elsődleges feladat az, hogy eldöntse, a cselekményt és annak motivációját melyik kultúra szemszögéből értékelje. Az első szakértőpáros a mi kultúránkon kívül eső »vér-bosszút« és »rasszista szemléletű ellenséggyűlöletet« jelölte meg a cselekmény indítékaként. A korábbi szakvélemény a vádlott által átélt háborús élményekre helyezte a hangsúlyt, a cselekmény előzményeit a vádlott élettörténetében kereste, és poszttraumás stressz zavart állapított meg nála. [...] Fentieket figyelembe véve megállapítjuk, hogy Samir Halidzsics cselekményét tartós negatív érzelmi feszültség »megoldásaként«, tudatszűkült állapotban követte el.”

A bíróság újabb, egyesített igazságügyi elmeorvosi és pszichológus-szakértői véleményt kért. Számomra egyértelmű volt, hogy Samir sorsa azon áll vagy bukik, hogy a felkért szakértők elfogadják-e azt, hogy Samir „poszttraumás stressz” miatt tudatszűkült állapotban követte el a gyilkosságot. A sorsdöntő vélemény végül a következőket mondta ki:

„A poszttraumás stressz zavar olyan embereknél alakul ki, akik nyomasztó külső megrázkódtatást súlyosan megterhelő élményeket, így természeti katasztrófát, robbanást, nemi erőszakot, fogságot, kínzást, háborús eseményeket [...] éltek át, amely során szembetalálkoztak a tényleges vagy fenyegető halállal. Ebben az esetben a poszttraumás stressz zavar fennállását a tünettani elemzés alapján nem lehet igazolni”.

Az első és a másodfokú ítélethirdetéskor a sok bos-nyák között ott volt Samir édesanyja is. Az életfogytiglani szabadságvesztést kimondó jogerős ítélet kimondta: a vádlott bűnös előre kitervelten, aljas indokból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetében, és legkorábban harminc év elteltével bocsátható feltételeSEN szabadságra.

Samir Halidzsics hetedik éve ül börtönben. Minden július 11-én meglátogatom.

A végrendelet

Július közepe volt, vasárnap, igazi nyári nap, tombolt a hőség. Ágnes, Rónai doktor házvezetőnője kora délután, három óra felé lépett be a kapun. Meglepődött, mert úgy tudta, hogy a ház üres, mégsem volt bekapcsolva a riasztó. Elkezdte összeszedni a kerti úton szétdobált csikkeket, de amikor a bal tenyere tele lett, abbahagyta. A teniszpálya felé vette az irányt. A műfűbe is tucatnyi csikket tapostak, a hálót szétrúgták, valószínűleg azzal a futball-labdával, ami most a földön hevert, és egy jókora kés állt ki belőle. Az uszoda vizébe belehánytak. A jakuzziban és a szaunában jó néhány használt óvszer hevert, fürdőruhák, hajcsatok és további csikkek társaságában. A ház bejárata előtti tó vizén a tucatnyi luftballon között döglött aranyhalak lebegtek. A nyaraló ajtaját nem zárták be, a kandalló előtti medvebőr több helyen megégett és tele volt hamuval. A szőnyeget felcsavarták, a parkettát mintha láncaltapok szántották volna fel. Körös-körül, a komódón, a polcokon, a vitrinek üveglapjain csonkig égett gyertyák maradványai emlékeztettek arra, milyen hangulatos lehetett az éjszaka.

Amikor Ágnes az emeleten is körülnézett, kiderült, hogy néhányan a vendégek közül még ottmaradtak. A játékszoba biliárdasztalán két pár aludt, egy fiú a fürdőszoba sarokkádjában húzta meg magát, Rónai Ervin hálósobájában pedig két lány között a főnöke kedvenc unokaöccse, Attila feküdt.

Rónai Ervinnek két lánya volt, az öccsének, Ákosnak pedig három fia. Ákos lányt szeretett volna, de amikor a harmadik fiú is megszületett, elege lett a próbálkozásból. A bátyja ellenben nagyon szeretett volna egy fiút, de a felesége a két lány után azt mondta, hogy fölösleges tovább kísérletezgetni.

Ervin és Ákos jó testvérek voltak, de évente általában csak egyszer, szenteste találkoztak. A két asszony ugyanis gyűlölte egymást. Ervin feleségének, Lilinek a szülei 1956-ban elhagyták az országot, a hétéves kislányt az anyai nagyszülei nevelték fel. Lili nagyapjának tágas, nagy forgalmú táskaboltja volt a belvárosban. A lány mindig mindent megkapott, amire csak vágyott. 1967-ben érettségizett, aztán gond nélkül felvették az Iparművészeti

Főiskolára. Mire végzett, már sikeres divattervezőként tartották számon. Még éltek a nagyszülei, amikor Ervin feleségül vette. Az öregek szívesen dicsekedtek Ervinnel, aki valóságos sztárnak számított a budapesti fogorvosok között. Neki volt az egyik legnagyobb forgalmú magánrendelője a városban, de még ennél is elismertebb volt szájsebészként. Nem csupán bravúrosan operálta a szájüregi daganatokat, de szobrásztól elvárható aprólékos, mondhatni művészi munkával tudott helyreállítani egy-egy baleset következtében eltorzult koponyát. A divattervező asszony és fogorvos férje is sokat keresett, és sokat is költöttek. A két lányuk Bécsben érettségizett, majd Londonban szerzett diplomát. A nagyobbik Amerikában ment férjhez, a kisebbik Londonban maradt.

Ervint szigorúan a fővároshoz kötötte a munkája, de a hétvégeket a Bakonyban töltötte, a nyaralójában. Lili, a felesége csak ritkán tartott vele, szombat-vasárnap inkább a divatbemutatókat, a galériákat és a barátnőit látogatta.

Ervin birtoka a Balatonhoz közel, a szomszédos falu határától alig néhány száz méterre, egy völgyben terült el. Legnagyobb értéke a rajta keresztülfutó patak volt, amit hatósági engedéllyel felduzzasztottak. Az így keletkezett tó átlagos mélysége alig volt több mint egy méter, és csak azért nem volt alkalmas fürdésre, mert Rónai Ervin aranyhalat és kőit telepített bele. A nyaraló tágas volt, de inkább szerény, mint hivalkodó. A terasz a tavacskára nézett, ami mögött látni lehetett a falu katolikus templomának tornyát. A birtok valamivel több, mint tízhektárnyi területet foglalt el, ezért a garázsban állt egy golfpályán használatos elektromos autó is. Ervin szívesen kocsikáztatta meg a vendégeit, amikor megmutatta a birtokot: a műfüves tenispályát, az uszodát, no és persze a lányok kedvencét, a lovardát. Alexandra, a kisebbik lány szenvedélyes távlovagló volt, Angliában versenyzett, sőt már edzősködött is, gyerekekkel foglalkozott. Magyarországra csak ritkán járt haza.

Ervin öccse, Ákos bölcsészkaron végzett, magyarangol szakon. Az egyetlen ismerte meg Mariettát, akivel harmadéves korukban össze is házasodtak. Marietta már terhes volt a legidősebb fiúval, Álmossal, mikor átvette a diplomáját. Lényegében műfordításból és tolmácsolásból éltek. Egy kényelmes, zuglóci családi házban laktak, de már csak a legidősebb gyerek,

Álmos élt otthon a szülőkkel. Attila, a középső fiú, és Pali, a legkisebb már rég elköltözött. Álmos folytatta a családi hagyományokat, ő is tolmács és műfordító lett, két öccse azonban majd mindenben elütött tőle. Attila vízilabdázott, és ha az egyetemi tanulmányok nem jönnek közbe, akár a válogatottságig is eljutott volna. Már az általános iskolában is folyton azzal dicsekedett, hogy buknak rá a lányok. A legkisebb, Palika gyerekkorában hetente hétszer nézte meg a *Koktél* című filmet Tómi Cruise-zal a főszerepben, és arról álmodozott, hogy egyszer ő is menő mixer lesz. Rengeteget gyakorolt a szomszédoktól kunyerált üvegekkel, merthogy Rónai Ákos házában nem volt helye alkoholnak.

Mind a három fiú remekelt az iskolában, de egyedül Álmos volt az, aki iskola után hazaérve magára zárta az ajtót, és tovább bújt a könyveket. Ha tehetett volna, a nap 24 óráját a számítógépe előtt töltötte volna. Az volt az álma, hogy egyszer angolra fordítja *Az ember tragédiáját*. Nagyon jóban voltak az unokatestvérével, néha meg is látogatta Alexandrát Londonban. Egyetértettek abban, hogy nagy dolgok várnak mindkettőjükre. Álmos lenézte a két öccsét. Úgy gondolta, Attila léha életet él, Palika pedig csak azért tanult sinológusnak, hogy Las Vegasban majd a nyelvtudásával vegye le a lábukról a kínai milliomosokat.

Ami Alexandrát illeti, ő sem értette, hogyan választhatta a nővére olyan korán a gyötrelmes házasságot és a gyereknevelést. Álmos mindig tartott a lányoktól, de Alexandra olyan fiús volt, hogy mikor lovagolt, szinte meg sem lehetett különböztetni a férfiversenyzőktől. Ők maguk csodálkoztak a legjobban, mikor Álmos legutóbbi londoni látogatása alkalmával lefeküdtek egymással. Ők is tudták, hogy elsőfokú unokatestvérek esetében tilos, de azt a szót, hogy vérfertőzés, soha nem mondták ki.

Attila, a középső fiú, a lelke legmélyén leginkább Ervin szeretett volna lenni: a zseniális sebész, a lehengető modorú fogorvos, a legutolsó divat szerint öltözködő világfi, és nem utolsósorban a gazdag ember, aki nemcsak megszerzi, de költi is a pénzt. Napi telefonkapcsolatban állt a nagybátyjával, és hétfőnként együtt vacsoráztak. Ilyenkor mindig este hét körül ért oda a magánrendelőbe, puszilkodott Ilkával, a már nyugdíjaskorú asszisztensnővel, töltött magának egy nagy pohár Evian ásványvizet a frizsiderből, aztán leült az íróasztal mellé, és csodálattal figyelte a nagybátyját munka közben.

Ervin nemcsak a nőket, de a férfiakat is mindig elbűvölte az eleganciájával. Pontosan tudta, hogy mikor mit mondjon, vagy mikor hallgasson. Kezelni tudta a hisztis színésznőket éppúgy, mint a zsémbes professzorokat, a félénk kamaszokat vagy a nagyhangú élsportolókat. Hetente kétszer teniszezett, szombat-vasárnap egy-egy órát úszott, hatvan felett sem volt rajta egy dekányi felesleg sem. A rendelőben nem viselt fehér köpenyt, a szürke szövetnadrághoz és a Milánóban vásárolt, vörösesbarna bőrcipőhöz rövid ujjú, ropogósra vasalt, pasztellszínű puplinget hordott. Gyűrű sosem volt rajta, az óráit viszont gyakran cserélgette. A nyaraló falába épített széfben tucatnyi Rolex várta, hogy sorra kerüljön.

Attila pontosan tudta, hogy egy műfordítónak sohasem lesz fedett uszodája, ezért nem ment bölcsésznek. Ervin nyomdokaiba sem léphetett, mert nem bírta a vért, így aztán jobb híján a közgáz mellett döntött. Ott azért mégiscsak pénzzel foglalkoznak, még ha csak elméletben is. Ervin segítségével egy brókerház-nál kapott állást.

Ilka volt az, aki végül megváltoztatta az életét. Öt éve, amikor korszerűsítették a rendelőt, ő mutatta meg Attilának az új fogorvosi székeket, amelyeket Ervin hozatott Németországból. Attilának szöget ütött a dolog a fejében, és villámgyorsan kiderítette, hogy a székeket ugyan német szakemberek tervezték, de Lengyelországban szerelték össze őket, részben helyi, de túlnyomórészt kínai alkatrészekből. Attila körülnézett kicsit a gyógyászati piacon, konzultált Ervinnel, és Kínába utazott. Az üzlet gyorsan beindult, szorgos kínai kezek másolták a világcégek termékeit, amelyeket aztán Magyarországon kizárólag Attila forgalmazott.

Attila nagyon örült, hogy végre betölti a harmincadik életévét. Lelke legmélyén szeretett volna már ötven lenni, mert úgy gondolta, hogy akkor tényleg a nagybátyja partnere lehetne, és nem csak a tenispályán vagy a bridzsasztalnál. Tudta, hogy helytelen, de egyre inkább lenézte az apját, aki nem volt gazdag, nem teniszezett és nem bridzsezett, sőt még csak nem is szivarozott, és a nők sem érdekelték. Az apja is érezte ezt, mégsem avatkozott közbe. Arra viszont sosem volt hajlandó, hogy meglátogassa Ervint a nyaralójában.

Mint mindenki, eleinte Alexandra is elkönyvelte, hogy az apja szinte harmadik gyerekeként kezeli az

unokabátyját. Majdnem egy időben születtek, Alexandra alig két héttel Attila után jött a világra. Attila eredetileg közös születésnapit tervezett, de Alexandra elvetette az ötletet, azt mondta, otthon lesz ugyan, de nem szeret idegen társaságban lenni, ő inkább Álmossal ünnepel.

Attila régóta szeretne volna megmutatni a birtokot a barátainak, és erre jó alkalomnak kínálkozott a születésnapja. De aztán kiderült, hogy Ervin akkor épp nem lesz Magyarországon, négy-öt napot egy svájci magánklinikán tölt. Ez nem volt szokatlan, a nagybátyja gyakran operált Nyugat-Európában, sőt Amerikában is. Viszont most úgy tűnt, hogy emiatt fújtak Attila születésnap bulijának. Éppenséggel megkérhette volna, hogy hadd tartsák meg nélküle, és biztos volt benne, hogy a nagybátyja nem zárkózott volna el az ötlettől, de végül inkább letett a tervéről, mert tudta, hogy Ervin nehezen viselné, ha a birtokon akár csak egyetlen fűszálat is letaposnának.

Mikor az apja elrepült, Alexandra felhívta Attilát, és megkérte, hogy jöjjön le a birtokra, mert szeretné megmutatni neki azt a zseniális lovat, amit nemrég vettek egy hamburgi árverésen. Mikor Attila megérkezett, engedelmesen megnézte a lovat, és meg is dicsérte, de hozzátette, hogy ő bizony csak a jó nőkért és a jó autókért tud igazán lelkesedni.

Elpanaszolta Alexandrának, hogy arról álmodozott, itt rendezheti a születésnap partiját, a birtokon. Szerette volna bemutatni a barátait, és persze szeretett volna eldicsekedni nekik a tóval, a tenispályával, a nyaralóval, a sok mindennel, ami ugyan nem volt az övé, de amit korlátlanul használhatott. Alexandra erősködött, hogy nyugodtan hívja fel az apját, de Attila ellenkezett, nem akarta a nagybátyját kényes helyzetbe hozni, hogy olyasmibe kelljen belemennie, amibe nem akar. Ekkor Alexandra mobilon felhívta Ágnest, és megkérte, hogy jöjjön az istállóhoz. Mikor a házvezetőnő megérkezett, Alexandra közölte vele, hogy személyesen ő hívta meg Attilát és a barátait, hogy megünnepeljék a birtokon a születésnapját. Megegyeztek, hogy szombaton déltől jöhetnek a vendégek, és vasárnap kora délutánig kell távozniuk.

Attila nem tudta pontosan, tulajdonképpen hány embert hívott meg. Régi csapattársak, gyerekkori barátok, egyetemi évfolyamtársak, mindenkinek küldött egy SMS-t vagy egy e-mailt. A barátnőjének azt hazudta, hogy fiúbuli lesz, de majd vasárnap este mindent bepótolnak. Végül harminchatan jelentek

meg a birtokon, két mikrobusszal érkeztek. A Kaltenberg emberei szombaton dél körül jelentek meg, és alig egy óra múlva már pezsgővel fogadták a vendégeket. Attila megkért mindenkit, hogy viselkedjenek kulturáltan, ezen aztán jókat röhögtek. Amúgy tényleg igazi fiúbuli volt, barátnőt, menyasszonyt, feleséget senki nem hozott magával, viszont estére megérkezett egy óriási limóban hat lány, akik kivétel nélkül mind szerepeltek már a Playboyban vagy a CKM-ben. A vacsora rendben lement, volt svédasztal, de a legnagyobb sikert a bográcsban főzött gulyás aratta. Alexandra sokat gondolkodott, hogy a pincekulcsot is rábízza-e Attilára. Tavasszal ugyanis a kertészek nyitva találták a pincét, és megittak néhány üveg bort. Ezzel még nem is lett volna baj, de épp abból a rekeszből vették ki a palackokat, amely kizárólag aranyérmes, méregdrága borokkal volt tele. A lány végül úgy döntött, hogy vállalja a kockázatot, aminek Attila nagyon örült, mert úgy tervezte, hogy éjfélkor a jakuzziban két playmate társaságában rágyújt egy Partagas Connaisseur-re és kortyol hozzá Ervin kedvenc borából, a Chateau Margaux-ból. Ervin három helyről is hozatott borokat: Magyarországról Eger környékéről; Franciaországból Bordeaux vidékéről; és mióta Kaliforniában járt, rendszeresen fogyasztotta a Napa-völgy különlegességeit is.

Vacsora után Attila háromfős csapatokat toborzott, és „öttusa” versenybe kezdtek. Az első forduló helyszíne az uszoda volt, kétszer háromperces vízilabdamerkőzéseket játszottak, azzal az apró változtatással, hogy labda helyett egy guminőt kellett a kapuba juttatni. A második szám a biliárd volt, de dákó helyett egy rúd téliszalámit használtak. A tenispályán focilabdával teniszeztek, és amikor már Ervin mind a hat ütője széttört, lábbal rúgták a labdát.

Mire sor került a lövészetre, a társaság tagjai már elég nehezen tartották magukat, és néhányan közölték, hogy kizárólag fekvő testhelyzetben hajlandóak a légpuskához nyúlni. A lövészetet végül az egyik playmate nyerte meg, öt lövésből sikerült eltalálnia két aranyhalat és egy kőit. Amikor a lövöldözést megunták, a sziklakért tetejére helyezett alig tízcentis szoborra dobáltak célba üres üvegekkel. A szobor egy öreg busmant ábrázolt, Ervin Dél-Afrikában vásárolta, egy fokvárosi ócskapiacon. Éjfél előtt pár perccel a Kaltenberg pincérei már nem bírták tovább, behordták a nappaliba a maradék ételt, összerámoltak és elindultak haza.

Éjjel egy körül megjelent a rendőrség, mert a faluból többen panaszkodtak az üvöltő zenére. Attila nyitott ajtót, és bár beszélni is alig tudott, megígérte, hogy halkabbra veszik a zenét, és az ordítózást is abbahagyják. Éjjel kettő körül megint kijöttek a rendőrök, hogy megkérdezzék, van-e engedélyük a tűzijátékra. Attila már nem volt egészen magánál, az egyik barátja magyarázta el a rendőröknek, hogy a házigazda Rónai Ervin unokaöccse, és a harmincadik születésnap vízválasztó egy ember életében. A rendőrök ismerték Rónai doktort, ezért, bár mogorván és dűnnyögve, de végül távoztak.

Hajnaltájt valaki felvetette, hogy habpartit kellene rendezni. Ezután az illető - akit egyébként Attila nem ismert - beült Ervin terepjárójába és elhajtott. Alig húsz perc múlva ért vissza, a közeli benzinkútnál felvásárolta a teljes fürdőhabkészletet. A társaság körbeállta a medencét, elindították a vízforgatót, majd egy-egy kartonnyi Palmolive és Nivea fürdőhabot öntöttek a vízbe. Rövidesen 20-25 centiméter magas, összefüggő hab borította a medence vizét. A vendégek többsége úgy érezte, hogy a hangulat még tovább fokozható. A márvány bárpultnál egyszerre tízen szívták a kokaint. Volt persze speed is, de azt későbbre tartogatták. Afterpartiról szó sem lehetett, Attila már jó előre bejelentette, hogy vasárnap délig mindenkinek el kell takarodnia. Ledobálták a fürdőruhát - már akin még volt -, és a habok közé vetették magukat. Egy-egy lánnyal két-három fiú is foglalkozott, a hab mindent eltakart.

Hajnalra az italkészlet lényegében elfogyott, ám ekkor valaki felfedezte a borospincét. Attila egy ideig próbálta védeni a különleges készletet, de végül feladta. A polcokról eltűntek a különleges kaliforniai, bordeaux-i és egri borok. Attila ekkor már sírt, és azt hajtogatta, hogy ezek az üres polcok az ő szégyenének a tanúi. Aztán mikor a polcokat szétverték, és a deszkákkal begyújtottak a kandallóba, valamelyest megnyugodott.

Dél körül ébredt föl, két lány feküdt mellette az ágyon. Leballagott a lépcsőn. Szédült, fáj a feje, kiszáradt a szája. Előkotort a frizsiderből egy doboz narancslét, egy húzásra megitta, aztán eldöntötte, hogy

visszafekszik az ágyba. Már a második lépcsőfoknál elesett. Beverte az orrát meg a könyökét. Négykézláb vonszolta fel magát a lépcsőn, aztán bezuhant az ágyba.

Ágnes gondolkodott, hogy értesítse-e Ervint a történetekről, de végül úgy döntött, hogy inkább Alexandrának szól. Hívta a lányt mobilon, aki azt mondta, hogy kilovagolt, de félóra múlva visszaér. Ágnes a tavat nézte, nem tudta eldönteni, hogy kihalássza-e a döglött halakat, vagy inkább hagyja, mert már két macska is nyújtogatta a mancsát feléjük. Leült a stégen arra a székre, amelyiken Ervin szokott üldögdélni. Azon gondolkodott, hogy legjobb volna hazamenni, elsötétíteni a hálósobát, és aludni, aludni, két napig legalább. Addigra Ervin megérkezne, felmérné a károkat, aztán leülne beszélgetni Alexandrával meg Attilával. A lényeg az, hogy ő kimaradjon az egészből, ami ezután következik.

Nemsokára megérkezett Alexandra. Kikötötte a lovát, majd a csizmájával odébb rúgott egy sörösdobozt. Megkérdezte Ágnestől, hogy hol van az unokabátyja.

Attila délután öt körül tért magához. Sokáig állt az ajtóban, Ágnest és Alexandrát nézte, aztán leült a tó szélén a fűbe. Nézegette a luftballonokat meg a döglött halakat, aztán sírva fakadt.

Már sötétedett, amikor Ervin megérkezett, úgy este nyolc körül. Szemügyre vette a tenispályát, szótlánul elsétált a tó mellett, körbejárta a házat. Amikor már mindent látott, megkérte Ágnest, Alexandrát és Attilát, hogy kövessék. A mosókonyhába mentek. A férfi kinyitotta a szárítógép mögött a falba épített széfet. Tucatnyi bársonytokot helyezett a szárítógép tetejére, mindegyikből egy-egy Rolexet vett elő. Átkarolta Attila vállát és azt mondta neki, hogy választhat egyet születésnap ajándékként, majd még hozzátette, hogy ő, a maga részéről a Submarine modellt ajánlja, mert az limitált példányszámban készült, igazi ritkaság. Attila zavartan elvette az órát.

Ervin visszarakta a Rolexeket a széfbe, aztán kivett egy borítékot. Egy pár pillanatig nézegette, majd apró darabokra tépte. Visszamentek a nappaliba. Útközben Alexandra megkérdezte, hogy mire jutott Svájcban. Az apja átkarolta a vállát, és azt mondta: operálhatatlan. Attila megkérdezte Ervintől, hogy maradhat-e reggelig. A férfi vállat vont, és azt válaszolta, hogy persze. Alexandra azt mondta, hogy visszaviszi a lovat az istállóba, Attila pedig felajánlotta, hogy segít neki.

Attila kantáron vezette a lovat, és mikor távolabb kerültek a háztól,

megkérdezte Alexandrától, hogy mi operálhatatlan. Apa hasnyálmirigyrákja, mondta Alexandra. A lovat bekötötték a boksza, aztán visszaindultak a házba. Attila ekkor megkérdezte, hogy mi volt az a papír, amit a nagybátyja eltépett az előbb. A végrendelete, válaszolta a lány.

Az alkalmatlan

Tibor aznap reggel késett. Nem sokat, alig több mint negyedórát. Valaki elfoglalta a parkolóhelyét, ez már eleve felbosszantotta. Újlipótvárosban dolgozott, és arrafelé gyakorlatilag lehetetlen volt ingyen parkolni. Az apjának azonban volt egy régi páciense, aki megengedte, hogy az ő parkolóhelyét használja az egyik bérház udvarán. Ám havonta egyszer-kétszer előfordult, hogy azt is elfoglalták. Azon a napon is elfoglalták, így nem tudott mit tenni, visszament az Árpád hídon Óbudára, és a lakótelepen rakta le a kocsit.

Amikor az ajtón belépett, a főnöke úgy tett, mintha aznap már találkoztak volna. Megkérdezte, hogy meghozta-e végre a pektinbontót. Ez volt a taktikája: úgy csinált, mintha egy-egy ügyet már ezer éve megbeszéltek volna. Úgy tett, mintha azt feltételezné, hogy a másik mindent tud, mindent ért. Tibort ez a legtöbbször felidegesítette, máskor szórakoztatta.

Fél kilenc körül járt tehát az idő, és a főnöke a rendelő előszobájában megkérdezte, meghozta-e már a pektinbontót. Csakúgy, mint máskor. Normális ember ilyenkor azt válaszolná, hogy nem, nem hoztam meg a pektinbontót, egyrészt mert szó sem volt arról, hogy hozzak, másrészt mert azt sem tudom, hogy mi az a pektinbontó. Tibor viszont nem válaszolt, csak nézett maga elé. Szíve szerint belevágott volna a főnöke arcába, de nem tehette, már csak azért sem, mert a férfi jó húsz évvel idősebb volt nála. Negyven éve együtt végzett az apjával az orvostudományi egyetemen. Emellett Tibor vagy egy fejjel magasabb, és jóval erősebb is volt nála, bár tisztában volt vele, hogy az öreg rendszeresen teniszezett, lovagolt, úszott, és persze habzsolta a nőket. Az elméjét is edzésben tartotta: a feleségével kéthetente bridzselni jártak Tibor apjáiékhoz.

Az egész délelőttje a pektinbontóra ment el. Végül nem kapott, Újlipótvárosban nincs kifejezett igény borászati segédanyagokra - az internet szerint a pektinbontó egy borászati segédanyag, javítja a bor minőségét, talán még a színét is. A főnöke nemcsak neves nőgyógyász volt, de borázkodott is, meg hajózott. Kellett már horgonyt is vennie neki, merthogy leginkább

erre használta: elszalajtott ide meg oda, hogy hozza el ezt vagy azt.

Ha valaki megkérdezte a szüleit, hogy mivel is foglalkozik az egy szem fiuk, mindig azt válaszolták, hogy asszisztens egy magánklinikán. De ez hazugság volt: negyvenéves fejjel afféle mindenese volt egy nagy híré nőgyógyász magánrendelőjében, és esélye sem volt arra, hogy valaha előrelépjen. Az apja a főnöke szeretőjét alkalmazta, ő pedig cserébe munkát adott a legjobb barátja hülye fiának. Így megy ez a nagymenők között.

Tibor háromszor felvételizett az orvosira, de mindig elbukta. Az apja akkor végleg leírta, vett neki egy lakást és adott pénzt bútorra meg autóra is. Ez valamivel több, mint tíz éve történt.

Tibor minden hónap utolsó vasárnapján a szüleivel ebédelt. Az előszobában felakasztotta a kabátját, a fürdőszobában kezét mosott. Mikor belépett a nappaliba, a szülei már az asztalnál ültek. Az anyja megkérdezte, hogy volt-e misén, és amikor nemmel válaszolt, legyintett. A szülei minden vasárnap elmentek a reggeli misére, ugyanabba a templomba, amelyben még a nagyapja ministrált. Miután az anyja legyintett, az apja feltette a szokásos kérdést: rendben mennek-e a dolgai. Aztán végigmérte. Mindig csodálkozva mérte végig. Minden hónap utolsó vasárnapján, ebédidőben. Elcsodálkozott, hogy lehet neki egy ilyen semmilyen fia.

Az apjánál, a klinikán az volt a szokás, hogy az orvosok minden karácsonykor kihúzták egymás nevét, így a véletlen döntötte el, ki kit ajándékoz meg. Akkortájt, amikor Tibor érettségizett, Verebes doktor húzta ki az apja nevét a kalapból. Egy tükröt adott neki ajándékba, nem volt túl nagy, de épp elég nagy ahhoz, hogy egy alkoholos filccel fel lehessen írni rá mindazt, amit egy az apjához hasonló ember csak gondolhat önmagáról: „szép vagyok”, „okos vagyok” „egyéniség vagyok” „sztár vagyok”, „felkészült vagyok”, „jószágos vagyok”, „igazságos vagyok”, „művelt vagyok”, „remek férj és remek orvos vagyok”, „gazdag vagyok” „megbízható vagyok” „fiatal vagyok” „erős vagyok”, „rokonszenves vagyok” „pótolhatatlan vagyok” és persze „szerény vagyok”. A tükör most a magánrendelője várójában lógott a falon, és Tibor meg volt róla győződve, hogy az apja komolyan büszke volt rá.

Miután Tibor az egész délelőttöt a pektinbontó utáni hajszával töltötte, ebéd

után még elvitte a főnöke kocsiját lemosatni, majd négy körül elment a postára befizetni a csekkeket, és útközben ivott egy Unicumot sörrel. Átvillamosozott Óbudára, és útközben az jutott eszébe, hogy szexeim kellene, levezetni a feszültséget. Épp nem volt barátnője, legtöbbször nem volt. A kapcsolatai általában pár hónaposak voltak, másfél évig tartott a leghosszabb, de házasság sosem jött össze. Az apja szerint egyébként is alkalmatlan lett volna férjnek, családfenntartónak. Általában szexuális szolgáltatásokat vett igénybe, de csak ritkán, évente négy-öt alkalommal.

Az Unicum és a sör nem gátolta meg abban, hogy beüljön a húszéves Mazdába és hazavezessen a Pók utcai lakótelepre. Egy panelház negyedik emeletén volt egy másfél szobás lakása. Otthon lefürdött, aztán taxit hívott. Útközben megállította a taxit, és levett a kártyájáról ötvenezer forintot. Valahol a külvárosban, a Gubacsi útnál nézett ki magának egy útszélén ácsorgó, szilikonmellű szőkét. Megbeszélték, hogy alapszolgáltatást kér, egy kis extrával. Orális szexet gumi nélkül. Ahogy szokta, kiadta az ablakon keresztül a kialkudott összeget, tízezer forintot, de meglepetésére a nő elfutott a pénzzel, beszállt egy autóba, és a stricijével együtt eltűnt. Tibor mérges volt. Arcátlanságnak érezte, ami történt. Nem értette, miért kell ilyen primitív módon megkopasztani valakit.

Aztán jött egy másik hölgy. Két órát beszéltek meg húszezer forintért. Miközben a fiatal, alacsony, nagymellű cigánylány beült a kocsiba, a kigyúrt, kopasz stricije elvette Tibortól a pénzt.

Úgy húsz perc múlva már fent is voltak a Pók utcai lakásban, a nő kabátban ült a franciaágy szélén. Tibor a konyhában belekortyolt az unicumos üvegbe, majd kivett egy sört a hűtőből, a lánynak pedig vizet engedett egy pohárba. Mire visszament a szobába, a nő már levetkőzött, csak egy tanga volt rajta. Csúnya, nagy volt a hasa, lógtak a mellei. Tibor a fürdőszobából kihozta a köpenyét, és ráadta.

Nem jött össze semmi. Tibor ideges volt, még mindig azon járt az agya, hogyan léphetett le ilyen pofátlanul az a másik kurva. A sokadik Unicum és a sokadik sör se segített. A nő megpróbálta orálisan felizgatni, de így sem volt erekcója. A nő erre hisztizni kezdett. Azt üvöltötte, hogy Tibor egy szerencsétlen buzi, részeg és elmebeteg. Mobilon hívta a stricijét, hogy jöjjön érte.

Tibor attól félt, hogy kirabolják. El akarta venni a nő mobilját, dulakodtak. A nő karmolni próbált, mire ő ellökte magától. A kurva az előszobaajtónál elesett. Tibor megrémült. Felsegítette, és azt mondta, hogy ad még pénzt, csak maradjon reggelig. Visszamentek az ágyhoz, ám ekkor megszólalt a telefon. A nő egy darabig nyomogatta a gombokat, aztán meg akarta ütni Tibort a mobillal. A készülék a földre esett. Tibor ijedtében kiszaladt vele a fürdőbe, beledobta a vécébe és megpróbálta lehúzni. Mire visszament a szobába, az már üres volt.

Tibor azt mondja, ő semmiképp sem dobhatta ki a lányt az ablakon. Akárhányszor végiggondolja, mindig arra jut, hogy ő ilyesmire képtelen lenne. Ráadásul ha valakit ki akarnak lökni egy ablakon, az küzd az életéért, az rúg, mar, harap, nem igaz? De itt semmi ilyesmi nem volt. A ruháján nyoma sincs annak, hogy a viselője dulakodott volna.

Tibor azt mondja, mikor meglátta, hogy üres a szoba, pánikba esett. Tovább ivott. Már akkor is be volt csípve, amikor azt a nőt felvitte magához, de még utána is megivott két-három Unicumot meg két doboz sört.

Amikor kinézett az ablakon, a bejárat előtti pad mellett hevert a lány teste. Tucatnyi ember állt körülötte. Néhányan a nyakukat nyújtogatták, az emeleti ablakokat fürkészték.

Tibor néhány perc múlva meghallotta a szirénák hangját. A prostituált ruháit belegyömöszölte egy nejlonszatyorba, és kidobta az egészet az ablakon. Aztán lekapcsolta a lámpákat és rágyújtott. Mikor épp elnyomta volna a cigarettát, csöngettek nála a rendőrök, de nem nyitott ajtót. Azon gondolkodott, hogy mitévő legyen. Aztán felhívta az apját, hiszen ő mindenre tud megoldást. Az apja barátai között ügyvédek is akadnak.

A professzor lánya

Este 22 óra 30 perc körül Nyerges Ernő leparkolt a főnöke BMW-jével a schwechati repülőtér előtt. Még körülbelül fél órája volt, a tenerifei gép menetrend szerint 22 óra 45 perckor szállt le. Nyerges Ernő 48 éves volt, elvált, egy tizennégy éves lány után fizetett gyerektartást. A főnökét, Kalmár Jenőt évekkal azelőtt ismerte meg, amikor ő vette fel a vallomását.

A dolog akkor történt, mikor Kalmár Jenő egy délután, öt óra körül elindult budai házából autóval a belvárosba, hogy megigyon egy kávé egy régi barátjával. A Moszkva térnél megszólalt a mobilja. Egy fiatal fiú hangját hallotta, azt mondta: „Te vén köcsög, itt van nálunk a lányod, és nagyon, de nagyon meg fogjuk baszni.” A háttérben idétlen vihogás hallatszott, és mintha sírt volna valaki. Egy lány. A hang nyugodt volt és épp ezért félelmetes. Kalmár Jenő félreállt az autójával egy

buszmegállóba. A lányát hívta, de nem vette fel. Aztán a feleségét, de őt sem tudta elérni. Aztán a házat hívta, a vonalas számukat. A telefon hosszan kicsengett, aztán amikor Kalmár már nem is remélte, a lánya végül felvette a kagylót. A férfi alig tudott megszólalni, úgy érezte, egy pillanat alatt elhagyta az ereje, remegett, kiszáradt a szája, és közben hányingere lett. Csak annyit tudott mondani, hogy jól van, aztán letette a kagylót. Igazság szerint Hannának már négy óra környékén otthon kellett volna lennie, de máskor is előfordult, hogy tenis� után a barátnőivel elbeszélgették az időt a büfében. Néhányszor már figyelmeztette a lányát, hogy ha már késik, legalább telefonáljon, de Hanna mindig azt válaszolta, hogy már elmúlt tizenhat éves, és tud magára vigyázni. A felesége is a lány pártját fogta, arra hivatkozva, hogy szerinte nem normális, hogy egy felnőtt férfinak a kamasz lánya legyen a leggyengébb pontja.

Kalmár Jenő lemondta a találkozót a barátjával, és bement a kapitányságra. Az ügy Nyerges Ernő őrnagyhoz került, aki azt mondta neki, hogy teljesen megérti, hiszen neki is van egy kamasz lánya. Hozzátette, hogy szerinte Hanna baráti körében kell keresni a kegyetlen telefonbetyárokat, lehetnek osztálytársak, az osztálytársak ismerősei, srácok a tenispályáról, az

uszodából. Az biztos, hogy olyasvalakik szórakoztak, akik ismerik Hanna időbeosztását. Megkérdezte Kalmárt, akar-e feljelentést tenni. Ő azt felelte, hogy ugyan szívesen a

szemébe nézne azoknak az idétlen kölyköknek, akik így halálra rémítették, de nincs szüksége a fölösleges macerára.

A véletlen úgy hozta, hogy a rendőrtisztnek épp letelt a munkaideje, amikor végzett Kalmár Jenővel, ezért együtt indultak kifelé. Arról beszélgettek, milyen nehéz a kamasz lányok nevelése, már ha egyáltalán lehet náluk nevelésről beszélni. Aztán Kalmár elpanaszolta, hogy már néhány napja tervezte, hogy felkeresi a rendőrséget, mert véletlenül kiderült, hogy meglopta a sofőrje. A BMW-nek elromlott a hidraulikája, és Benjámint, a sofőr azzal jött vissza a márkaszervizből, hogy háromszázezer forint körül lesz a javítás. Kalmárt eléggé felbosszantotta a dolog, nem is önmagában az összeg nagysága miatt, hanem inkább azért, mert a hidraulika nélkül is ki lehetett nyitni a csomagtartót. Kézzel. Arra gondolt, hogy amikor beleült az első autójába, egy 25 éves Volkswagenbe, el sem tudta volna képzelni, hogy egyszer majd egy csomó pénzt kifizet csak azért, hogy gombnyomással tudja kinyitni a kocsija csomagtartóját. Végül odaadta a háromszáz-ezer forintot Benjáminnak. A fiú érettségi után évekig semmit sem csinált, csak otthon lógott, míg végül az apja, aki taxis volt, beajánlotta Kalmárnak azzal, hogy lusta ugyan a gyerek, de vezetni azt tud. Benjámint végül azon bukott meg, hogy nem vitt számlát. Kalmár ezt szóvá tette, de a számla csak nem került elő. Hetek teltek el, mire megint eszébe jutott a számla.

Benjámint ekkor bevallotta, hogy nem a márkaszervizben javították meg a kocsit, hanem Zuglóban, egy maszeknál, és nem háromszázezerbe került, hanem csak száznegyvenezerbe. Kalmár elgondolkodott, hogy tegyen-e feljelentést, vagy szóljon inkább Benjámint apjának, de végül nem tett semmit. Amikor Kalmár kikérdezte, Benjámint csak annyit mondott, hogy szüksége volt a pénzre.

Nyerges ezek után elmesélte Kalmárnak, hogy elvált, és beszámolt arról is, hogy egyre kevésbé tudja elviselni a papírmunkát, de főleg abból van elege, hogy a politikusok dróton rángatják a rendőrséget.

Kalmár Jenő a beszélgetés végén megkérdezte Nyerges őrnagyot, nem volna-e kedve neki dolgozni, afféle bizalmi emberként. Bár most nem lett baj, de

pontosan tudja, hogy mostantól még jobban fog aggódni a lányáért és a feleségéért, mondta. A rendőrtiszt erre megkérdezte, hogy a munkakörbe beletartozna-e olyasmi is, hogy sofőrködik, vagy épp orvoshoz viszi a nyolcvanhat éves nagymamát. Ugyanis, fűzte hozzá magyarázatképpen, részleteket nem árulhat el, de annak idején nemcsak az autóját vezette egy politikusnak, de még az aktatáskáját is cipelnie kellett. Egyébként, tette még hozzá, pontosan tudja, hogy a férfi, aki munkát ajánl neki, nemcsak hogy az egyik leggazdagabb pénzügyi szakember az országban, de ráadásul legalulról kezdte, és önerőből jutott ilyen magasra, ami igazán tiszteletre méltó.

Kalmár eredetileg jogi egyetemet végzett, majd ügyvédbojtárnak állt, aztán miután egyszer félórát kellett sorban állnia egy iratbeadás miatt, úgy döntött, hogy valamilyen izgalmasabb munka után néz. Először egy napilaphoz került jogi tanácsadónak, aztán tőzsdei tudósító lett belőle. Hamar rájött, hogy a tőzsdén jó sok pénzt lehet keresni. Részvényekkel kezdett foglalkozni és saját brókerházat alapított. A száz leggazdagabb magyar közül legalább minden tizedik likvid tőkéjét ő fektette be, aminek eredményeképpen ő maga egy kicsivel gyorsabban gazdagodott meg, mint akiknek dolgozott.

A tenerifei gép egy órát késett. Nyerges a kijárattól távolabb, a büfé mellett várakozott. Tőle jobbra egy hatvanas, elnyűtt ruhájú férfi aludt, bal kezében újsággal, a jobban pedig egy összenyomott Red Bull-os dobozzal. A feje szinte az ölébe lógott. A legszélső széken egy arab úriember a táblagépén játszott, időnként megtapsolta önmagát. A szemközti három széken két arab ült, az egyikük, egy magas, kövér és méltóság-teljes, az iPhone-jába pötyögött. Néha odamutatta a mellette ülő alacsony, keszeg férfinak a készülékét, aztán mindketten hangosan felnevettek. Nyergessel szemben egy abnormálisán kövér fiatal kínai ült szétterpesztett lábakkal, a combjai hurkásak voltak, a hasa a székig lógott. Nyerges azon gondolkodott, hogy teát igyon-e vagy kávé, de végül csak egy félliteres szén-savmentes vizet vásárolt két euró tíz centért. Nyerges az információs táblát figyelte, amelyen érkezési sorrendben jelentek meg a járatok. Már majdnem éjfél volt, a táblán minden járat előtt zöld pont jelezte, hogy a gép landolt, és hamarosan kilépnek az ajtón az utasok. Egyedül a tenerifei járat előtt nem volt egyetlen pont sem, és ez egyre jobban idegesítette Nyergest. Nem azért,

mintha attól tartott volna, hogy valami baj van, egyszerűen csak utált várakozni. Néhány lépésnyire tőle egy magas, szikár, lófarkas férfi ácsorgott peccétes farmerben, ócska dzsekiben, a kezében egy táblával, amire golyóstollal írta rá: *Mr. Gento*. Nyergesnek eszébe jutott, hogy annak idején a Puskás-féle Reálban játszott egy Gento nevű balszélső. Az egész csatársort fel tudta sorolni: Amancio, Ruiz, Di Stefano, Puskás és Gento.

Éjfél előtt 2-3 perccel végre a tenerifei járat előtt is kigyulladt a zöld lámacska. Landolt a főnöke gépe. Húsz perccel később Kalmár Jenő kilépett a kapun. Kezet fogtak Nyergessel és elindultak a kijárat felé. Nyerges egy tízeurós bankjegyet tolt a parkolóautomatába, amiből egy eurót kapott vissza. Aztán elindultak az ezüstsínű BMW felé, de kiderült, hogy tévedtek, az egy idegen autó volt. Az ő kocsijuk egy sorral feljebb állt.

Nyerges a parkolóház előtt balra kanyarodott. Feszülten figyelte a táblákat, mert egyszer már elkeveredett az olajfinomítók környékén. A repülőtértől úgy másfél kilométerre kellett elkanyarodni, balra Bécs, jobbra Budapest. Kalmár szokása szerint a hátsó ülésen, a jobb oldalon ült, és épp a csomagot bontogatta, amelyet Nyerges a határnál, a Kukorica csárdában készíttetett össze a számára. Egy szelet borjúbécsi, kenyér és két uborka.

Épp mikor beleharapott a még mindig langyos húsba, észrevette a lányt. Az út szélén álldogált, a kezében egy martinisüveget lóbált. Az italnak több mint a fele hiányzott már, és ez meg is látszott a lányon. Amikor meglátta a magyar rendszámú BMW-t, felemelte a jobb kezét az üveggel együtt, aztán bizonyára úgy döntött, hogy kihasználja a lendületet, és ivott belőle egy kortyot.

Nyerges is látta a lányt, de nem foglalkozott vele. Kalmár épp rágni kezdte az első falatot, amikor kinézett az ablakon, épp abban a pillanatban, amikor a lány elemelte a szájától az üveget. Összeakadt a tekintetük, és a lány elmosolyodott. Kalmárt a fiatal Sophia Lorenre emlékeztette. Testhez tapadó, fekete ruha volt rajta széles övvel, óriási keblein első pillantásra is látszott, hogy természetesek, hosszú combjai voltak, és hatalmas fekete lobonca.

Kalmár előreszólt Nyergesnek, hogy álljon meg, és tolasson vissza a lányhoz. Mikor mellé értek, Kalmár kiszólt, hogy végeredményben a kisasszony épp

stoppol-e, vagy addig nem tágít onnan, amíg el nem fogy az itala. A lány Kalmárra mosolygott, és azt mondta, még nem döntött. Kétségtelenül Budapestre kell mennie, mondta, de nincs időhöz kötve. Kalmár erre azt válaszolta, hogy éjjel fél egy körül nem túl biztonságos az út szélén ácsorogni, másrészt pedig májusban még elég hűvösek az éjszakák. A lány némi gondolkodás után bólintott, és beszállt Kalmár mellé, a bal hátsó ülésre. A férfi udvariasan bemutatkozott, és bemutatta Nyergest is. A lány csak a keresztnévét mondta meg: Yvett, így, ipszilonnal.

Miközben a BMW felhajtott az autópályára, Kalmár elmesélte a lánynak, hogy minden évben, április-május környékén legalább egy hónapot a Kanári-szigeteken töltenek a feleségével: ő golfozik, az asszony pedig megállás nélkül sétál a tengerparton. Időnként beül valahova kávézni, elővesz egy könyvet, és olvas, amíg kedve nem támad újra nekiindulni. Ő maga is sokat sétál, tette hozzá, de leginkább csak a golfpályán. Szenvedélyévé vált ez a játék, pedig nem is olyan régen kezdett el játszani, mikor betöltötte az ötvenet. Partner mindig akad, mesélte a lánynak, elég sok magyar települt át a szigetekre. Most azért szakította meg az utazását, mert a forintárfolyam annyira kiszámíthatatlan, hogy Budapestre kellett jönnie, hogy informálódni tudjon.

Mivel Yvett nem válaszolt semmit, Kalmár megkérdezte, hogy került ilyen késő éjjel a schwechati repülőtérre csomag nélkül, egy fél üveg martinival. Yvett azt mondta, hogy a vőlegényével Dominikára utazott volna, de meggondolta magát. A vőlegényét alig egy hete ismerte meg, egy afterpartin a Hajógyári-szigeten, és elsőre jó ötletnek tűnt Dominikára utazni vele. Kalmár megjegyezte, hogy a feleségével már jártak ott, és bármilyen hihetetlen, egy ottani mexikói étteremben ette élete legjobb csirkepaprikását. Az egész úgy történt, hogy szokás szerint összevesztek az asszonnyal, mert a felesége ragaszkodott az olasz, Kalmár pedig a francia konyhához. Mint hosszú házasságuk alatt annyiszor, most is kompromisszumra jutottak, így kerültek abba a mexikói étterembe, ahová egyébként a lábukat sem tették volna be. A dominikai élmény hatására végül a következő évben körbeutazták Mexikót, de csak egyszer laktak jól, egy piaci kifőzdénél. Csirkés tacót ettek házi tortillával és kétféle szósszal.

Yvett azt mondta, hogy szívesen elmenne Mexikóba tortillát enni, de erre

elég minimális az esélye. Kalmár azt válaszolta, hogy ő viszont szívesen visszamenne még egyszer Dominikára, és ha már így szóba került, és nem kellemetlen, igazán kíváncsi lenne, hogy miért gondolta meg magát Yvett, és döntött végül úgy, hogy nem tart a vőlegényével. A lány erre azt mondta, csak a repülőtéren döbbsent rá, hogy valójában nem bízik a fiúbán. Nem azért, mert csak egy hete ismerkedtek meg, hiszen azt az egy hetet kettesben töltötték a lakásán, és igazán jól érezték magukat. A fiú egyébként alig pár éve diplomázott a közgázon, egy internetes cég menedzsere volt, a legjobb minőségű dolgok vették körül, tehát ízlése és pénze is volt bőven. Mértékkel kokainozott, és ha ivott, akkor is visszafogta magát, az ágyban remekül teljesített, vele tisztelettel bánt. Kalmár megjegyezte, hogy pont egy ilyen partnert képzelne el a lánya számára. Yvett meglepődött: a Kalmár korosztályába tartozó férfiak általában nem szokták kedvelni a kokainkedvelő udvarlókat. Kalmár erre felnevetett, és azt mondta, hogy néha, ha úgy adódik, ő sem utasítja vissza, ami pedig a lányát illeti, miután hazajött Párizsból, ahol egy ideig nyelvet tanult, elmondta, hogy kipróbálta ugyan a marihuánát és a kokaint is, de egyik se jött be neki igazán, szóval nincs mitől tartania.

A magyar-osztrák határ környékén jártak, amikor Kalmár szólt Nyergesnek, hogy álljon meg valahol, mert szívesen rágyújtana. Kalmár, mint mindig, Camelt, Nyerges pedig Marlboro Lightot szívott. Yvettet is megkínálták, de ő csak intett, hogy nem dohányzik. Nyerges megkérdezte a lányt, nem bánja-e, ha feltesz neki egy személyes kérdést. Yvett azt mondta, csak bátran.

- Hol van a táskája? Igazából már induláskor meg akartam kérdezni, hiszen igazolvány nélkül kissé veszélyes autókázni, mert Schengen ide vagy oda, bármikor igazoltathatnak a rendőrök. Ha útlevél nem is, de egy arcképes igazolvány mindenképp szükséges.

Yvett belekortyolt a martinisüvegbe, aztán megrántotta a vállát.

- Bőven volt időnk a becsekkolásig, úgyhogy beültünk egy kávézóba. A vőlegényem elmesélte, hogy még gimnazista korában az apja elvitte Kubába. Mesélt Varaderóról, az ősrég amerikai kocsikról, meg arról, hogy az apjával járt egy szivargyárban. Aztán elsírta magát. Na, akkor döntöttem el, hogy nem megyek vele. Képzeld, ez a fiú nemsokára harminc lesz, de mégis majdnem mindennap sír! Tizennyolc éves volt, amikor meghalt az apja.

Münchenből tartott hazafelé kocsival, és az igazságügyi szakértő szerint elromlott a vadonatúj Mercedes fékpedálja. Úgy rohant bele a papája egy felüljáró oszlopába, hogy nem is fékezett. Egyáltalán nem találtak féknyomot. Képzelve, azt mesélte, egy csomó autó megállt, és miközben próbálták kiráncigálni az apukáját az autóból, ellopták a tárcáját meg az arany karóráját is. A vőlegényem azt mondta, hogy ez majdnem mindennap eszébe jut, én meg arra gondoltam, hogy kétheti sírást még Dominikán sem tudok elviselni.

Kalmár erre azt válaszolta:

- Én megkönnyebbültem, mikor az én apám meghalt. Hatvanévesen ment nyugdíjba, egy bankfiókot vezetett egész életében. Precíz, megbízható, szorgalmas hivatalnok volt. Csakhogy gyerekkora óta könyv-kereskedő szeretett volna lenni. Arról álmodozott, hogy mikor utoljára behúzza maga mögött a bankfiók ajtaját, elindul egy bőrdnnyi könyvvel, és a legkisebb falvakba is eljuttatja Móriczot és Dosztojevszkijt. Csakhogy agyvérzést kapott, és lebénuult. Még húzta tizenöt évig. Az utolsó években már meg sem szólalt.

Visszaültek a kocsiba. Egy ideig hallgattak, néhány perc múlva azonban Yvett megérintette Nyerges vállát.

- Tudja, egyáltalán nem kell aggódnia amiatt, hogy nincs nálam igazolvány. Úgy látszik, maguknak csak ritkán kerül a kezükbe divatlap, különben felismertek volna. Modell vagyok, még hozzá a nemzetközi élvonalból. Ha megállítanak minket a rendőrök, legfeljebb adok nekik egy autogramot.

Kalmár erre elnevette magát.

- Nem kell ám olyan komolyan venni, Nyerges úr aggodalmait! Ha hiszi, ha nem, a fickó két éve még rendőr volt, őrnagy! Szóval hivatalból aggályoskodik. De örülök, hogy nekem dolgozik, megnyugtató érzés, hogy egy profi vigyáz a családomra.

Kalmár ezután megkérdezte Yvettet, nincs-e kedve zenét hallgatni. A lány azt válaszolta, hogy nagyon szívesen. Nyerges hátraadta Kalmárnak az mp3-as lejátszót. Yvett azt javasolta, hallgassák meg apukája egyik kedvencét,

Dvoráktól az *Új világ szimfóniát*. Kalmár megkérdezte a lánytól, hogy mivel foglalkozik az édesapja, mire ő azt válaszolta, hogy erről nem szívesen beszél. Végül kibökte, hogy egyetemi tanár, de hozzátette, hogy nem árulhatja el, hol tanít és mit, mert a papa tudományágát Magyarországon igen kevesen művelik.

A BMW a megengedettnél egy kicsit gyorsabban, 140-el haladt az autópályán. Yvett elaludt, fejét Kalmár vállára hajtotta. A martinisüveget még mindig két kézzel szorította, mintha attól félne, hogy elveszíti. Nyerges Kalmár kérésére félreállt egy benzinkútnál, és egy hulladékártalolóba dobta az üveget.

Kalmár kényelmetlenül ült, de nem akart megmozdulni, félt, hogy felkelti a lányt. Yvett végül csak akkor ébredt fel, mikor beértek Budapestre. Kalmár megkérdezte, hol tegyék ki, de a lány csak megvonta a vállát. A kulcsa a táskájában maradt, a szülei vidéken élnek, a mobilja sincs nála, hogy valamelyik barátnőjét felhívja, úgyhogy fogalma sincs, hová mehetne. Kalmár a lányt figyelte, próbálta megsaccolni a korát, de nem volt egyszerű a feladat. Körülbelül huszonhatnak nézett ki, de lehetett akár harminc is. Nagyon szép volt, de Kalmár valahogy kicsit művinek találta. És különben is, egyre valószínűtlenebbnek tűnt az egész. Egy lány az éjszakában, egy fél üveg martinival... csak rajta múlt, mit kezd vele.

Kalmárnak már évek óta a titkárnőjével volt viszonya. Egy galériában ismerkedtek meg, a lány akkor érkezett Drezdából, művészettörténésznek tanult. A tanulmányait még az egykori NDK-ban kezdte el, de diplomát már az egyesült Német Szövetségi Köztársaságban kapott. Kalmár nem volt igazi gyűjtő, de szerette az izgalmas képeket. Ha meglátott valamit, ami felkeltette az érdeklődését, megvette. Szentendrén, miközben Szántó Piroska kartonjait nézegette, eszébe jutott, hogy a lánya biztosan örülne egy virágcsendéletnek. Tímea volt az, aki segített választani. Kalmár mesélt neki a lányáról, és végül egy fehér krizantémcsokrot ábrázoló kép mellett döntöttek. Tímea elmesélte, hogy személyesen is ismeri Szántó Piroskát, többször járt a műtermében. Kalmár megkérdezte, hogy elvinné-e a művésznőhöz. Tímea azt mondta, hogy szerintek ennek nincs akadálya. Telefonszámot cseréltek.

Pár nap múlva meglátogatták Szántó Piroskát a műtermében. Az ablakok a Dunára nyíltak, csodálatos volt a panoráma. Amikor Kalmár elmondta,

hogy világéletében kedvelte Vas István költészetét, a művésznő körbevezette a vendégeket a költő dolgozó-szobájában, ahol minden úgy maradt meg, ahogy Vas István halálakor volt. Aztán megnézegették a képeket is, és Kalmár végül egy olyan képpel távozott, amit Szántó Piroska el sem akart adni. A szénrajz azóta is ott lógott a falon, Kalmár dolgozószobájában. Első ránézésre olyan volt, mint egy gyermekrajz: egy kukoricás körvonalai szénnel és grafittal felvázolva, mögötte a vöröslő nap. Ezt láthatta Szántó Piroska 1948-ban, amikor Gödöllőről a fővárosba tartott a HÉV-vel. És ez a kép hozta össze Kalmárt Tímeával.

Tímea diszkrét volt, talán kissé túlságosan is. A szülei vidéki pedagógusok voltak, akik nem értették, hogy a lányuk így, túl a harmincon miért nem megy már férjhez, miért nem szül nekik unokákat. Tímea azonban úgy gondolta, hogy a főnöke nagyszerű ember, egy valóságos zseni, és amíg csak igényt tart rá, addig ő mellette marad. Tökéletesen megfelelt neki a szeretői státus, többre nem vágyott. Kalmár Zuglóban, egy lakóparkban vásárolt neki egy kényelmes lakást, kapott tőle egy céges autót, és évente egyszer elvitte külföldre. Tetszése szerint választhatott Ázsia vagy épp a karibi térség között.

Tímeának nem igazán voltak barátai. Miután hazajött Németországból, alig fél évet húzott le a szentendrei galériában, azóta pedig Kalmárnak dolgozott, és a szíve is az övé volt. Pesten egyetlen barátjával tartotta a kapcsolatot, egy fiúval, akivel együtt tanultak még Drezdában. A fiú az egyik aukciósháznak dolgozott, hetente egyszer összejöttek kávézni, és nagyon őszinték voltak egymáshoz. Tihamér, így hívták a fiút, Tímeához hasonlóan esélytelennek tartotta magát családalapításra. Számos kapcsolata volt, de képtelen volt egyetlen nő mellett lehorgonyozni. Folyton rágta Tímea fülét, hogy legyen rámenősebb, hiszen a több mint tízéves odaadásért igazán nem nagy fizetség egy másfél szobás lakás egy sivár lakóparkban meg egy Nissan Micra, amit már amúgy is ideje lenne lecserélni. Emlékeztette Tímeát, hogy a főnöke mégsem vele jár Mexikóba, a Kanári-szigetekre vagy épp Kenyába, szafarizni. Tímea erre azt válaszolta, hogy létezik közöttük egy hallgatólagos megállapodás arról, hogy válás szóba sem jöhet, a feleség szent és sérthetetlen, az ő kapcsolatuk kölcsönösen előnyös együttműködésre korlátozódik az irodában és a hálósobában. Tímea tudta, hogy nincs túl nagy perspektíva ebben a kapcsolatban, de neki így is jó volt.

Kalmár végül úgy döntött, hogy az irodájába viszi a lányt, a Gellérthegyre. Előreszólt Nyergesnek, aki egy pillanatra hátrafordult, de főnöke csak biccentett, így aztán elkanyarodtak a Hegyalja út irányába.

Kalmár irodája igazából egy kétszintes, felújított villa volt. A földszinten volt egy tárgyaló, az iroda, egy teakonyha és a könyvtár is itt kapott helyet. Az emeleten volt egy hálószoba fürdőszobával és egy társalgó szivarszobával meg egy nagy terasszal. Nyerges gyakran itt töltötte az egész napot, nemritkán még az éjszakát is. A személyzethez Tímeán és Nyergesen kívül tartozott még egy házaspár: egy nyugdíjas mérnök, aki, ha kellett, megszerelt bármit és karbantartotta a kertet, a felesége pedig főzött, mosott, vasalt és takarított. Rendes nyugdíjuk volt, úgyhogy nem is annyira a pénzre volt szükségük, egyszerűen csak örültek, hogy változatos munkával kötik le magukat.

A házhoz nem tartozott garázs, Nyerges általában a terasz alá parkolt a BMW-vel. Éjjel három körül szálltak ki az autóból. Nyerges kinyitotta az ajtót, Kalmár pedig a könyvtárba vezette Yvettet, és megkérdezte, kér-e enni vagy inni valamit. A lány elfogadott egy szendvicset és egy pohár bort. Kalmár megkérte Nyergest, hogy neki főtt virslit hozzon tormával és pilseni sörrel.

Amíg az ételre vártak, Yvett megnézegette a könyveket, aztán átsétáltak Kalmárral a dolgozószobába. A lány megdicsérte a kandallót, de idegenkedve nézte a fölötte függő festményt. Kalmár elmagyarázta, hogy Csáki Róbert képe, egy őrültet ábrázol, és a művész előtte heteket töltött Lipótmezőn, több albumot is megtöltött vázlatokkal. A kép egy vörös hajú nőt ábrázolt, lényegében egy portré volt. Yvett azt mondta, ő nem tudna együtt élni ezzel a képpel, túl félelmetes a tekintete. Kalmár nem válaszolt. Mikor Nyerges kopogott, visszamentek a könyvtárszobába. Nyerges megkérdezte, hogy szükség van-e még rá, de Kalmár intett, hogy elmehet, a szokott időben, reggel kilenckor várja.

Yvett rozskenyeret evett serranói sonkával és kecskesajttal, hozzá szárított paradicsomot. Az ételhez elkortyolt egy nagy pohár fehérbort, Nyerges egy nesz-mélyi chardonnay-t választott neki. Evés után Kalmár felvetette, hogy későre jár, de Yvett azt válaszolta, hogy ő egyáltalán nem álmos. Kalmár megkérdezte, hogy zavarja-e a füst, mire a lány azt mondta, hogy nem. A

férfi rágyújtott egy szivarra. Megjegyezte, hogy ezzel a márkával csak most ismerkedik, Tenerifén azt mondták neki, hogy mindenkinek kötelező kipróbálni: El Guajiro Gran Credo, ez az a szivar, amely kaput nyit a legnagyobb márkák felé. Leginkább a Four Roses whisky illik hozzá, de mivel az nincs a háznál - hozott ugyan magával egy üveggel, de ezért most nincs kedve kipakolni a bőröndöt -, kivételesen beéri egy korty Glen Elgrinnel. Töltött magának, aztán visszaült a fotelbe, és Yvettet nézte, aki vele szemben ült felhúzott lábakkal. A cipőjét már lerúgta, és most megkérdezte Kalmárt, hogy zavarja-e, ha megszabadul a harisnyájától is. Kalmár intett, hogy ne zavartassa magát. Yvett felállt, kikapcsolta, majd a földre dobta az övét, aztán derékig felhúzta szűk, fekete ruháját, és lassan lehúzta a fekete harisnyanadrágot. Kalmár félrenyelte az újabb korty whiskyt, és érezte, hogy remegni kezd a lába. A lányon nem volt alsónemű. Yvett lefölsétált előtte, mosolygott és Kalmárt nézte.

- Gondolom, érdekel, hogy ki vagyok...

Kalmár bólintott.

- A nevemet nem mondhatom meg, az apám miatt. Az egész magyar tudományos élet számon tartja, nem akarom belekeverni semmibe. Azt hiszem, belehalna, ha a nevét egy bulvárlapban olvasná viszont. Magyar-olasz szakon végeztem azon az egyetemen, ahol az apám tanít. Az apám nem bölcsész, természettudományokkal foglalkozik. Férjnél vagyok. Olaszországban modellkedtem, amikor megismertem a férjemet, ő a legfelkapottabb plasztikai sebész az országban. Három klinikája is van. Első látásra belém szeretett. Bemutatott a szüleinek, akik teljesen odáig voltak: egy temperamentumos magyar lány, kiköpött Sophia Lőrén, ráadásul olaszul is tud! Gondolkodás nélkül hozzámentem. Csodálatos villát építtetett nekem Rómához közel, az Albano-tó partján. A terasról éppen rálátni a pápa nyári rezidenciájára. Egy-két évig élveztem a partikat, a jachtot, a kötetlen életet, de aztán rájöttem, hogy a férjem úgy választott ki engem, mint én az autómát: megláttam az interneten, és azt mondtam, ez kell nekem. Sokat mondok, ha félévente egyszer beleülök. A férjem pedig az utóbbi fél évben egyszer ha lefeküdt velem. A lényeg az, hogy megszöktem otthonról. Egy szó sem igaz abból, amit a repülőtéren mondtam, eszem ágában sem volt Dominikára utazni, a táskámat meg én dobtam a szemétbe. Hogy ha

igazoltatnának a rendőrök, ne tudják értesíteni a férjemet.

Kalmár nagyokat szívott a szivarból, újabb whiskyt töltött magának, és közben egyre inkább úgy érezte, hogy ebből az egészből nem ért semmit. Yvett is érezhette, hogy Kalmár elbizonytalanodott, mivel megkerülte a férfi fotelját, és megkérdezte tőle:

- Úgy látom, nem hiszel nekem. Ha akarod, bebizonyítom. Láttam, hogy jól megnéztél magadnak, szerinted szilikonmellem van?

Kalmár megrázta a fejét, nem, biztos, hogy nem szilikon.

Yvett elnevette magát, aztán leengedte a ruháját a földre, és kilépett belőle. Kalmár úgy érezte, hogy ilyen szépet még életében nem látott. Yvett felnevetett, Kalmárhoz lépett, kivette a kezéből a szivart és a whiskys poharat, és két tenyerét a melleire helyezte.

- A férjem operált, közvetlenül az esküvőnk után. Addig is szép melleim voltak, de ő azt mondta, minden tudását beveti, hogy az enyéme legyen a legszebb mellek a világon. Mit gondolsz, sikerült?

Kalmár azt suttogta, hogy igen. Úgy érezte, ennyire fura helyzetben még soha életében nem volt. Yvett az ölébe ült, és gombolni kezdte az ingét. Kalmár lihegett, és egy picit meg volt rémülve. Mióta megnősült, nem volt más nővel a feleségén és a titkárnőjén kívül. Lett volna rá alkalma, összejöhetett volna modellekkel, celebekkel, de sem bátorsága, sem kedve nem volt az ilyen kalandokhoz. Most viszont egy gyönyörű lány, egy valóságos Sophia Lőrén csókolgatta a nyakát.

Yvett a fülébe suttogta, milyen finom az illata, finom a bőre, és hogy mennyire kellemes a szivar és a whisky íze. A lány remekül csókolt, és Kalmárt ez meghatotta. Egy ideje már sem a feleségével, sem Tímeával nem csókolózott.

Yvett kibontakozott Kalmár öleléséből. A whiskys-üveggel a kezében járkálni kezdett.

- Elegem lett az aranykalickából. A férjem viszont nem hitte el, hogy az

első adandó alkalommal, amikor nyitva hagyja a ketrec ajtaját, én kirepülök. Most épp Hollywoodban operál valami sztárt, azt hiszem, karambolozott és eldeformálódott az arca. Megterveztem mindent. Én leszek a Ferrari magyarországi vezető képviselője. Ha akarod, kölcsönadok neked egyet egy hétre, mindkettőnknek jó reklám lenne. Örülök, hogy megismerkedtünk, jól meg fogjuk egymást érteni.

Kalmár rájött, hogy kicsit többet ivott a kelleténél, nehezen forgott a nyelve.

- Gyönyörű vagy. Boldog vagyok, hogy felvettünk.

Yvett leintette:

- Én néztem be a kocsid ablakán, és én mosolyogtam rád.

Yvett Kalmár elé térdelt és lehúzta a nadrágját. Kalmár úgy érezte, hogy ilyen gyengédségben, ilyen gyönyörben még sohasem volt része. A csúcspont előtt megkérdezte a lánytól, hogy az arcára élvezhet-e, mire ő azt válaszolta, hogy igen, de megkérte, hogy durvábban markoljon a hajába. Kalmár úgy érezte, ha a csúcsra ér, félő, hogy elveszti az eszméletét.

Kalmár bizonytalanul állt fel, az emeletre indult, a fürdőszobába. Mire visszaért a könyvtárszobába, az már üres volt. Végül a bőrkanapén aludt el.

Hajnali hatkor két rendőr csöngetett azt ajtón. Azt mondták, hogy egy hölgy hajnalban feljelentést tett, és a rendőrségi szóhasználat szerint „forró nyomon” jutottak el hozzá, ebben az ügyben akarják kihallgatni.

A kapitányságon a nyomozó a helyzethez képest egészen barátságosan viselkedett vele. Felvette az adatait, aztán elmeséltette Kalmárral, hogy mi történt az éjszaka. Kalmár megkérdezte, hogy telefonálhat-e előbb az ügyvédjének, mire a százados azt mondta, ha szükségesnek tartja, nyugodtan, de ha gyorsan le akarja zárni az ügyet, mondja el, amit tud, és akár mehet is haza.

Reggel nyolc óra körül a századoshoz csatlakozott egy másik nyomozó is, akit úgy mutattak be, mint a szexuális jellegű bűncselekmények szakértőjét. Ő is meghallgatta a történetet, aztán közölte, hogy orvosi vizsgálatra lesz

szükség. Kalmár nem tiltakozott.

Átszállították egy orvosi rendelőbe. DNS-mintát vettek a nyálából és a nemi szervén talált váladékból. Az orvos megvizsgálta a körmeit, azok alól is mintát vett, aztán visszaszállították a kapitányságra, ahol már várta az ügyvédje és Nyerges.

Yvett ebben az időpontban a Teve utcai rendőrpalotában tartózkodott, egy orvosi helyiségben. Tekintettel az ügy súlyosságára, korábban egy pszichológus és egy orvos is megvizsgálta. Az arcán, a hajában, a szemgödrében ondót találtak, a szájüregben és a garat környékén hámsérüléseket. Megvizsgálták a fejbőrét és a haját is. A lány a vizsgálatok után aláírta a jegyzőkönyvet. Egy nyomozó tájékoztatta őt arról, hogy harminc napon belül joga van magánindítvánnyal élni, ez kell ahhoz, hogy a rendőrség nyomozást indíthasson. Yvett azt mondta, hogy inkább most azonnal megteszi.

A bulvárlapok másnap címlapon hozták a sztorit: „Egy professzor lányát erőszakolta meg a pénzügyi világsztár!” Nyerges valahonnan szerzett egy képet Yvettről, és elküldte egy olasz kollégájának, akivel annak idején együtt dolgozott a magyar prostituáltak ügyében, akiket rabszolgaként kezeltek dél-olaszországi bordélyházakban. Végigtelefonálta azokat a márkakereskedéseket, amelyek olasz kocsikat forgalmaznak. Leautózott az egyik vidéki egyetemi városba, és beszélt Yvett apjával. Még aznap sikerült egy tolmács segítségével beszélnie Yvett férjével is. Nyerges Tímeát is megkereste, hogy kiderítse, hány ember tudhatott Kalmár programjáról. Így jutott el Tihamérhoz, aki azonban tagadta, hogy ismerné Yvettet. Nyerges a biztonság kedvéért becsöngetett Tihamér szomszédjaihoz is, és kiderítette, hogy egy idős hölgy többször is látta Yvettet Tihamér társaságában.

A bulvárlapok mindent megtettek, hogy rekonstruálják, mi történt azon a bizonyos éjszakán a schwe-chati repülőtéren. Nagyjából arra jutottak, hogy a professzor lányát honvágy gyötörte, ezért váratlanul hazalátogatott, hogy felkeresse a szüleit. Mivel nem talált közvetlen járatot Budapestre, ezért érkezett a bécsi reptérre. Reggel hétkor indult volna egy menetrendszerinti buszjárat a schwechati repülőtérrel, de a lány összetalálkozott egy magyar férfival, aki felajánlotta, hogy hazafuvarozza. Útközben aztán leitatatta, és a magatehetetlen lányt felvitte a lakására, ahol orális szexre kényszerítette.

Kalmárt többször is kihallgatták, szembesítették Yvettel és Nyergessel is. Élelmes újságírók Kalmár feleségét is felkeresték a hírrel, aki azonnal hazarepült, és a paparazzóknak még a repülőtéren sikerült lefotózniuk. Az egyik kereskedelmi televízió egyenes adásban megvádolta Tímeát, hogy lassan egy évtizede a főnöke szeretője. Nemsokára feltűnt egy nő, aki azt állította, hogy Kalmár egyetemi évfolyamtársa volt, és annak idején egy tisztai kajaktúrán a férfi megerőszakolta. Egy másik volt évfolyamtársuk azt nyilatkozta, hogy a vádaskodó nő egy notórius hazudozó.

Kalmárt három nappal később engedték ki a rendőrségről. Amikor hazaért, és végre rágyújtott egy szivarra, Nyerges összefoglalta neki a nyomozása eredményeit.

Yvett valóban egy professzor lánya. Valóban olasz szakon végzett, és valóban modellkedett. Valóban férjhez ment egy gazdag plasztikai sebészhez, és valóban egy pazar villában élte az életét. Amit azonban elhallgatott, hogy szült egy gyermeket, még egészen fiatalon, huszonhat évesen. Depressziós lett, kétszer kísérelt meg öngyilkosságot. Három hónapig egy római klinikán kezelték. Többször is szökéssel próbálkozott, a férje ezért őriztetni kezdte, mert a pszichiáter szerint ha súlyosbodik az állapota, veszélyes lehet önmagára és a környezetre is. Amikor a férje Hollywoodba repült, szigorúan meghagyta a személyzetnek, hogy ne tévesszék szem elől.

Végül egy másik gazdag olasz szintén egy villába zárt magyar feleségének a segítségével sikerült megszöknie. A barátnője elvitte kocsival Budapestre, és ő mutatta be Tihamérnak, akitől a férje gyakran vásárolt képeket. Neki annyit mondtak, hogy Yvettet bántalmazta a férje, és egy ideig szeretne megbújni valahol. Tihamér egy idő után rájött, hogy Yvett nem beszámítható. Kiszedte belőle, hogy gyermeke van, és hogy pszichiátriai kezelés alatt áll. Yvett telebeszélte a fejét, hogy a gazdag férfiak rabszolgaként bánnak a nőkkel. Tihamér úgy érezte, hogy Yvett segítségével megszabadíthatja Tímeát Kalmártól. Végül ő vitte ki a lányt a schwechati repülőtérre, ő mutatta meg Kalmár BMW-jét, és a gellérthegyi villából is ő vitte el a lányt a rendőrségre.

Amikor Kalmárt megrohanták az újságírók, csak any-nyit mondott, hogy tévedés történt.

Yvettet végül hazavitte az édesapja, befektette egy ismerős orvos klinikájára, aztán ügyvédet fogadott, hogy időnként láthassa az unokáját.

Ketten szorították a párnát

A nyugdíjas mérnök délután egy körül támasztotta le a kerékpárját a városi kapitányság előtti fához, aztán belépett a kapun. A bejárat mellett ülő rendőrtől kapott egy alumíniumbilétát, hogy majd kifelé menet adja le. Fél órát kellett várnia arra, hogy meghallgassák, mert a kisváros egyetlen szállodája elől éjszaka ellopták egy német házaspár Audiját, és elég sokáig tartott, amíg elő tudtak keríteni egy tolmácsot.

A nyugdíjas mérnök a Duna túlsó oldalán, a komptól pár száz méterre lakott, egy téliesített faházban. Szerény házról van szó: szoba, konyha, fürdőszoba, apró terasz műanyag asztallal és székkal. Akkor költözött oda az öreg, amikor meghalt a felesége. Eladta a pesti lakást, a pénzt pedig elosztotta a lánya és a fia között.

Szeptember 1-jén, ebéd után határozott úgy, hogy elmegy a rendőrségre. Nem volt egyszerű döntés, mert még soha nem jelentett fel senkit. Tulajdonképpen ezúttal is csak el akarta mesélni, amit észrevett.

Félórás várakozás után végre ott ült az ügyeletes tiszt előtt. A fiatal hadnagy érdeklődve nézett rá, és megkérdezte, mi a gond. A nyugdíjas mérnök kicsit habozott, elmesélje-e, hogy ő tulajdonképpen még soha senkit nem jelentett fel, de úgy döntött, inkább marad a puszta tényéknél.

- Most, hogy túl vagyunk augusztus 20-án, kiürült a Dunakanyar, mint mindig. Én a másik oldalon lakom. Egyedül vagyok, sokat sétálok. Nagyjából tudom, hogy a környéken hol vannak iskoláskorú gyerekek, Budapestről kiköltözött nyugdíjasok, és az az igazság, hogy biztonsági okokból is nyitva tartom a szemem. Én a Rév utca 4-ben lakom, és tőlem öt-hat házra lakik egy család. Júniusban érkeztek, azóta bérlik. Kihalt onnan a nyolcvan körüli férfi, az özvegyét meg hazavitték a gyerekek. A lényeg az, hogy ma reggel, kutyasétáltatás közben összetalálkoztam a boltnál a helyükre költözött házaspárral. Szokás szerint most sem köszöntek. Azonban, amiért itt vagyok... hogy napok óta nem láttam a gyerekeket. Ráadásul ma iskolába kellett volna menniük, márpedig a hétórás komppal nem jöttek át. Nem

furcsa? A fiú olyan tizenkét-tizenhárom éves lehet, a húga pár esztendővel fiatalabb. Tulajdonképpen semmi közöm hozzá, de azért muszáj feltennem a kérdést: hol lehetnek most?

A hadnagy jegyzetelgetett, hümmögött, megkérdezte a pontos címet, végül azt mondta, kiküld egy járőrt, hogy felmérjék, mi a helyzet. A nyugdíjas mérnök megnyugodott, hogy teljesítette a kötelességét, elkészönt, felült a biciklijére, visszatekert a komphoz, majd áthajózott a Duna túloldalára.

Az őrmester is fiatal volt, még nem töltötte be a harmincat, de a társát egyenruha nélkül akár érettségiző diáknak is lehetett volna nézni. Tizedes volt, alig néhány hete lépett szolgálatba. Az őrmester igyekezett okítani ifjabb kollégáját. Elmagyarázta, hogy a Szentendrei-sziget csak látszólag biztonságos. Igaz ugyan, hogy egyetlen híd köti össze a parttal, és ez megnehezíti a tolvajok meg a betörők dolgát, de mégis ellopnak mindent, ami mozgítható. Motorcsónakot a vízről, gázpalackot és motoros fűrészt a víkendházakból, bort a pincékből, krumplit a kamrákból.

Szeptember 1-jén, délután három óra felé az ügyeletes tisztt utasította őket, menjenek ki az egyik üdülőhöz és nézzenek körül, mert bejelentést kaptak, hogy az ott lakó házaspár viselkedése gyanús.

Pontosan fél négykor megállt a rendőrautó a Folyondár utca 8. szám alatti ház előtt. Nem kellett csöngetniük, mert a motorzajra előbújtak a háziak. A férfi harmincöt-negyven közt lehetett. Alacsony, vézna ember volt, koszos munkásruhában, ócska bakancsban.

A felesége megállapíthatatlan korú, valahol huszonöt és negyven között, még a férjénél is kisebb volt, agyonmosott melegítőjéhez strandpapucsot viselt. Mindketten ápolatlannak és zavartnak tűntek.

Előbb az őrmester szállt ki a kocsiból, és igyekezett barátságos hangon megszólalni. Be akarta mutatni a gyakorlatban a kollégának, hogyan kell kikérdezni az állampolgárt, aki valamilyen szempontból gyanúsnak tűnik.

- Csak pár percig tartjuk fel önöket... Bejelentés érkezett, hogy idegeneket láttak a környéken. Önök mióta laknak itt?

A két ember előrejött egészen a kapuig, de nem nyitották ki. A férfi a feleségére nézett, aztán mindketten lehajtották a fejüket. Végül a férfi szólalt meg, gyenge, majdnem sírós hangon.

- Júniusban költöztünk ide. Eladtuk az újjalotai lakásunkat, egy plusz két fél szoba, magas volt a rezsi. Egyébként meg nem láttunk idegeneket.

Az őrmester noteszt vett elő meg tollat, és megkérte a párt, hogy igazolják magukat. Visszamentek a víkend-házba, és alig fél perc múlva már hozták is az igazolványaikat. A tizedes diktált, az őrmester jegyzetelt.

- Krizsán Géza, született... anyja neve... lakik... Sós Jánosné, született... anyja neve... lakik...

Az őrmester a két igazolvánnyal a kezében a kocsihoz ment, rádión hívta a kapitányságot. Bediktálta az adatokat, s pár perc múlva közölték vele, hogy Kri-zsán Géza és Sós Jánosné ellen körözést adtak ki Ko-márom-Esztergom megyében, közokirat-hamisítással gyanúsítják őket. A körözött személyeket azonnal elő kell állítani. Az őrmester visszaballagott a kapuhoz, s továbbra is barátságos hangon arra kérte a férfit és a nőt, hogy üljenek be az autóba, mert a kapitányságra kell vinniük kihallgatni őket. A pár arcán nem látszott sem meglepetés, sem izgalom.

A tizedes nyitotta ki a kaput, az őrmester közben megkérdezte, hol vannak a gyerekek. A nő a ház felé intett. A tizedes azt mondta, hogy jobb lesz, ha őket is hozzák, mégse maradjanak itthon egyedül. A férfi nem mozdult. A nő kinyitotta a faház ajtaját és belépett. A tizedes követte, az őrmester és a férfi a kapunál maradt.

Balra, egy asztalon gázrezsó állt, mellette mosatlan edények heverték. Szemben egy üvegezett ajtó volt. A tizedesnek nehezen szokott hozzá a szeme a félhomályhoz, ezért nem vette észre, hogy mire készül a nő: az asztalhoz lépett, és a kenyér mellől felkapott egy hegyes, hosszú pengéjű kést, majd megszúrta magát. A kés tíz-tizenöt centivel a bal kulcscsontja alatt hatolt a testébe. A nő a tizedes felé fordult, a mozdulattól ráfröcskölt a vér. Néhány másodpercig némán nézték egymást, aztán a tizedes felsikoltott és elájult.

Az őrmester berohant a házba: a tizedes eszméletlenül hevert a földön, a nő pedig az asztal mellett állt leengedett kézzel, a melléből egy kés állt ki. Az őrmester az autóhoz futott, és rádión segítséget kért, majd visszament a házba, a nőt leültette az asztal melletti székre, s igyekezett felidézni, tanult-e valaha arról, hogy miként kell eljárni ilyen esetben. Végül kihúzta a kést a nő testéből, és az asztalon heverő konyharuhát a sebre szorította. A férfiért kiáltott, aki belépett a házba, de csak állt az ajtóban és értetlenül bámult a nőre. Az őrmester a bal kezével a seben tartotta a konyharuhát, a jobbal pedig magához rántotta a férfit.

Háromnegyed négy után néhány perccel érkeztek meg a mentők és a rendőri erősítés. A tizedes addigra magához tért, és a komoly vérveszteség ellenére a nő sem volt életveszélyben. A mentőorvos és az ápoló kivitte a szűk előtérből az udvarra, hogy rá tudják fektetni a hordágyra. A tizedes is kiment az udvarra, még mindig remegett, de azért kezdett magához térni. Borzasztóan szégyellte magát, hogy elájult a vér láttán, ezt az őrmester is pontosan tudta.

Amíg a mentősök a nővel voltak elfoglalva, a helyszínre érkezett hadnagy megkérdezte az őrmestertől, hol vannak a gyerekek. Ő csak megrázta a fejét: róluk nem sikerült semmit kideríteniük. A hadnagy ezután a férfihoz fordult, és tőle is megkérdezte ugyanezt. Ő a ház felé mutatott. A rendőr bement. Két-három lépésnyire nyílt a szobaajtó. A kevés beszűrődő fényben egy szekrény és két ágy körvonalait vélte felfedezni. A gyerekeket nem látta. A szoba közepén állt. Megfordult, és még egyszer megkérdezte az ajtóban ácsorgó férfitől, hogy hol vannak a gyerekek. A férfi az egyik ágyra mutatott. Üres volt. A hadnagy fél térdre ereszkedett, és benézett az ágy alá. Egy nyolc év körüli kislány nézett vissza rá.

A mentősök pár perc múlva megállapították, hogy a tizenkét év körüli fiút és a nyolc év körüli kislányt nagyjából huszonnégy órával azelőtt megfojtották, majd testüket tetőtől talpig nejlonfóliába tekerték.

Az a hadnagy kapta meg az ügyet, aki a helyszínre is kiszállt. Kihallgatta a férfit és a nőt, majd felvette a kapcsolatot a Komárom-Esztergom megyei rendőrfőkapitánysággal. Igyekezett alaposan felderíteni a történeteket.

Krizsán Géza és Sós Jánosné egybehangzóan azt vallották, hogy közösen,

párnával fojtották meg a gyerekeket, miközben azok aludtak. Sós Jánosné volt a tizenkét éves Sós András és a nyolcéves Sós Laura édesanyja, a gyilkosságot megelőző három évben élettársi kapcsolatot tartott fenn Krizsán Gézával. A gyermekek édesapja, Sós János vállalkozó, nem sokkal azelőtt vált el a feleségétől, hogy az Krizsán-hoz költözött. A gyámhatóság, majd a bíróság döntése alapján az apa nevelte a két gyermeket. A tanév befejezése után az édesanyjuk nyaralni vitte őket. Az apa a nyár folyamán nem tartotta a kapcsolatot a gyerekekkel. Vendéglátással foglalkozott, és Sós Jánosné állítása szerint örült, hogy „nincsenek a nyakán a szezonban”.

Sós Jánosné és Krizsán Géza elmondták, hogy miután összeköltöztek, vállalkozásba szerettek volna kezdeni, amihez pénzre volt szükségük. Hitelkérelmet nyújtottak be egy takarékszövetkezethez. Munkahelyük nem volt, ezért Krizsán Géza munkáltatói igazolást hamisított. Az eredmény annyira amatőrre sikeredett, hogy a takarékszövetkezet munkatársának azonnal szemet szúrt a hamis irat. A feljelentést követően a rendőrség idézést küldött Krizsán Géza lakására, de a címzett nem vette át, mert a pár addigra ismeretlen helyre távozott. A rendőrség, tekintettel arra, hogy anyagi kár nem keletkezett, körözési listára tette ugyan a gyanúsítottak nevét, de további lépéseket nem eszközölt.

Krizsán Géza élettársával együtt Vácra költözött. Egy másfél szobás lakótelepi lakást béreltek, és végre valóra vált az álmuk: vállalkozásba kezdtek. A férfi felkereste egykori katonatársát, aki kertépítéssel foglalkozott, és Krizsán javaslatára továbbfejlesztették a vállalkozást: térkövezéssel kezdtek foglalkozni.

Az első két évben jól alakultak a dolgok. Általában feketén dolgoztak, a pénzt az egykori katonatárs kezelte. A pár úgy érezte, révbe értek. Lízingeltek egy Suzukit, és Sós Jánosné, aki havonta látogatta a gyerekeit, megígérte nekik, hogy a következő nyarat már együtt töltik.

A gyilkosság évének tavaszán, március elején csődbe ment a vállalkozás. Ellenőrzést kaptak, és végül fel kellett számolni a vállalkozást, a férfi üzlettársa pedig lelépett a maradék pénzzel.

Júniusban, amikor véget ért a tanév, Sós Jánosné elhozta a két gyereket az apjuktól. Azzal biztatta őket, hogy remek nyaruk lesz, Géza bácsival sokat

pecáz-hatnak, úszhatnak a Dunában, a komppal átjárhatnak Vácra fagyizni. A hónap végére felérték a megtakarításaikat, a bérelt lakásból a folyó túlsó oldalára, a szentendrei-szigeti víkendházba költöztek.

A Suzuki lízingjét fel kellett mondani, aztán el kellett adni a televíziót, a hűtőt és augusztus közepére már a bicikliket is, amiket a gyerekek az apjuktól kaptak. A pénz elment kábítószerre és alkoholra, szükség volt rá, ahogy fogalmaztak, a kilátástalanság ellen. Augusztus utolsó hetére nyilvánvalóvá vált, hogy nem tudnak mit kezdeni a gyerekekkel. Iskolába kellett volna menniük, de nemhogy táskájuk, tanszerük, még ruhájuk, cipőjük sem volt.

Augusztus 31-én, délután Krizsán Géza és Sós Jánosné technokolgőzt szívtak egy nejlonzacskóból, majd megbeszélték, hogy nincs más megoldás, mint a halál. Este megvárták, hogy a gyerekek elaludjanak, majd előbb a tizenkét éves András arcára szorították a párnát, aztán a nyolcéves Lauráéra. Ezt követően nagy meny-nyiségben pálinkát fogyasztottak, és kinyitották a gázt.

A helyszín átvizsgálása során kiderült, hogy a faház annyira rossz állapotban volt, hogy a gáz a megszámlálhatatlanul sok résen át kiszivárgott a szabadba. Az anya és az élettársa bódult állapotba került, de a reggeli órákban magukhoz tértek. A gyerekek testét a kamrában talált fóliába csavarták - még az előző tulaj hagyta ott -, és az egyik ágy alá rejtették.

Reggelire a boltban két kiflit, tíz deka párizsit és egy liter tejet vásároltak. Miután ettek, Krizsán Géza újságpapírral megpróbálta betömni a ház réseit, de már nem maradt idejük újabb öngyilkossági kísérletre, mert megjelent a rendőrség.

Az ügy meglehetősen nagy port vert fel. Egészen a tárgyalásig mindkét vádlott tartotta magát ahhoz a verzióhoz, hogy közös erővel szorították a gyerekek arcára a párnát. A védencem, Sós Jánosné szinte az utolsó pillanatban közölte, hogy visszavonja az addig tett vallomásait, mert a két gyerek megfojtásában ő nem vett részt: Krizsán Géza fojtotta meg a párnával a gyerekeket. Tőle függetlenül a férfi is visszavonta az addigi vallomásait, és azt állította, hogy egyedül követte el a bűncselekményt.

Mikor megkérdeztem, mégis hogyan sikerült egyeztetniük erről, a védencem azt mondta, hogy bár a börtönben két emelet választja el őket egymástól,

köztük olyan szoros a kapcsolat, hogy - ahogy ő fogalmazott -, „lélekben is tudnak kommunikálni”.

Figyelmeztettem az asszonyt, hogy nem számít, mert a bíróság figyelmen kívül fogja hagyni ezt a fordulatot, és végül igazam is lett.

Sós János, a két gyerek édesapja valójában kocsmáros. Egyik délelőtt a munkahelyén találkoztam vele. Az a típusú ember, akinek nem jó tartozni. Azt mondta nekem, hogy megviselte a gyerekek halála, de tartania kell magát, mert újránősült, és már útban van a kicsi. A volt feleségét azonban egyáltalán nem sajnálta.

- A volt nejem szerintem sohasem volt normális. Amikor feleségül vettem, már akkor is furcsa volt, álmában kiabált, voltak időszakok, amikor napokig hallgatott, nem evett. Miután megszülte az első gyereket, azt hittem, megváltozott, aztán nemsokára jött a második is. Egészen addig tartott a nyugalom, amíg a kisebbik óvadás lett. Addig volt elfoglaltsága az asszonynak. Amikor egész napra egyedül maradt a házban, nem tudott mit kezdeni magával. Tévét nézett, főleg sorozatokat. Elvittem pszichológushoz, de semmit sem tudott kihúzni belőle. Aztán belépett valamilyen csoportba, a nevére nem emlékszem. Árultak valamit, meg állandó összejöveleik voltak, tisztára, mint valami gyülekezet. Attól kezdve alig láttam. El tudja képzelni, hogy mit jelent egy vállalkozónak, ha a munka mellett még két gyereket is el kell látnia? Mondtam, hogy a feleségem ivott is? Na, abban a csoportban ismerkedett meg ezzel a Gézával. Őszintén mondom, örülök, hogy megszabadultam tőle. A gyerekeimnek mindet megadtam, ruhát, játékot, biciklit, sőt még az anyjukat is igyekeztem pótolni. Összejöttem a pultos lánnyal, a Bettikével. Eleinte csak besegített nekem, esténként mosott, főzött, takarított, aztán összemelegedtünk. De a gyerekek nem fogadták el. Amikor az anyjuk értük jött, a békesség kedvéért elengedtem őket. Annyit azért hozzátennék, hogy mikor a gyámügyön bejelentettem, hogy a két gyereket a feleségem akarja tovább nevelni, simán jóváhagyták, nem is tudtak róla, hogy a rendőrség körözi a feleségemet meg az élettársát. A tárgyalásra elmegyek. A szemébe akarok nézni a gyerekeim gyilkosainak...

Nemcsak a gyámügyiek nem néztek utána Krizsán Géza előéletének, de az ügyészség sem tartotta fontosnak bemutatni a vádlott személyiségét. Megkerestem Krizsán Géza egykori katonatársát és legjobb barátját, aki

elmesélte, hogy a férfi legalább kétszer próbálkozott öngyilkossággal az alatt a két év alatt, amíg együtt szolgáltak, majd nem sokkal később még egyszer.

- Géza volt a szakasz csicskája - mondta. - Nem elég, hogy alacsony volt és vézna, ráadásul dadogott,

éjszakánként meg maga alá vizelt. Folyton ütötték-vágták. A kiképzés vége felé, egyik hajnalban megpróbálta felakasztani magát a fürdőben a derékszíjára. Mázlija volt, mert az ügyeletes felébredt, és levágta. Aztán, mikor már öreg katonák voltunk, egy menetgyakorlat borította ki. Teljes menetfelszereléssel kellett végigcsinálni egy hat kilométeres utat késő ősszel, erdős-hegyes terepen, esőben, sárban. Géza nem bírta, fel akarta adni. De azt nem lehetett. Szétosztottuk a felszerelését, őt pedig majdhogynem ölben vittük végig. Este a fürdőben elkapták a srácok és megverték, majd felváltva tűzforró és jéghideg zuhany alá állították. Komoly égési sérülésekkel került a gyengélkedőre. Aznap éjszaka bevette az összes gyógyszert, amit csak talált. Leszerelés után zsillett felvágta az ereit, mert a menyasszonya terhes lett a bátyjától. Akkor is megmentették, de így utólag azt mondom, hogy nem kellett volna.

Krizsán Géza anyját a kórházban találtam meg. A kezelőorvos azt mondta, hogy napjai vannak már csak hátra, rengeteg az áttét, a keringése bármikor összeomolhat. Az asszony bírói engedéllyel írásban tett vallomást.

- Nagyon keményen bánt vele az apja. Az uram kőműves volt és állandóan ivott. A hetedik hónapra szültem Gézát, nem hittem, hogy életben marad.

Csenevész volt kicsiként is, felnőttként is. Az uram a fejébe vette, hogy nem tőle van. Azt mondta, hogy ez a semmi kis gyerek nem lehet az övé. Ha ivott, verte, mindennel, ami csak a keze ügyébe került. Szíjjal, bottal, széklábbal. Azért külön is, ha bepisilt. A bátyja is ütötte folyton. Az is olyan erős, megtermett ember, mint az apja volt... Arról tudok, hogy a katonaságnál öngyilkos akart lenni, akkor engem is kikérdezett egy orvos. Akkor sem tudtam mást mondani, mint most. Ha tudnám, hogy a halálommal megválthatom a gyerekeimet a szenvedéstől, magam ugranék a kútba. Nem félek én a haláltól, szenvedtem eleget. Kávét meg cigarettát is küldök a gyerekeknek, többre nem futja. Azt a nőt sose láttam. Három éve nem is hallottam róluk.

Sós Jánosné egyik régi barátja is tanúskodott az ügyben. Még az általános iskolából ismerték egymást. A nyolcadik után együtt szöktek meg otthonról. Azt mondta nekem, szerinte előre meg volt írva, hogy ez fog történni.

- Bekerültünk egy bandába, lógtunk az iskolából, moziba jártunk, este összedobtuk a pénzt, hogy vegyünk valami olcsó bort, és ami a legfontosabb, ott voltunk minden EDDA-bulin. Edit ivott is, drogozott is. Egyszer Tatabányán, egy EDDA-koncert után fent, a turulnál tízen megerősszakolták. Akkor volt tizenöt éves. Az anyja hozta ki a kórházból. Otthon fejjel nekiment az ablaknak, aztán egy üvegcseréppel el akarta vágni a nyald ütőerét. Ha megnézi az Edit két alkarját, a rengeteg tűnyom mellett hegek is vannak. Minden kipróbált, a sziputól a heroinig. Utálta a szexet, de azt hitte, minden megváltozik, ha férjhez megy és gyerekeket szül. Pár évig tartotta is magát, de aztán visszaesett.

Krizsán Géza egykori szomszédja azt mondta, szerinte nemcsak a két gyerek, de a két vádlott is áldozat. A világ kegyetlen: aki egyedül marad, akinek nincs segítsége, elpusztul. Sütő Márton elmesélte, hogy Krizsán valósággal összetört, amikor a vállalkozása csődbe ment, a társa pedig megszökött a pénzével. De előtte is visszahúzódó, csendes embernek ismerte, mindig afféle rejtélyes figurának tűnt. Nem igazán lehetett beszélgetni vele, mert alig-alig szólalt meg, és az is nehezítette a dolgot, hogy dadogott. Sütő Márton megpróbált segíteni rajta.

- Magammal vittem egy képzésre. Azt mondtam neki, pozitívan kell gondolkodni, valahogy úgy, hogy tisztában legyen a jelennel, de a jövőre is figyeljen az ember. Voltak ott trénerok, akik segítettek az értékesítési módszerek megismerésében, de a legtöbbet egymástól tanultuk. A közvetlen értékesítés lényege az, hogy képes az ember kapcsolatot teremteni, de nem ígérekkel, trükkökkel befolyásolja a vevőt, hanem az előnyök részletes ismertetésével. Géza ebben nagyon jó volt, meg az Edit is. Abban a csoportban mi, értékesítők összetartottunk. Munkanélküli, kiábrándult, nehéz sorsú emberek közössége volt, akik támogatják egymást, akik nem lehajtott fejjel járnak, nem a nehézségekről beszélnek, hanem a vágyaikról, a sikereikről, és ha kell, nemcsak megtapsolják egymást, de képesek összeölelkezni is. A mostani páromat is a csoportban találtam meg. Géza soha nem beszélt nekem arról, miért akarták magukhoz venni az

élettársa gyerekeit, de meggyőződése, hogy családra vágyott. Szeretni akarta azt a két gyereket, nyilván azért, mert őt soha nem szeretette senki. Mielőtt elköltöztek Vácról, azt mondta, hogy ő úgy fog biciklizni, pecázni, sétálni a gyerekekkel, ahogy annak idején ő szeretett volna az apjával. Géza meg akarta kímélni azt a két gyereket a szenvedéstől, a kilátástalan élettől. Ő ilyen ember volt.

Az ítélethirdetés előtti szünetben odalépett hozzám a nyomozásért felelős rendőr hadnagy. Jogi egyetemet végzett, harminc körüli, szimpatikus fiatalember volt, nagy jövő állt előtte. Azt mondta, szerinte egyszerű az eset.

- Rendezetlen háttér, munkanélküliség, kudarcba fulladt próbálkozás, hogy beindítsanak egy saját vállalkozást, okirat-hamisítás, ami akkor is bűncselekmény, ha csak minimális szinten tekinthető veszélyesnek a társadalomra. Végül feladták. Fogalmam sincs, miért.

Azt sem tudom, miért hozták el az apjuktól a gyerekeket. Ezt a nőt én nem nevezném anyának. A férfit meg nem nevezném férfinak. Párnával fojtották meg a gyerekeket! Erre nincs mentség, nincs magyarázat.

A bíróság nem talált enyhítő körülményt. Védencem, Sós Jánosné tizenöt évet kapott előre kitervelten, több emberen, 14. életévüket be nem töltött személyek sérelmére elkövetett emberölés bűntette miatt, élettársát, Krizsán Gézát pedig tizenhét évi fegyházra ítélték.

A bosszú

Örök panoráma. Soha nem épülhet semmi a villa elé, ami zavarná a kilátást. Az utca túloldalán rögtön ott az erdő, ami természetvédelmi terület. Jó időben ellátni egészen a Gödöllői-dombságig.

A kert nagy, a medence fedett, huszonöt méteres, feszített víztükörrel. A ház is hatalmas, a nappali akkora, hogy huszonöt-harminc vendég is kényelmesen elbulizhat benne. A kandallóban esténként ég a tűz, még nyáron is, pusztán a hangulat kedvéért.

Azon a májusi délelőttön Kőváry Péter a teraszon reggelizett. Éppen a pirítósát kente, amikor kinyílt a kapu. Pontosabban nem kinyílt, hanem betört: egy dzsip hajtott keresztül rajta. Megszólt a riasztó. Kőváry felállt és az ajtó felé indult, de a lövés hangjától megtorpant. A dzsip egyik utasa a letekert ablakon keresztül szétlőtte a szirénát. Négyen ültek az autóban. Két magas, kigyúrt kopasz, egy hasonló alkatú, csaknem kétméteres szőke, és egy fekete, göndör hajú, kreol bőrű férfi. A két kopasz és a szőke harminc körül lehetett, a kreol bőrű öt-hat évvel idősebb. Egyértelműen látszott, hogy a szőke a főnök.

A zajra megjelent a teraszon Kőváry neje. Fürdőköpenyt viselt, nagyjából egyidős lehetett a férjével, egykét évvel túl a harmincon. Kőváry pár hónapja vette el, miután sikerült elválnia az előző feleségétől.

A négy „látogató” felballagott a teraszhoz vezető lépcsőn. Kővárynak remegett a lába, ezért inkább vissz-szaült a reggelije mellé. Izzadt, szeme körül rángatóztak az idegek. Az asszony azonban nyugodt maradt.

- Maguk megőrültek? - kérdezte.

A szőke férfi egy szó nélkül mellé lépett, és pofon vágta. Akkora erővel ütött, hogy az asszony métereket repült, és a korlátnak vágódott. Kőváry nem mozdult, a poharat nézte, amelyből néhány perccel azelőtt még a narancsdzsúszit itta. A szőke odalépett a nőhöz, felhúzta a földről és

fenyvegetően fölé emelte a kezét. A nő összerándult, és védekezően az arca elé emelte a karját.

- Akkor beszélj, ha kérdezlek! - süvítette a férfi. -Ha sikerül tartani a szádat, nem bántunk!

Kőváry mögé lépett és megsimogatta a haját. Ezúttal vészjóslóan halkán szólalt meg.

- Még nem ismerjük egymást, mondjuk azt, hogy én... Zsolt vagyok. Azok ketten - intett a kopaszok felé - nem tudnak magyarul, ukránok, vagy az is lehet, hogy albánok, lehet választani. Legyen a nevük Jack és Joe. Ez a cigány - mutatott a kreol bőrűre - a Pisti. Vele egészen közeli ismeretséget kötsz nemsokára.

A szőke felnevetett, és ismét megsimogatta Kőváry fejét.

Kőváry nevét sokan ismerték a budapesti alvilágban. Autókkal kereskedett. Hivatalosan roncsokat hozott be a Benelux államokból, kipofoztatta őket, majd továbbvitte a kocsikat Ukrajnába. Az első felesége tanárnő volt egy jó hírű gimnáziumban, ugyanott, ahol néhány évig ő is tanított, fizikát és kémiát. Az egyik nyári szünetben néhány másik tanárral együtt autóval Horvátországba utaztak, a tengerpartra. Az öreg Volvo egy kanyarban kisodródott, átszakította az amúgy sem túl erős szalagkorlátot, és fennakadt egy fán. Kőváry és a felesége karcolásokkal megúszták, de a kocsi totálkáros lett. Az iskolában hamar híre ment a balesetnek, és nemsokára az egyik fiú apja az osztályából ajánlatot tett: ha a gyerek átmegy az érettségire, ő újjávarázsolja az autót. Kőváry belement. Így indult autókereskedői karrierje.

Remekül beszélt angolul és németül, ő vásárolta külföldön a totálkáros autókat, társa pedig az alkatrészeket és a papírokat intézte. A módszerük nem volt túl bonyolult: kerítették egy olyan autót, amihez megfeleltek a behozott roncsok papírjai, és a lopott kocsit tisztán adták tovább.

Minden rendben is ment addig a bizonyos májusi délelőttig. Azazhogymégsem: a gondok egészen pontosan néhány nappal korábban kezdődtek.

Már sötétedett, mikor egy Mercedes kabrió bekanyarodott az egyik rózsadombi villa garázsa elé. Negyvenes nő vezette, a fitnessszalonból jött épp haza. Bosszúsan látta, hogy a garázsajtó előtt egy kuka áll. Furcsállta a dolgot, mert szerda volt, a szemetet viszont csütörtökön szokták elvinni. Kiszállt a kocsiból, hogy elhúzza a kukát az útból, és már épp nyúlt volna érte, mikor meghallotta, hogy csapódik mögötte a kocsiajtó és felbőg a motor. Villámgyorsan megfordult, futni kezdett az autója irányába, ösztönösen az eleje felé, és a motorháztetőre támaszkodott. A kormány mögött ülő ismeretlen hátramenetbe kapcsol és nagy sebességgel tolatni kezdett. A nő térdre esett, és mikor már az autó fényszóróit sem látta, sírva fakadt.

A Rózsadombról lopott autó kevesebb mint tíz óra múlva elhagyta Magyarországot. A zöldhatáron csempészték át Szerbiába, és az eredeti ára töredékéért cserélt gazdát.

A Mercedest Kolozsvár Aurél vásárolta a nejének. Az autó amolyan kárpótlásféle volt: a férfinak nem kellett elszámolni az idejével, a felesége pedig cserében megkapott mindent, amit megkívánt. Kolozsvárnak szállodái és benzinkútjai voltak. Mint minden üzletembernek, olykor neki is adódtak kellemetlenségei. Ezeket igyekezett mindig a lehető leggyorsabban megoldani. Általában telefonon intézkedett, de mivel most a feleségéről volt szó, személyesen vette kézbe az ügyet.

Amikor az asszony sárosán, ziláltan és könnyezve belépett a dolgozószobájába, Kolozsvár halálosan nyugodt maradt. Képes volt egészen apró dolgok miatt is őrjöngeni, de vészhelyzetben higgadt tudott maradni. A felesége elmondta, mi történt, ő pedig igyekezett megnyugtatni, a fürdőszobában vizet engedett neki a kádba, majd a konyhába ment teát főzni. Míg várta, hogy felforrjon a víz, a mobiljáról felhívta az egyik szállodája biztonsági főnökét.

Imre korábban boksoló volt, gyakran szerepelt az újságok sportrovatában. Bár sosem sikerült világversenyen érmet szereznie, de pontokat azért hozott haza. Mégsem karja ütőereje segítette hozzá a biztonsági főnöki álláshoz, sokkal inkább a higgadtsága, sőt ami még ennél is fontosabb, a tekintélye.

Mikor Imre odaért, a főnöke hellyel kínálta az úgynevezett ázsiai szobában,

és őt is megkínálta egy csésze teával. Kolozsváry Aurél a munkájának köszönhetően beutazta a világot, de leginkább a Távol-Keleten érezte jól magát. Kedvelte Kínát és Japánt is, de a szíve csücske Vietnam volt. A férfi most kinyitott egy kis fadobozt, kivett belőle egy szipkát, és az asztalra tette Imre elé.

- Hetek óta készülök, hogy odaadjam neked ezt az apróságot. Látod, milyen szép az ezüst szipkatesten kígyózó sárkány? - mutatta. - A Tonkini-öbölben vettem, az egyik kikötőben, Ben Thuyban.

Imre hálás volt. Tényleg örült az ajándéknak, hisz amióta leszokott a dohányzásról, az volt a hobbija, hogy szipkákat gyűjtött.

Kolozsváryné a férje kérésére újra elmesélte, hogyan vitték el a kocsiját. Mikor az asszony befejezte a beszámolót és magukra hagyta őket, Kolozsváry megfogta Imre vállát.

- Ha az én kocsimat vitték volna el, ideges lennék. De egyébként is sok minden felidegesít. Ha viszont a feleségemet bántják, ölni is képes vagyok. A rendőrséget felejtjük el, erről nem tudhat senki. Azt akarom, hogy meglegyen az autó. Mercedes E250 CDI Blue Efficiency. Teljesen egyedi, nem lehet eltéveszteni. Klasszikus vászontető, ék alakban felfutó orr-rész, négylámpás vetítőlencsés fényszórók, hűtőrács, a Mercedes-csillaggal a közepén. A kasztni ezüst, a vászontető sötétkék, és a nejem külön kérésére oldalsó küszöbök.

Kolozsváry Aurél levette Imre válláról a kezét. Felálltak. Miközben az ajtóhoz mentek, a biztonsági főnök csak annyit mondott: érti a feladatot.

Zsolt a békásmegyeri McDonald'sban evett a haverjaival. A csapat minden tagja tizennyolc-húsz év körüli volt. Egyikük sem járt iskolába, és nem volt munkahelyük sem. Munkájuk azért mindig akadt: autókat loptak megrendelésre. Biciklivel meg motorral járták a várost, telefonon tartották a kapcsolatot. A biciklisek a belvárosban keringtek a délutáni dugóban, és ha megtalálták a keresett típust, egy ideig a nyomában maradtak, míg át nem passzolták a motorosoknak, akik hazáig követték a kiszemelt áldozatot. Ott aztán valahogy megakasztották, például a kukás trükkel. Zsoltnak volt a legnehezebb dolga, neki kellett minél gyorsabban beugrani a kocsiba és

elhajtani vele a megjelölt helyre. Eleinte ő is csak biciklizett meg motorozott, de aztán kiderült, hogy nemcsak rendkívül rugalmas és higgadt, de emellett nagyon jól vezet, pedig még jogosítványa sincs.

A fiúk épp csak hogy nekiláttak a hamburgereiknek, mikor egy magas, szőke fiatalember állt meg az asztaluknál. Rámutatott Zsoltra, és azt mondta:

- Te! Gyere ki!

Zsolt először a szőke férfira nézett, aztán a társaira. Ők öten voltak, klasszikus lakótelepi banda, számtalan verekedéssel a hátuk mögött. De egyértelmű volt, hogy a szőke óriás, ha úgy adódik, könnyedén elbánik velük.

Zsolt némán követte a férfit, aki odasétált egy dzsiphez. Valaki bentről kinyitotta az egyik hátsó ajtót. Zsolt kérdően a szőkére nézett, és amikor az biccentett, beült.

Nagyon félt. Középre csúszott, hogy helyet adjon a szőkének. A dzsipben rajta kívül még négyen ültek. Amikor kikanyarodtak a Szentendrei útra, az anyósülésen ülő kopasz fickó hátrafordult, és ököllel Zsolt arcába vágott. Eltörött az orrcsontja, a ruháját pillanatok alatt eláztatta a vér. Pár száz méterrel arrébb a terepjáró bekanyarodott egy benzinkúthoz. Hátralaparkoltak. A szőke megsimogatta Zsolt fejét, és nagyon halkán azt mondta:

- Két dolog történhet. Az egyik az, hogy nagyon megverünk. A másik az, hogy egyáltalán nem verünk meg. Ugye nem akarod, hogy nagyon megverjünk?

Zsolt megrázta a fejét.

- Az jó. Két dolgot kell ehhez elmondanod. Először a telefonszámot akarom hallani, amelyikről megrendelték a Merd kabriót. Rögtön utána pedig elmondod, hogy kinek adtad át és hol.

Zsolt előhalászta a mobilját, és miközben a híváslistájában keresgélt, imádkozott, hogy ne csak egy magántelefonszámot találjon. Mázlija volt, az adott napon egy telenoros számról hívták pontosan délben. Sírós hangon

lediktálta a számot, a szőke férfi pedig feljegyezte egy apró noteszba. Aztán engedelmesen elmesélte, hogy a Mammut mélygarázsában hagyta a kocsit, és az érte járó százezer forintot kivette a csomagmegőrzőből. A zárkombinációt SMS-ben kapta meg.

Imre jó kapcsolatot ápolt a kollégáival. Mint mindenütt a világon, Budapesten is legtöbbször egykori rendőrök felelnek a különböző intézmények biztonságáért. A bevásárlóközpontok mélygarázsát állandóan videokamerák figyelik. A felvétel tanúsága szerint nem sokkal a kérdéses időpont után egy öreg Mazda parkolt le a Mercedes kabrió mellett. Overallos, középkorú férfi szállt ki belőle, a kezében egy lepedővel. A lepedőt gondosan a vezetőülésre borította, majd beszállt és elhajtott.

A Mazda néhány órával az események előtt még Rákosligeten, egy családi ház udvarán állt. Hamarosan egy dzsip fékezett a kapu előtt. Négyen szálltak ki belőle, két kopasz, egy magas szőke, és egy göndör, fekete hajú, kreol bőrű. Az egyik kopasz csöngetett. A kertben egy öt-hat év körüli kisfiú labdázott. A kreol bőrű próbaképpen lenyomta a kilincset, az ajtót nyitva találta. Elindultak a ház irányába. Épp amikor a gyerek mellé értek, kilépett a teraszra egy harminc körüli terhes nő. Egy overallos férfi is előkerült a garázból, egy rongyba törölte a kezét. A kreol bőrű felkapta a gyereket, a feje fölé emelte, és úgy tett, mintha el akarná dobni. Az asszony felsikoltott és a gyerek felé rohant, de a szőke férfi útját állta. A derekánál fogva a levegőbe emelte az asszonyt. Az overallos férfi egy pillanatig értetlenül nézte a jelenetet, aztán üvölteni kezdett. A felesége felé rohant, de a lendülete gyorsan megtört: a második kopasz leütötte. Az asszonyt és a gyereket a garázsba zárták, majd az overallos férfit bedobták a dzsip hátuljába, és elhajtottak.

Azon a bizonyos májusi délelőttön, miközben a szőke másodszor is megsimogatta Kőváry fejét, Kőváryné benyúlt a köpenye zsebébe. A mobilját kereste, a kettős gyorshívót akarta megnyomni, hogy riassza a férje testőreit. Nem tudhatta, hogy a két testőr már a dzsip rakterében hever bezsákolva. A két kopasz kirángatta őket a kocsijukból, ellenkezni sem volt idejük.

Kőváryné végül nem tudta megnyomni a gombot, mert a szőke férfi letépte róla a köpenyt. Épp füröd-hetett, mielőtt kirohant, mert még vizes volt a teste. Nem jött különösebben zavarba, nem sikoltott, nem próbálta eltakarni

sem a mellét, sem az ágyékát. Nem akarta, hogy újból megüssék, így inkább mozdulatlanra merevedett és elnézett a távolba.

A szőke férfi harmadszor is megsimogatta Kőváry fejét, aztán leült mellé az egyik székre, teát öntött magának, beleharapott egy croissant-ba, és halkán beszélni kezdett.

- Néhány dolgot tudni szeretnék, ám előtte megverünk. Nem nagyon, de eléggé. Közben gondolkozz el azon, milyen hibákat követhet el egy autótólvaj.

Az egyik kopasz felhúzta a székről Kőváryt, és miközben tartotta, a másik előbb eltörte az orrát, azután néhány bordáját, majd végül ágyékon rúgta. Kőváry a földre zuhant. Vért és összevizezte magát. A szőke férfi a műsor közben az asszonyt nézte - nem rendítették meg különösebben az események majd felállt, odalépett hozzá, felemelte az állát, a szemébe nézett és azt mondta neki, hogy amíg nyugodt marad, nem esik bántódása.

A két kopasz a teraszajtón keresztül a nappaliba rángatta Kőváryt. Az íróasztalra ültették és két oldalról lefogták. A szőke leült az egyik fotelba a kandalló mellé, és ugyanolyan halkán, ahogy pár perccel korábban, beszélni kezdett.

- Engem egy Mercedes E250-es kabrió érdekel. Ezüst, a vászontető sötétkék. Hol van?

Kőváry megpróbálta felemelni a fejét. Olyasmit motyogott, hogy nem tudja, miről van szó. Erre az egyik kopasz eltörte az állát. A szőke folytatta:

- Szétszedtéték?

Kőváry hörgött, majd megrázta a fejét. Az egyik kopasz ütni akart, de a szőke megállította.

- Hová vittétek?

- Szerbiába.

A szőke elővette a mobilját. Imrét, a biztonsági főnököt tárcsázta.

- Megtaláltuk. A kocsi nincs meg. Nem szedték szét, egy szerb megrendelőnek szállították le.

Egy pár másodpercig hallgatott, közben Kőváryra nézett.

- Ühüm... Mennyi legyen? Értem. A duplája körülbelül ötvenmillió. A büntetés mi legyen? Értem.

A szőke eltette a mobilt és Kőváryhoz lépett. Megsimogatta a haját.

- A Merd full extrás volt. Számoljunk huszonöt-millióval: a büntetéssel együtt ötvenmillióval tartozol. Plusz nekünk tízzel, a kiszállásért.

- Nincs ennyi pénzem, kell egy hét, amíg összeszedem - nyöszörgött Kőváry.

- Huszonnégy órád van.

- Annyi kevés... - sírta el magát a férfi.

A szőke most Kőváry feleségére nézett. A nő a kandalló mellett állt, lezseren, mintha egyáltalán nem zavarná a meztelenség. Nagyon szép volt, bármelyik húszéves playmate megirigyelhette volna a testét. Mintha szórakoztatta volna, ami a férjével történik.

A szőke belemarkolt Kőváry hajába.

- Huszonnégy órád van, se több, se kevesebb. Én tudom, hogy összeszeded a pénzt. Mert ha nem - a nőre mutatott -, végigmegyünk a feleségeden. Először én csinálom meg. A cigány marad utoljára.

Kőváry zokogott. Valami olyasmit motyogott, hogy egy nap alatt képtelenség összeszedni ötvenmilliót. Az egyik kopasz erre beleverte a fejét az íróasztalba.

A szőke férfi a fülébe súgta, hogy meggondolta magát: a felesége helyett inkább vele foglalkoznak. Ráadásul nem ő kezdi, hanem a cigány.

Kőváry megadta magát. Bólintott és megígérte, hogy másnap reggelre meglesz a pénz.

A felesége még aznap este elköltözött.

Kőváry másnap egy hatvanmillió forintot tartalmazó táskát hagyott egy taxiban.

Kolozsváry Aurélnak azt mondta a felesége, hogy elment a kedve a Mercedesektől. Ahányszor csak beleülne egybe, rettegne, hogy valami baj éri. A férje azt válaszolta, ő is így gondolta, ezért már meg is rendelt neki egy Audi A5 Cabriolet-t. Az olvasta róla az interneten, hogy egyszerre nőies és atletikus a kocsiszekrény. A vászontetőnek pedig teljesen egyedi a kialakítása.

Kinyílt a bicska

A fiú február 19-én, éjjel egy óra tájt vágta meg a taxis torkát.

Estefelé lement a klubba. Általában csak a törzshelyeként emlegette, szerette a hangulatát. Egy vidéki városban kevés az olyan hely, ahol összefuthat az ember színészekkel, újságírókkal, zenészekkel, laza vállalkozókkal, na meg, persze, facér harmincas nőkkel. A fiú lelkiileg és fizikailag is rossz állapotban volt. Délben bement az apjához a munkahelyére pénzt kérni, de nem találta ott. Az emberei azt mondták, hogy Budapestre ment alkatrészáért. Pedig előző este felhívta mobilon, és neki egy szóval sem említette, hogy másnap nem lesz bent. Azt mondta, menjen csak be nyugodtan, kaphat tőle egy kis pénzt. Az apja elektroműszerész volt, az erősítők nagy varázslója, még a komoly fővárosi zenekarok is hozzá vitték a problémás erősítőket, keve-rőket. Elmehetett volna az anyjához is, de nem tette. Az anyja nem állt vele szóba. Mindig azt mondogatta, hogy a szíve vérzik, ha erre gondol, de nincs mese, szembe kell néznie az igazsággal: a fia nem váltotta be a hozzá fűzött reményeit.

Pedig olyan szépen indult minden. Négyévesen kezdett zongorázni, hatévesen már jobban tudta a szolfézszt, mint a tízévesek. Ez egyébként nem lepett meg senkit, hiszen a mama a városi színház opera szekciójának volt a karéneke. A papa pedig nemcsak technikusként dolgozott zenekarokkal, de hétvégenként lakodalmakba járt muzsikálni a saját bandájával. A fiú tehát, ahogy mondani szokták, beleszületett a zenébe. Akkor romlottak el a dolgok, amikor az anyja érettségi környékén benevezte egy tehetségkutató versenyre. A fiú eljutott egészen az országos döntőig, amelyet a Petőfi Csarnokban tartottak. A zsűri egyik tagja, egy ismert művésznő, már a középöntőben felfigyelt rá. Mielőtt elkezdődött volna a döntő, behívta az öltözőjébe, és mutatott neki néhány fotót. Bikinis képek voltak, már elég régen készülhettek. Aztán a művésznő megkérdezte, hogy nem volna-e kedve este meglátogatni, akár be is szállhat mellé a jakuzzijába. A fiú megijedt. Majdnem kicsúszott belőle, hogy ő még szűz, sosem volt nővel, de végül nem mondott semmit, csak izzadó tenyerét meg a homlokát törölgette.

Később, kinn a folyosón megállította az egyik műsorújság szerkesztője. A bárpulthoz invitálta, meg akarta hívni egy üdítőre. Elmesélte, hogy szeretne dzsessz-tanszakos fiatalokból összehozni egy zenekart, ami a segítségével igazán fényes pályát futhatna be. Azt mondta a fiúnak, hogy az ő hangja egészen egyedi, aranyból van a torka. Lelkesen ábrándozott a jövőről, közben bal tenyerét a fiú bal kézfejére fektette. Egészen közel hajolt az arcához, és halkan azt súgta, hogy az együttműködés érdekében egészen közel kellene kerülniük egymáshoz. Aztán a pult alatt megmarkolta a fiú nemi szervét.

A fiú száma végül elmaradt. Nem ment ki a színpadra, az öltözőjében hányt. A műsorvezető sajnálattal közölte, hogy az egyik nagy esélyes hangszálproblémák miatt kénytelen volt visszalépni, a fiú szülei közben a nézőtéren ültek. Hazafelé, a kocsiban mindketten ordítottak. Az apja azt üvöltötte, miért verte meg őt az Isten egy ilyen gyámoltalan semmirekellővel, az anyja hisztérikus rohamot kapott, és ki akarta vetni magát az autóból, mert az mégiscsak tűrhetetlen, hogy egy ilyen szerencsétlen kretén a gyereke.

A fiú aznap este azt írta a naplójába: „A művészvilágban sokan még a lelkiút is odaadnák azért, hogy bekerüljenek, vagy ha már ott vannak, meg is maradjanak ebben a közegben. Én úgy gondolom, ebből nem kérek”

A fiú nem hagyta abba a zenélést. Napközben az apja egyik barátjának dolgozott egy autómosóban, hétvégén pedig, úgy, mint az apja, ő is lakodalmakba járt zenélni. Nem volt nagyigényű, amire kellett, arra mindig jutott pénz. Esténként a kedvenc klubjában üldögélt, türelmesen kortyolgatta a kóláját, és várta, hogy felmehessen a színpadra. A zenekar minden tagját ismerte, vele egykorú srácok voltak, csak annyiban különböztek, hogy közülük senkinek sem lett volna esélye sem arra, hogy egy országos zenei verseny döntőjében a Petőfi Csarnokban színpadra lépjen. A fiú sosem akart a zenekar tagja lenni, de örült, ha gitározhatott egy kicsit és elénekelhetett egy-két számot. Főleg Mick Jagger és Hobó dalait énekelte nagyon jól. Csak az volt a gond, hogy a közönség nem mindig igényelte ezt a fajta zenét. Február 19-én éjfél környékén pontosan ez volt a helyzet. Sorra rendelték a zenekartól a Tómi Jones- és a Máté Péter-számokat. Egyebek között emiatt volt a fiúnak rosszkedve.

Huszonhat éves korában még úgy gondolta, sínre került az élete. Elvette az általános iskolai osztálytársát, a szülei is megenyhültek, úgy tűnt, az álmaik

legalább részben valóra válnak: óriási lakodalom, nászút Egyiptomba. A felesége diplomás tanárnő volt. Igyekeztek, próbálkoztak, de csak nem jött a gyerek. Sorra járták az orvosokat. A vizsgálatok megállapítják, hogy a fiú spermájával minden a legnagyobb rendben, a feleségénél viszont gondok vannak. Belekezdték a lombikbébiprogramba, és végül sikerrel jártak. Óriási volt az öröm, egészséges kisfiút szül az asszony.

Három évvel később a felesége bejelentette, hogy elválik. Mindenki faggatta a fiút, hogy mégis mi történt, de senkinek nem mondta el, hogy a felesége igazából csak egy gyereket akart, de férjre nem volt szüksége. Lesbikus volt, de egy tanárnő nem vállalhatja a másságát.

A válást követő évben jött a fiúnál az első epilepsziás roham. Megtört, inni kezdett. Volt egy kocsmá, a lakásától alig háromháznnyira, ahová szeretett lejárni. Épp ott volt, amikor összeesett. Nagyon megütötte magát. A jobb füle fölött azóta is megvan a két centiméter átmérőjű, kerek, kicsit ellipszis alakú bevágás: az alvadt vér miatt kellett megnyitni a koponyáját. Egy hétig kómában volt. Amikor magához tért, azt mondta a szüleinek, hogy ez a baleset egyáltalán nem véletlenül történt, és most már tudja, hogy Isten szereti, azért élhette túl.

A válóperes bírónő viszont nem szerethette túlságosan, mert a fiát a feleségnek ítélte, ő pedig fizethette a gyerektartást. A fiú ezután nem igazán találta a helyét. Elment pszichológushoz, de nem sikerült tisztázni, hogy vajon a válás okozta megrázkódtatás hozta-e ki belőle az epilepsziát, esetleg az alkohol volt az oka. A pszichológus beajánlotta egy budapesti alapítványhoz, ahol alkoholfüggőket, kábítószereseket és játékszenvedélybetegeket kezeltek. Egy vallási társaság működtette a rehabilitációs intézetet. Az első három hónap alatt ki sem tehette a lábát az épületből, később kiengedték a többiekkel közösen egy félórás sétára a környéken. Olyanok voltak, mint az ovisok. Közösen raktak rendet, volt napi két közös program, csoportos beszélgetések. A fiúhoz hasonló alkoholistákkal nem volt sok zűr, de a drogosok elviselhetetlenek voltak. A fiú végül nyolc hónapig bírta, aztán hazament.

Nem nyúlt a pohárhoz, rendesen szedte az epilepsziára felírt gyógyszert. Megértette, hogy a gyógyszereszedésben a rendszeresség a lényeg. Tartotta magát az előíráshoz: ha kellett, öt, hat vagy épp nyolc szemet vett be naponta.

Továbbra is járt a pszichológushoz, naponta másfél-két órát dolgozott az autómosóban, esténként pedig eljárt a klubba, hátha énekelhet. A családja és a barátai azon a véleményen voltak, hogy kezd magára találni. Ő azonban egyre magányosabbnak érezte magát.

Február 19-én estefelé lement a klubba. Aznap is odajöttek az asztalához a zenészek: szevasz, szevasz, ment a duma, majd megkérdezték, beáll-e, van-e kedve levágni egy menetet. Hát persze hogy volt. Izgatottan várta, hogy szóljanak, de nem szóltak. Egy idő után felállt, odalépett a zenekarhoz, és megkérdezte, hogy beállhat-e. De nem lehetett, nem a zenészek, hanem a vendégek miatt. Ha odanyomtak egy ötezrest, nem volt mese, nyomni kellett a rendelt számokat. A fiú éjfélig még elüldögélt a kólája mellett, fájt a lelke, jó lett volna muzsikálni. Éjfél felé azonban már nagyon elege volt. Gondolkodott, most mi legyen. A város szélén, az autómosóhoz közel bérelt lakást. Nem volt különösebben hideg, fél óra alatt kényelmesen hazagyalogolhatott volna, de inkább taxit hívott.

Akik közelebbről ismerték a fiút, tudták, hogy nem szokása tegeződni. Bár még nem volt harminc, a húszéves felszolgálótól is magázva kérte a kólát. Amikor beült a taxiba, jó estét kívánt és megmondta a címét. Előre ült, az anyósülésre. Épp csak rápillantott a taxisra, látta, hogy megvan vagy 140 kiló, de nem érdekelte.

A taxisok általában tudják, mikor lehet, illetve kell beszélgetni az utassal, és mikor jobb hallgatni. A fiúnak abszolút nem volt kedve beszélgetni, de mikor a taxis megkérdezte, merre járt, azért udvariasan válaszolt. A taxis tovább kérdezgette. Sokan voltak a klubban? A fiú azt válaszolta, hogy voltak, voltak egy páran. Voltak lányok? Azok is voltak. Fiúk? Fiúk is voltak: férfiak, nők vegyesen.

Egy pár percig némán ültek egymás mellett. Aztán a taxis megkérdezte, hogy egyedül lakik-e. így, kertelés nélkül. Mondta, hogy igen. Miért nem anyukáddal, kérdezte erre a taxis. A fiú nagyon megbántódott. Mégis mire föl bizalmaskodik így vele ez az alak?

Kifelé tartottak a városból, az átjárónál pirosat kaptak. A taxis tovább kérdezgette, de a fiú most már szólt neki, hogy nincs kedve beszélgetni, behúzta az ablakot, hogy beeressen egy kis friss levegőt. Elment a vonat,

a taxi átgördült a síneken. A fiú szólt, hogy vécéznie kell, jó lenne megállni. Az epilepszia kellemetlen betegség, a fiú néha bepisilt, de olyan is volt, hogy csak úgy érezte, hogy kell, de nem jött semmi, becsapta az inger.

Amikor elvégezte a dolgát, visszaült a kocsiba. A taxis megkérdezte, hogy milyen volt megfogni a fütyköst. Erre felment a pumpa a fiúban, benyúlt a zsebébe, kinyitotta a kését, a taxis nyakához emelte, és azt mondta neki: most már hagyja abba, kész, elég volt.

A taxisnak megsérült a nyaka, pedig a fiú csak rá akart ijeszteni.

Mindig volt a fiúnál bicska. A klubban olykor-olykor ettek is, volt konyha este kilencig, a zenészember meg jóban van a szakácsokkal, pincérekkel, néha beugrik a konyhába, csippent egy kicsit innen, egy kicsit onnan. Ehhez kell a bicska. Egyébként már elég ócska volt, a lengyelpiacon vette, volt rajta dugóhúzó, az a gagyi fajta. Annyira leamortizálódott az idők során, hogy majd szétesett, ha picit meglendítette az ember, már ki is nyílt. Így nyílt ki a taxiban is.

A fiú idegességében, vagy ki tudja, miért, egy kicsivel tovább nyomta oda a kést. A penge behatolt a taxis torkába, amit ő akkor észre sem vett. Aztán verekedni kezdtek, de hogy miért, azt a fiú később már nem tudta felidézni. Rátámadott a taxis? Mérgében agyon akarta ütni? Annyi biztos, hogy dulakodtak, és a taxis kiesett az autóból. Teljesen érthetetlen, hogy lökhetett ki egy 75 kilós fiú egy ilyen hatalmas testet.

A fiú ezután elhajtott a taxival. Jogosítványa nem volt. Ittas vezetés miatt vonták be először, aztán amikor epilepsziát állapítottak meg nála, végleg eltiltották a vezetéstől. Nem tudta megmagyarázni, mindent ösztönösen csinált. Szabadulni akart a taxistól, ezért vitte el az autót. Amikor a visszapillantó tükörben meglátta, hogy a nagydarab taxis ott áll az út szélén, megnyugodott.

Azt viszont nem tudta, hogy míg dulakodtak, a taxis leadta a vészjelzést a CB rádión. A fiú nagyon lassan hajtott. Amikor három másik taxi utolérte és rávillogtak, megállt, kiszállt a kocsiból, és engedelmesen hasra feküdt. Nagyon megverték. A rendőrségi fogdában aztán, állítása szerint, ismét bántalmazták. A taxisok és a rendőrök nyilván másként emlékeznek.

A bíróságon a taxis azt vallotta, hogy a fiú minden előzmény nélkül rátámadt, nem követelt pénzt, nem akart tőle semmit. Az ügyész sem beszélt anyagi motivációról.

A fiú végül megúszta három évvel és pár hónappal, emberölési kísérletért ítélték el. Igen ritka az olyan eset, amikor nem lehet kideríteni az indítékot.

Megjegyzem, még kevesebbel is megúszhatta volna, például testi sértéssel, de a bíróság nem hagyhatta figyelmen kívül az orvos szakértő véleményét: a sértett nyakán az a pont, ahol a fiú megvágta, túl közel volt az ütőérhez. A taxis szexuális beállítottsága egyszer sem került szóba.

Akik

Dürrenmattot

olvasnak

Istvánnal valamikor a kilencvenes évek végén a londoni Heathrow repülőtéren találkoztam.

Készt a torontói járat, egy sör mellett olvasni kezdtem. Néhány perc múlva egy korombeli férfi ült mellém, magyarul szólított meg. Ugyanarra a gépre várt ő is, mint én. Azt mondta, megörült a magyar könyvnek, és abban reménykedett, hogy kölcsönkérheti. Mondtam, hogy persze, szívesen kölcsönadom, van nálam másik könyv is. Aztán beszélgetni kezdtünk. Megkérdezte, mivel foglalkozom, mondtam, hogy ügyvéd vagyok. Kérdezte, milyen típusú ügyeket vállalok, mondtam, hogy szinte mindent, de számomra a büntetőügyek az igazán érdekesek. Elmesélte, hogy ő eredetileg építészmérnök volt, de egy ideje már nem igazán gyakorolja a szakmát. Egészen lázba jött, miközben arról beszélt, miért kezdett új életet.

- Azon a napon, amikor az ötvenedik születésnapomat ünnepeltük, rádöbbsentem, hogy váltanom kell. Egészen addig abban a hitben éltem, hogy körülöttem minden kerek. 1969-ben jöttem el otthonról, ahogy akkoriban mondták, disszidáltam. Nem volt nehéz dolgom, rokonlátogatásra mentem, az akkor még létező Nyugat-Németországba. Nagyanyám barátnője az érettségi óta bujtogatott, Istvánkám, ne üljön maga itt a fenekén, induljon már el végre. Zsófi néninek mind a két unokája fogorvos volt, és már mind a ketten Nyugat-Németországban praktizáltak. Zsófi néni előszedette nagyanyámmal a keresztleveletem, ami még az eredeti családi névvel, a Schmidttel lett kiállítva 1949-ben. Akkortájt, a hatvanas években szívesen látták a németek a hazatelepülőket, még tartott a német gazdasági csoda lendülete, gyorsan állampolgárságot kaptak a határon túli németek. Nekem különösen könnyű dolgom volt, a rokonaim, mint oly sok más, Magyarországról kitelepített sváb, két évtized alatt stabil egzisztenciát építettek ki. Aztán Zürichben szereztem építészmérnöki diplomát, ott is nősültem, ott telepedtem le. Elég gyorsan nevet szereztem a szakmában.

Hoztunk magunknak még egy-egy doboz sört, aztán István megkérdezte, hogy én mikor tervezem befejezni a napi robotot. Mind a kettőnknek volt

saját irodája, neki építész, nekem ügyvédi, szerinte azonban ötven fölött már csak robot a munka. Azt mondta, ő már csak negyedévente néz be az irodájába, a szerződésekről sem tárgyal személyesen. A kollégái tökéletesen helyettesítik.

- Én Európában a középmezőny elején vagyok. Nem szégyellem, hanem tudatosan rájátszom a magyarságomra. Sosem majmoltam az organikus építészet nagyjait, de én is természetes anyagokkal dolgozom, és ezt értékelik. A kollégáim között nincs magyar, de megtanítottam őket arra, hogy az én magyar agyammal gondolkozzanak. Ők dolgoznak, én pedig golfozom. Most Angliában voltam egy hétig, innen Kanadába megyek, aztán onnan a karibi térségbe.

Biztatott, hogy hagyjam a kollégáimra az ügyvédi irodát, elég, ha időnként megjelenek a tárgyalóteremben. A golfot sosem késő elkezdeni. Mentegetőztem, hogy sajnos egy ügyvéd csak nagyon nehezen tud időt szakítani arra, hogy elsajátítsa ennek a sportágnak az alapjait. Bevallottam, hogy néhányszor megpróbálkoztam vele, de nagyon hamar alatt feladtam.

Egy órával később kibontottunk még egy sört. Svájc került szóba. István azt mondta, hogy szerinte Svájc igazán élhető ország, de ha ő svájci svájci lenne, eszébe sem jutott volna, hogy az ötvenedik születésnapja után már csak a golfnak éljen. A felesége és a fia svájci, és bár sosem mondják, de éreztetik vele, hogy lenézik a bohém, bizonytalan származású családfőt.

Hamarosan az is kiderült, hogy mindketten kedveljük Dürrenmattot. Engem ügyvédként különösen azok az írásai fogtak meg, amelyek a szakterületemmel kapcsolatosak: az első művei szinte kizárólag bűnügyi történetek voltak. Egyik legnagyobb kedvencem *A bíró és a hóhér*, 1966-ból. István hosszan méltatta *Az öreg hölgy látogatását*. Azt mondta, hogy megvan az oka arra, hogy sose látogasson haza, de ettől eltekintve sem jutna eszébe Magyarországra jönni, mert ugyanazt érezné, mint Claire Zachanassian: hogy oda tér vissza, ahol megalázták, és ami még ennél is rosszabb, ahol elvették tőle a jövőbe vetett hitét.

- Nem voltam KISZ-tag. Semminek sem voltam a tagja. Egyedül gyűjtöttem bélyeget, nem léptem be semmilyen szakkörbe, szívem szerint egyedül

fociztam volna, nem vágytam semmilyen csapatba. Kitűnőre érettségiztem, de aztán nem vettek fel az egyetemre, mert nem voltam sem munkás-, sem parasztszármazású. Az egyik osztálytársam elárulta, hogy az iskola KISZ-szervezete nem javasolt, merthogy nem vagyok közösségi ember.

Az ügyvédi pályáról is beszélgettünk. A mérnök úr nem kedvelte az ügyvédeket. Azt mondta, számára elfogadhatatlan minden, ami nem mérhető. Ha ő parkolóházat tervez, nem lehet mérlegelés kérdése, hogy a földem elbír-e hatvan autót, vagy sem. Azt mondta, az ő szemében egy ügyvéd minden olyasmit megtestesít, ami megcsúfolása a természetnek. Mi, ügyvédek tehetünk arról, hogy a bűnt nem követi büntetés, hogy ártatlanok kerülnek lakat alá, és gazemberek járkálnak szabadon, hogy már nincs fekete és fehér, igen és nem, a mai világban minden relatív, a szavak elvesztették valódi értelmüket.

- Nem hiszek az igazságszolgáltatásban. Nem hiszek Istenben, de megnyugodnék, ha kiderülne, hogy valóban pokolra kerülnek a gonosz emberek. Hadd mondjak el egy történetet, még kölyökkoromból. Hét-nyolc éves lehettem. A tornateremben futottunk körbe, és az egyik fiú épp előttem rúgott bele a medicinlabdába. A tornatanárnő belefűjt a sípjába. Egyébként is megállás nélkül sípolt, sípszóra köröztünk a karunkkal, sípszóra indultunk és álltunk meg. Így utólag azt mondom, az a tornatanárnő inkább volt férfi, mint nő. Nem szeretette a fiúkat, igaz, a lányokat se, de őket legalább nem nagyon büntette. A lényeg az, hogy kiléptetett a sorból, és azt mondta, hogy büntetésből csináljak húsz guggolást, mert belerúgtam a medicinlabdába. Mondtam, hogy nem én rúgtam bele. Akkor ki rúgott bele, kérdezte. Nem tudom, mondtam. Amikor harmadszor is azt mondtam, hogy nem én rúgtam a medicinlabdába, megrázott, és csak akkor engedte el a nyakamat, amikor bógni kezdtem. Nem lehetett idősebb az a tanár harmincnál. A következő harminc évet is biztosan végigtanította, rajtam kívül meggyötörhetett még akár ezer gyereket is. Ha akkortájt lett volna autója, fogok egy szöveget, és kiszúrom mind a négy kerekét. Össze is karcoltam volna a karosszériát. Ha elkaptak volna, a szüleim fizethettek volna, és ha én, a megalázott kisfiú azt mertem volna mondani, hogy megbüntettem a tanár nénit, még meg is pofoztak volna. Fogadni mernék, hogy a tornatanárnő már nyugdíjas, nincs se kutyája, se macskája, az egyetlen szórakozása az, hogy az ablakból figyeli a környéket, és feljelenti a szomszédot, ha az utcán mossa a kocsiját, vagy

rákiabál a gyerekekre, ha focizni mernek a ház udvarán.

Azt mondtam, hogy az igazságszolgáltatás természetesen nem foghatja át az élet minden területét, minden jogrendszer abból indul ki, hogy mindent szabad, amit a törvény nem tilt. Természetes, hogy nincs olyan szabály, tettem hozzá, amely tiltaná, hogy egy tornatanár igazságtalanul bánjon egy kisfiúval. Nem lehet rendőrt állítani minden agresszív ember mellé, és elég abszurd elképzelés megbüntetni az összes agresszív autóst, hűtlen feleséget, alkoholista szomszédot vagy épp pletykás vénasszonyt, aki megkeseríti a környezete életét. Nem létezik olyan jogrendszer, ami mindenkinek igazságot szolgáltat. Nem véletlen, hogy kétes esetekben a bírónak mindig a vádlott javára kell döntenie. Jobb tíz gazembert futni hagyni, mint akár egy ártatlant elítélni.

István hümmögött, túlzottnak találta az arányt. Azt mondta, jobban örülne, ha, mondjuk, csak két bűnös szabadulna azon az áron, hogy egy ártatlant elítélnek. Megismételte, hogy továbbra is hinni szeretne a pokolban, mert az nem létezik, hogy csak azért, mert valakinek van elég pénze, hogy egy rafinált ügyvédet megfizessen, megússza a büntetést. Nem kell feltétlenül sorozatgyilkosokra, pedofilokra, bérgyilkosokra, lelketlen uzsorásokra és stricikre gondolni, megszámlálhatatlanul sokféle bűnt követnek el az emberek megtorlatlanul. Kíváncsi lenne, tette hozzá, hogy el-nyerte-e valaha, vagy egyszer elnyeri-e a büntetését például az a KISZ-titkár, aki nem javasolta őt az egyetemre.

Megkérdeztem, ha most meglátta volna a repülőtér parkolójában az egykori KISZ-titkárt kiszállni a kocsijából, keresett-e volna egy szöveget, hogy kiszúrja a gumikat, és összekarcolja a karosszériát. Azt válaszolta, hogy ő a maga részéről Dürrenmatt öreg hölgyének az eljárását támogatja: nyerve csak el a büntetését az is, akiről az igazságszolgáltatás nem hajlandó tudomást venni. Ugyan miért úszhatta meg Güllen derék polgára, Alfréd 111, hogy tönkretette egy fiatal lány életét? Teherbe ejtette, aztán meg cserbenhagyta Klári Waschert. A büntető törvénykönyv sem Alfrédról, sem az ő tornatanáráról nem rendelkezik. Pedig őket is meg kellene büntetni.

István elhallgatott. Mondtam neki, hogy értem, mire gondol. Elmeséltem azt a történetet, amit pár évvel azelőtt egy volt évfolyamtársamtól hallottam arról, hogyan csinált hülyét magából a nagybátyja. Az öregúr elmúlt

hetvenéves, amikor a felesége súlyos alhasi fájdalmakkal bevitte a kórházba. Mivel az öreg maga is orvos volt, felállította ő is a maga diagnózisát, és arra jutott, hogy már csak napjai vannak hátra. Úgy gondolta, hogy békében, nyugodt lelkiismerettel szeretne elbúcsúzni a világtól, ezért a halálos ágyán bevallotta az asszonynak, hogy az asszisztensnője harminc éve a szeretője, sőt két gyermeket is szült neki. A felesége nem szólt semmit, csak hazament. Másnap jobb ötlete nem lévén vitt a férjének a kedvenc gyümölcslevéből, a kekszéből, sőt süített neki almás pitét is. A kórházban aztán kiderült, hogy a laboreredmények fényében kifejezetten megalapozatlan volt a doktor úr diagnózisa, másnap már ki is engedték. A kórházból hazaérve a házaspár egy ideig szótlanságban üldögélt a nappaliban, aztán az asszony a férje kezére tette a kezét. „Rezső, miért hallgattál erről harminc évig?” - kérdezte. A férfi könnyes szemmel nézett rá, és azt mondta: „Szívem, nem akartam neked fájdalmat okozni.” Az asszony erre elhúzta a kezét, és a férje szemébe nézett. „Negyven éve vagyok a feleséged- mondta. - Az egyetem után azonnal szültem neked két gyereket. Már akkor gyűlöltelek, amikor másodszor is teherbe estem. Már az első terhességem alatt megcsaltál. Az, hogy gyűlöltelek, nem is jó szó, helyesebb az, hogy utáltalak. Azóta is folyamatosan utállak. Azt hiszed, nem tudom, hogy mi a beceneved a kórházban? Te vagy a Kanos! Utáltam a testedet, a szagodat, utáltam, ha hozzám értél. És most végre kimondom, hogy végtelenül utáltam az anyádat is, akit húsz évig kellett elviselnem. Utáltam azt az apró, feketébe öltözött öregasszonyt, aki állandóan úgy gubbasztott a konyhában, mint a kedvenc papagájod a kalitkában. A vacsora után még tanultam a gyerekekkel, néztük a tévét, de te sohasem voltál velünk, kint sutyorogtál az anyáddal. Aztán az utolsó években én hordtam ki az ágytálját, mosdattam és etettem, miközben szívem szerint mind a kettőtöket megfojtottalak volna!”

István megkérdezte, milyen ítéletre számíthatott volna az asszony, ha még aznap este megmérgezte volna azt a rohadék férjét. Azt válaszoltam, hogy nem számíthatott volna sok jóra. Nyilvánvalóan emberölésről lett volna szó, az se lenne kérdéses, hogy előre megfontolt szándékkal követte el. Mondjuk az sem mindegy, hogy milyen a méreg. Mert ha a férj hosszas, fájdalmas haláltusa után hunyt volna el, akkor bizony különös kegyetlenséggel elkövetett cselekményről volna szó. A büntetés lehetne akár életfogytig tartó szabadságvesztés is, persze a bíróság azért figyelembe venné az enyhítő körülményeket. Elsősorban az életkort, hiszen mindketten elmúltak már

hetvenévesek, és sokat nyomna a latban az a tény is, hogy a feleség számára mennyire volt megrendítő a férj vallomása.

István erre azt mondta, hogy az ilyen férj talán még rosszabb a hidegvérű gyilkosoknál is. Majd eszébe jutott, hogy az ő egyik barátja is mesélt egy hasonló történetet.

- Gábort hozzám hasonlóan nem vették fel az egyetemre. Az apja vezérkari tiszt volt, amerikai fogságba esett, a franciaországi hadifogolytáborból került Amerikába. A srácot a nagynénje nevelte fel. Az anyja Budapest ostromakor eltűnt, lehet, hogy egy pincében éhen halt, de az is lehet, hogy új néven új életet kezdett valahol a világban. Gáborról gondoskodott az apja, csomagot és pénzt küldött, futotta lakásra, autóra. A Krisztina körúton volt egy nagypolgári lakása, minden hétvégén házibulit rendezett. 850-es Fiattal járt, ez volt az a kocsi, amiről a hatvanas években csak Kossuth-díjas tudósok és olimpiai bajnokok álmodozhattak. 1968-ban egy esős májusi délutánon Gábor Zuglóban egy irodépület előtt hajtott el. A kapuban egy középmagas, telt, vonzó nő ácsorgott. Taxira várt, de már teljesen elázott, mert nem volt ernyője. Gábor lassított, de így is sikerült belehajtania egy pocsolyába, és lespriccelte a nő lábát. Megállt, kitérte az ajtót, és megkérdezte, elviheti-e. Péntek kora délután volt. A nő azt mondta, hogy elkéredzkedett az irodából, mert nem érezte jól magát. Már félórát várt a taxira, de ebben a lehetetlen időben lemondott róla, hogy valaha is hazaér. Annának hívták, pénzügyi osztályvezető volt. Bediktált egy zuglói címet, aztán megrázta a haját, és apró vízcseppek terítették be Gábor arcát. Az autó vezetője és utasa jól megnézték egymást. Gábor fiatal fiúnak érezte magát az asszony mellett, pedig alig tíz-tizenkét év lehetett a korkülönbség. Ő még nem volt húsz, Anna pedig alig lehetett több harmincnál. A ruhája teljesen átázott, a blúza sejtetni engedte a mellét, finom volt az illata, és szép volt a szeme. A fiú naiv kérdésére, hogy örül-e a fuvarnak, könnyedén megsimogatta Gábor karját, és azt mondta, hogy igen, örül.

- Jó negyedórába telt, mire elkeveredtek a Hungária körútig. Addigra elállt az eső. Anna azt mondta, hogy már sokkal jobban érzi magát, és nincs kedve kiszállni a kocsiból, a férje se várja haza, vasárnap estig Dobogókőn lesz egy tudományos konferencián. Fontos ember, vezérigazgató. A két gyerek sincs otthon, elvitte őket a nagyanyjuk. Gábor erre azt mondta Annának, hogy át

kellene öltöznie, könnyen megfázhat a nedves ruhában, csalóka a májusi időjárás. Anna felvetette, hogy autózzanak egyet a budai hegyek közt, talán a Hűvösvölgy környékén. Gábor járt már lányokkal azon a környéken, tudta, hogy bőven akad arrafelé olyan hely, ahol nem zavarják meg a szerelmeseket.

- Anna ügyetlenül csókolt, izgatottabb volt, mint Gábor. Megbeszélték, hogy a korkülönbség egyiküknek sem számít, mindketten hálásak voltak, hogy a véletlen összehozta őket. A nő azt mondta Gábornak, hogy újra bakfissá változott a karjai között. Gábor arról beszélt, hogy ő igazi városi fiú, és sosem gondolta volna, hogy ennyire finom dolog a természet lágy öle. Anna azt mondta, hogy ő már meggyűlölte a természetet. A férje nagy természetjáró, és mióta együtt vannak, rövid szünetektől eltekintve - például a gyerekek születésekor - folyton túráznak a szabadidejükben. Anna elsírta magát. Azt mondta, hogy igazából gyakorlatilag minden hétvégén túráznak, kivéve azt a két hetet, amit nyaranta a Balatonnál töltenek. Meg mikor szombatra vagy vasárnapra esik május elseje, mert olyankor meg felvonulnak. Elpanaszolta, milyen mozgalmas és fárasztó a számára egy ilyen hétvége. Négy személyre csomagol uzsonnát, a két kulacs közül az egyikbe málnaszörpöt, a másikba csapvizet kell tölteni. Még a gyógyszeres dobozt is be kell tenni a hátizsákba meg a labdát, a pokrócot meg a zsák tetejéhez kötik. A kempingasztalt a négy apró székkal meg a bográcsot a férje, a lassan nyugdíjas korú vezérigazgató cipeli, de még a két gyereknek is van saját hátizsákja. Anna azt mondta a fiúnak, hogy gyűlöli a férjét, gyűlöli az elrontott életét, gyűlöli önmagát, hogy szerelem nélkül ment hozzá, és leginkább azért gyűlöli magát, mert gyerekeket szült egy olyan embernek, akibe sohasem volt szerelmes. A férjét az egyetemen ismerte meg, imponált neki a kora, a magabiztossága. Megszülte a gyerekeket, és mire rájött, hogy egy kiszámíthatatlan, öntörvényű, agresszív férfihoz ment feleségül, addigra már fogságba esett, és többé nem szabadult. Úgy érezi magát, mesélte a fiúnak, mint egy taxis, akinek az autójába húsz éve beült egy utas, és azóta nem hajlandó kiszállni. Már rég lemondott arról, hogy leintsék a kocsiját, és íme, ma délután találkozott Gáborral.

- Anna elmesélte Gábornak, hogy a férje szerint egy évre előre tudja, mikor merre túráznak majd, nincs az úttörővasútnak vagy bármelyik Buda környéki busznak olyan állomása, amelyet ne ismernének. Miközben magához húzta a fiú fejét, már majdnem sikoltott: „Gyűlölöm a bakancsot,

gyűlölöm a hátizsákot, gyűlölöm a hangyákat, gyűlölöm a patakba fulladt pockot, gyűlölöm a kóbor kutyát, gyűlölöm a sebet a gyerekek térdén, gyűlölöm az odakozmált paprikás krumplit, gyűlölöm a szúnyogcsípést, de a legjobban azt gyűlölöm, amikor végre megáll a család egy tisztáson, és a férjem felém fordul, széttárja a karjait, és azt kérdezi: hát nem csodálatos, drágám?”

István kinyitotta a sokadik doboz sört.

- A sors kiszámíthatatlan akaratából gyakran történnek előre nem látható tragikus események. Anna férje, a vezérigazgató például a saját figyelmetlenségének lett az áldozata. Már hetek óta megígérte a gyerekeknek, hogy elviszi őket a hármashatárhegyi repülőtérré, ahol paprikás krumplit főznek a bográcsban. A tűzről mindig a papa gondoskodott. Aztán a papa rőzsészedés közben megcsúszott. A hegyoldal tele volt kisebb-nagyobb kövekkel, sziklával, a koponyát ért ütés azonnali halált okozott...

Ekkor a hangosbemondó szakított félbe minket, közölte, hogy negyven perc múlva bezállhatunk a torontói gépbe.

Megkérdeztem Istvántól, hogy végül mi lett Gáborral. Azt felelte, hogy amennyire tudja, Amerikába ment az apja után, mostanában a túrázás a hobbija, utazgat a világban, egyszer a Pireneusokat, máskor Grand Canyont járja.

Legyen Erzsébet

Ha valaki megkérdezné, Kapitány Éva azt mesélné magáról, hogy ő egy átlagos lány, egy átlagos, Pest környéki településen él, helyben biciklivel közlekedik, az iskolába meg távolsági busszal jár, és ha befejezi az iskolát, és talál állást, vonattal jár majd Budapestre. Húszéves, de többnek néz ki. Az ő típusára szokták azt mondani, hogy van mit fogni rajta. Az apja féléves korában hagyta el az anyját, de ha ez szóba kerül, Kapitány Éva mindig azt mondja: egyáltalán nem érdekli az édesapja. Soha nem is érdeklődött utána, még az sem jutott eszébe, hogy kérjen az anyjától egy fényképet, hogy legalább annyit tudjon róla, mégis hogy nézett ki. Az sem érdekelte soha, hogy mi volt a foglalkozása.

Egyéves volt, amikor az anyja újra férjhez ment. Akkor úgy tűnt, hogy a mama jól választott. A férfi fuvarozással foglalkozott, a környékbeli építkezésekre szállított építőanyagot. Megrendelés bőven volt, az építési vállalkozók értékelték, hogy gyors, pontos és megbízható.

A gondok a gazdasági válsággal kezdődtek. Kevés volt a munka, a teherautót el kellett adni. Ezután a nevelőapja egy darabig buszt vezetett, az utóbbi években meg hol volt munkája, hol nem. Aztán ahogy az lenni szokott, a férfi inni kezdett. Verte a feleségét és a nevelt lányát is. A válás is szóba került, de annak is mindig csak verés lett a vége.

Kapitány Éva gyűlölt otthon lenni. A nevelőapja legtöbbször puszta kézzel verte, de volt olyan is, hogy eltörte a hátán a fakanalat. Éva egyetlenegyszer szállt vele szembe: mikor a férfi a szekrénybe verte az anyja fejét. Ő lerángatta róla, és még össze is karmolta.

Szarka Tamás asztalos, de időnként segédmunkát is vállal a kőművesek mellett. Elvált, 36 éves, van egy kilencéves lánya. Évával a kávézóban jöttek össze, és bár alkalmi kapcsolatnak indult, szerelem lett belőle, mármint Éva részéről. Három hónapig voltak együtt, de aztán Szarka Tamás bejelentette, hogy szakítani akar. Azt mondta, hogy külföldre megy dolgozni, de igazából csak a terhére volt a lány.

Kapitány Éva élelmiszer- és vegyipari eladónak tanult, az utolsó tanévet kezdte az iskolában. Szeptemberben és októberben több napot is hiányzott, október 22-e és 28-a között pedig egyáltalán nem ment iskolába. Október 23-án reggel azt mondta az édesanyjának, hogy fáj a dereka. Az anyja kihívta az ügyeletes orvost, aki megvizsgálta a lányt, és vesemedence-gyulladást állapított meg nála. Kórházba akarta küldeni, de Kapitány Éva ezt elutasította.

Október 24-én felkelt, megreggelizett, nézte egy kicsit a tévét, majd 11 óra körül lement a földszinti vécébe.

Életképes leánycsecsemőt szült. A babát az emeleti szobájába vitte, az ágyra tette, majd kivett egy ollót az elsősegélydobozból, és elvágta a köldökzsinórt.

A gyerek, ahogy kibújt az anyja hasából, azonnal levegő után kapott és szörcsögni kezdett. Kapitány Éva nem várta meg, hogy felsírjon. Addig szorította a nyakát, amíg már nem adott ki több hangot.

A méhlepényt külön becsomagolta, és az udvaron a kukába dobta. A csecsemőt a terasz alatti kamrába vitte. Az ajtó mellett, az ablakpárkányon talált egy metszőollót. Fogta, és levágta vele a baba fejét. Ezt követően Kapitány Éva visszament a szobájába, lefürdött, és mintha mi sem történt volna, visszaült a televízió elé.

Október 25-én a délelőtti órákban, miután édesanyja dolgozni ment, Kapitány Éva egy fekete nejlonzsákba csomagolta a csecsemő holttestét, majd egy fél méter mély gödröt ásott a kert végében, és abba temette.

Október 26-án dél körül Kapitány Éva hasi görcsök miatt kereste fel a háziorvosát, aki rögtön kórházba utalta. Édesanyja jelenlétében vizsgálták meg. Azt mondta a vizsgálatot végző orvosnak, hogy még szűz. Az orvos azonban megállapította, hogy a lány nem sokkal korábban egy gyermeknek adott életet.

Kapitány Éva édesanyja délután öt óra körül ért haza. A kapun belépve egy csecsemő fej nélküli tetemét pillantotta meg az előkertben. Értesítette a rendőrséget.

A nyomozás során a család két német juhászkutyáját felboncolták, és gyomrukban megtalálták egy csecsemő koponyacsontdarabjait.

Ahhoz, hogy a gyermeket el lehessen temetni, mindenképpen anyakönyveztetni kellett. Az anyját kérték meg, hogy adjon neki nevet, de Kapitány Éva értetlenkedett. Miért kell egy halott kisbabának nevet adni? Végül azt mondta: ha már muszáj, legyen Erzsébet.

Heten hallgatnak

Heten voltak. Mind a heten azt vallották a rendőrségen, hogy december 30-án Kocsis Gergely felkereste őket és kölcsönkért tőlük. Arra hivatkozott, hogy el akarja hozni az autóját a szerelőtől. Egyikük sem adott pénzt neki, mert - ahogy egybehangzóan állították - tudták róla, hogy szenvedélybeteg. Gépi ruletten játszott, és gyakorlatilag mindenét elvesztette, lenullázta magát. Mind a heten nagyon sajnálták Kocsis Gergelyt, mert tehetséges embernek tartották.

A bíróság elrendelte Kocsis előzetes letartóztatását. Kétség fel sem merült, hiszen ketten is tanúsították, hogy december 30-án egy Leányvár közeli parkolóban lelőtt két embert: egy taxisofőrt és egy nőt.

Kocsis Gergely azt vallotta, hogy azon a tragikus napon úgy tervezte, hogy délután négyig-ötig lejárja a címekeket, aztán hazamegy, rendbe szedi magát, és nyolc óra körül találkozik a barátnőjével, Kingával. Arra számított, hogy vacsoráznak, aztán együtt töltik az éjszakát a lakásán. De aztán minden összeesküdött ellene.

Reggel nyolc körül ült be a kocsiba, de nem tudott elindulni, mert elromlott az önindító. Ismert egy srácot, egy autóvillamossági műszerészt, aki mindig rendes volt vele: odajött és végül ő állapította meg, hogy mi a baja az autójának. Egy ezeréves Volkswagen Golfja volt, ami annyit sem ért, mint egy önindító. Ami egyébként százhuszezer forintba került volna, ha ki tudja fizetni. Csakhogy előző éjszaka nagyjából százezret vesztett. Mindenképpen pénzre volt szüksége, mert megígérte a barátnőjének, hogy másnap elviszi a Mátrába szilveszterezni. Az egyik barátjának erdész volt az apja, egyetemistakorukban többször is ott szilvesztereztek az erdészházban.

Az állandó taxisával, Andrással indult el pénzt szerezni. Egymás után végigjárta a kuncsaftjait.

Kékesi Margit, ingatlanos, van egy apró irodája. Tizenkétezer forintot szerzett tőle.

Barta Szabolcs, könyvelő, tőle huszonötezret kapott.

Szomolya Krisztián, egyetemista, a szüleivel él. Megszánta negyvenezerrel.

Völgyesi Ádám, bróker, a bőre alatt is pénz van, nagyon nehéz eset, de jókedvében találta, és levágta hatvanezerrel.

Körtvélyesi Benedek, a névjegyén az áll, hogy vállalkozó, de nem lehet tudni, mit vállal és mennyiért. Mindenesetre szó nélkül Kocsis zsebébe dugott hatvanezret.

Kotász Albert, újságíró, az a típus, akinek vagy sok pénze van, vagy nincs egy vasa sem. Néhanapján azért lehetett tőle pénzt szerezni. Kocsisnak most mázlija volt, jó volt nála egy tízezresre.

Már kétszázezer volt a zsebében, ám lendületben volt, így elment még egy címre. Sólyom András, ügyvéd, nem olyan, aki szóba áll a hozzá hasonló figurákkal. De azért megpróbálta, és a pasas úgy dobott oda neki nyolcvanezer forintot, ahogy más egy százast szokott a hajléktalannak. Rá sem nézett, mintha kínos lenne neki.

Kocsis reggel kilenckor ült a taxiba és kettő körül szállt ki belőle egy Szentendrei úti kaszinónál. Felhívta Kingát, és azt mondta neki, hogy Andrással küld nyolcvanezer forintot, szerezzon be annyi anyagot, amennyi elég lesz a következő két napra. A taxis elhajtott. Kocsis bekapott egy kis gyorsítót. Alig állt a lábán, előző nap délben kelt, az éjszakát végigjátszotta, a délelőttöt végigkilincselte. Gondolnia kellett a szilveszteri bulira is, meg ami utána következik. Sem ő, sem Kinga nem volt már kezdő, ezért az afterhez komoly mennyiségű kokainra volt szükségük. Azt beszéltek meg a lánnyal, hogy 10 gramm speed és 4 gramm „kóla” elég lesz, ennyi ki is jön nyolcvanezerből.

Mindig gépi ruletten játszott, immár ötödik éve. A black jackhez nem volt türelme, a pókerben pedig zavarták az ellenfelek. Mint mindenki, ő is utált veszíteni, de ha már kell, géppel szemben veszítsen az ember, ne egy osztó vagy egy másik játékos ellen. A gépi ruletthez nem kellett érzelem.

A legtöbben kidolgoznak maguknak egy szisztémát. Próbálkozott ő is

ilyesmivel, de rájött, hogy felesleges: majdnem minden játékosnak van szisztémája, mégsem mennek vele semmire.

Volt három meghatározó élménye, azokból merítette az ihletet.

Először a haverjai rángatták el a kaszinóba. Annyian voltak, hogy az asztal közelébe sem fért. Az egyik barátját kérte meg, hogy tegyen fel tíz eurót a tizenhatosra. Kipörgött a tizenkilences. Ő csak legyintett, beletörődött, hogy nem jött be a szerencseszáma: annak idején tizenhatos mezben focizott az MTK ifiben. De kiderült, hogy a barátja tévedésből a tizenkilences-re rakott. A tizenkilences pont a tizenhatos alatt van. Azóta ez volt a két szerencseszáma.

A második meghatározó élménye az volt, mikor a Vár Kaszinóban összefutott egy izraeli csoporttal. Óriási figurák voltak az izraeliek: füttyültek a látnivalókra, csak játszani akartak. Ez a csapat a Hiltonból indult a

repülőtérrre, de útközben még beugrottak egy kicsit a kaszinóba. Kocsis kiszúrt magának egy fiatal csajt, azt nézte, hogy mit csinál. Száz dollárt tett a nullára. És bejött neki, egyszerűen hihetetlen!

És volt egy harmadik sztori is, amiből szükség esetén erőt merített. Sráckorában sokszor eljárt horgászni az apjával. A Kis-Dunán, Ráckeve környékén volt egy stégük. Egyik alkalommal ki kellett cserélni az egyik deszkáját. Az új lécs túl hosszú volt, le kellett belőle fűrészelni egy huszonöt-harminc centis darabot. Teljesen használhatatlan volt, mert egy szög miatt megrepedt. Bedobta a Dunába. Nem kellett volna, az apja nagyon kiakadt, hogy minek szemetel. Leüvöltötte a fejét, majdnem belökte a vízbe, ami azért ősszel kicsit kellemetlen. Pár perccel később egy marha nagy százas szöget akart beverni a deszkába, de elhajlott. Az apja épp nem nézett oda, úgyhogy bedobta a válla fölött a görbe szöget a Dunába. Szinte hihetetlen, de a szög beleállt a deszka hasadékába, ami ott lebegett a vízen! Alig hitt a szemének. Hány milliószor kellene a háta mögé dobnia valakinek egy görbe szöget ahhoz, hogy beleálljon egy deszkadarab hasadékába?

Lényeg a lényeg: Kocsis a maga részéről nem hitt másban sosem, csak a vakszerencséiben. Igaz, hogy öt éve folyamatosan vesztésben volt, de mindig

úgy volt vele, hogy előbb-utóbb biztosan nagyot kaszál. Csak röhögött a nyugdíjasokon meg az egyetemistákon.

A kezdők próbálkozzanak csak nyugodtan a duplázással, de az dögunalmas.

Akkor, december 30-án is a szokásos módszerrel játszott. Kivárt egy tizenhatos vagy tizenkilences kipörgetést, és aztán arra a számra pakolt: öt-ötezer forintot, tízes szériában. Ilyenkor arra játszott, hogy gyakran pár pörgetésen belül kijött ugyanaz a szám. De december 30-án nem jött ki. Este nyolcra nem maradt már egy fillére sem, ideges és fáradt volt. A speedre ráivott két whiskyt.

Nem volt titok, mindenki tudta Kocsisról, hogy mindenfélével üzletel. A számítástechnika volt igazán az ő világa, de aznap délután átvett bizományba egy fegyvert. Egy ismerőse utánament a vécébe, és mutatott egy csodaszép pisztolyt. Kocsis imádta a fegyvereket. Ha lett volna pénze, azonnal megveszi azt a Berettát: 92 FS, a hangtompítós változat. Ennek a fegyvernek nagyon jó a marketingje: ezt használják az amerikai és az olasz katonák, és persze az összes hollywoodi sztár. Abban állapotodott meg a sráccal, hogy megpróbálja ismerősöknek eladni Szentendrén vagy Leányváron, és amit százezer fölött kap, az övé. Mielőtt zsebre tette a pisztolyt, megnézte a tárat. Tíz lőszer volt benne. Úgy számolt, hogy százezret simán kereshet a bizniszen.

Nagy szüksége volt a pénzre, játszania kellett. Arra számított, Kingánál lesz pénz, és úgy tervezte, hogy

Andrástól is kérhet valamennyit, úgyis annyit keresett már rajta, belefér, hogy hozzávágjon tízezer forintot.

Mire Kinga megérkezett, Kocsis már igencsak maga alatt volt. Szólt Andrásnak, hogy vigye el őket Leányvárra. A dorogi út nagyon rossz minőségű, és estefelé tele van. Nagy nehezen kijutottak a városból. Az angol katonai temető környékén Kocsis szólt Andrásnak, hogy álljon meg. A Solymárra vezető út és a Vasút utca sarkánál lekanyarodtak. Megkérdezte Kingától, hogy van-e nála pénz. A nő azt felelte, hogy nincs. Kocsis feldühödött. Azt mondta, hogy szálljanak ki. Miután kiszálltak megkérdezte Kingától, hogy megvan-e a speed meg a kokain. A nő erre is azt válaszolta, hogy nincs. Kocsis mérgében ráütött a kocsi tetejére. A lehúzott

ablakon keresztül megkérdezte Andrástól, mennyiért hozott anyagot Kingának. A taxis azt válaszolta, nyolcvanért, heroint.

Kocsis borzasztó ideges lett. Kinga mindig azt mondta neki, hogy mióta vele van, leállt a heroinnal. Egyértelmű volt, hogy megint összejött a volt barátjával, nyilván neki vette az anyagot! Dühösen rákiabált Kingára, hogy azt a nyolcvanezer forintot ő a szilveszteri bulira szánta, hogy jól érezzék magukat a Mátrában. És most se pénz, se cucc! Kezdett nagyon bepörögni.

A nő nem tagadott semmit, csak azt üvöltözte, elege van belőle, és hogy visszamegy a volt barátjához.

Mire Kocsis azt válaszolta, hogy úgy tervezték, másnap szilveszterezni mennek a Mátrába. Kinga közölte vele, hogy ő nem megy. Ordibálni kezdett, hogy neki a Kocsis csak ne ugasson, aki képes egy délután alatt elszórni több millió forintot. A férfi azzal védekezett, hogy az csak egyszer fordult elő, de Kinga csak tovább ordibált, hogy elege van és ki akar szállni. Majd azt is hozzátette, Kocsis annyira le se szarta, hogy mi van vele, hogy észre sem vette, hogy megint szúrja magát. Megmutatta a jobb karját, amin frissnek tűnő, nagy véraláfutás látszott. Kocsis erre ököllel belevágott az arcába. A nő elesett. Elkezdett ordítani, hogy fel fogja jelenteni és börtönbe juttatja.

Borzasztó hideg volt, Kocsis egy szál zakóban ácsorogott a hidegben. Fázott, ezért a zsebébe dugta a kezét. Hozzáért a keze a pisztolyhoz, csak ekkor jutott eszébe, hogy fegyver van nála. Kingához lépett. Fel akarta segíteni, de amikor lehajolt hozzá, a nő az arcába köpött.

Kocsisnak ettől elszállt az agya. Elővette a Beret-tát, és rálőtt Kingára. Nem akarta megölni. Bántani akarta, bosszúból, azért, mert ő is bántotta. Nem is célzott, mielőtt meghúzta a ravaszt. Eltalálhatta volna a bokáját, a combját, bármelyik testrészét. De ő fejbe lőtte a nőt.

Ekkor már András is kiugrott a taxiból. Valamit ordított, és Kocsis felé rohant. Az a vipera volt a kezében, amit az ülés alatt tartott. Talán egylépésnyire volt tőle, amikor a férfi mellbe lőtte.

Amikor Kocsis beült a taxiba és kikanyarodott a 10-es útra, észrevette, hogy a Vasút utca torkolatánál áll egy autó. Eszébe sem jutott, hogy lehetnek

tanúk, de ha tudta volna, akkor sem tehetett volna semmit.

A rendőrök a leányvári kaszinóból vitték el. Megtalálták nála András tárcáját.

Kocsis azt vallotta, a tárcában a pénz az övé volt. Főállásban drogdíler volt, és András volt a sofőrje. Vele terítette az árut. Az volt a módszerük, hogy elválasztották egymástól a drogot meg a pénzt. Például volt egy orvos kuncaftjuk, akinek marihuánát szállítottak. Kocsis felvitte a rendelőbe a cuccot és egy borítékban bedugta az orvos zsebébe, mint a hálapénzt. Ezt követően az orvos asszisztense lement a taxihoz a pénzzel. Teljesen normális dolog egy taxist kifizetni, nem igaz? A nap végén meg elszámoltak.

A taxis tárcájában a pénz az övé volt.

Komoly tétje volt az ügyben annak, hogy mit mond az a hét ember, akit Kocsis a gyilkosság napján felkeresett. Nagyon nem mindegy, hogy öt évet kap vagy esetleg életfogytiglant. A bíróság mindig mérlegeli a körülményeket. Felmerülhet egy olyan elem, amely aljas szándékra utal, vagy épp valami olyasmi, amiből az derül ki, hogy az elkövető nyereségvágyból gyilkolt. Kocsis esetében fennállt a kockázat, hogy ez utóbbi következtetésre jutnak.

Nem volt kétséges, hogy a gyilkosság napján pénzre volt szüksége. Az ügyész szerint hét embertől próbált meg kölcsönkérni, de mivel nem kapott, gyilkossághoz folyamodott. Azért ölte meg a barátnőjét és a taxisofőrt, mert játékgépezni akart.

Kocsis azt vallotta, hogy mind a hét embertől kapott pénzt. Azok heten viszont azt állították, hogy nem adtak Kocsisnak egy fillért sem. Miért is adtak volna? Tudták, hogy eljátssza.

Könnyen be lehetett bizonyítani, hogy Kocsis igenis kapott pénzt aznap, különben mit játszott volna el délután a Szentendrei úton? Csupán az volt a kérdés, hogy ki adott neki. Azok heten egybehangzóan állították, hogy Kocsis tőlük nem vett át egy fillért sem.

Ha bevallották volna, hogy adtak neki, azt is meg kellett volna mondaniuk, miért. És kiderülhetett volna, hogy esetleg drogért.

A bíróság magáévá tette az ügyészség álláspontját, miszerint Kocsis azért ölte meg Andrást, a taxist, mert a pénzét akarta, Kingát, a barátnőjét pedig azért lőtte le, mert nem jutott hozzá a droghoz.

Kocsisnak minden összejött, aminek nem kellett volna összejönnie. Aljas indokból, nyereségvágyból elkövetett emberölés. Kocsis az utolsó szó jogán is csak azt hajtogatta, hogy a taxis tárcájában a pénz az övé volt.

Én személy szerint biztos vagyok benne, hogy András tárcájában a pénz Kocsis Gergelyé volt. És azt is tudom, hogy azok heten fizettek Kocsisnak.

Tizenkétezer forintot, huszonötezer forintot, negyvenezer forintot, tízezer forintot.

Marihuánáért, kokainért, speedért, heroinért.

A nagy átverés

Kornis Károlyt, az ötvenegy éves budapesti gépjárművezető-oktatót a rendőrség azzal gyanúsította, hogy az elmúlt öt évben csaknem húszmillió forintot sikkasztott el két cégtől. Ő azt állította, semmilyen bűncselekményt nem követett el. Értetlenül fogadta a vádat. Ő sikkasztott? Büntetlen előéletű, családos ember, szolidan él, majdnem ötmillió forint lízingtartozás volt még az autóján. Ha elsikkasztott volna húszmillió forintot, biztosan nem egy tízéves Renault dióval járna.

Kornis egy dolgon nem spórolt soha: az oktatókocsin. Háromévente cserélte, és a tanulók mindig hálások is voltak a kifogástalan műszaki állapotú, patyolattiszta autóért.

Nemcsak a kocsija ragyogott, de ő is adott magára. Öltöny, ing, nyakkendő, minden reggel kipucolta a cipőjét.

Egy jó gépkocsivezető-oktató türelmes, jó emberismerő, és, ami a legfontosabb, *defenzív*. A defenzív a vezetésben azt jelenti, hogy az ember visszafogja magát, és képes mások fejével gondolkozni. Egy defenzív oktató soha nem buzdítja arra a tanulót, hogy „gyerünk, hajts”, „előzz” vagy „vágjál be”. Éppen ellenkezőleg: próbáld kitalálni, mire készül a másik! Ha előznek, hagyj helyet, enged be! Ha a belső sávban poroszkál valaki előtted, maradj türelmes, előbb-utóbb majd csak felszívódik! Ha azt látod, hogy a szembejövő teherautó mögött valaki ólálkodik, lassíts le, mert valószínűleg előzni akar!

Az elmúlt tizenöt évben Kornis Károly egyetlen tanulója sem okozott balesetet. Előfordult persze, hogy télen egyszer-egyszer belecsúsztak az előttük álló kocsiba, vagy épp egy váratlan fékezéskor a mögöttük jövő kocsival szaladt beléjük.

Azt nem lehet állítani, hogy az ő szakmájában nincs korrupció, mert van, ráadásul többféle. A leggyakoribb, hogy a gépjárművezető-oktató pénzt kér a tanulótól a sikeres vizsgáért, és megkeni a vizsgabiztost. Kornis azonban

sohasem csinált ilyet. Az is gyakori, hogy fölös pluszórákat fizettetnek ki a tanulókkal, de neki ehhez sem lett volna pofája. Az sem fordult vele elő soha, hogy privát ügyet intézett volna a tanuló által kifizetett időben. Fegyelmezett ember volt.

Ahogy teltek az évek, egyre többen keresték meg: nem túlzás, ha azt mondjuk, kézről kézre adták a tanulói. Kornis Károlynak neve volt a szakmában. Ezt tudták fent is, ezért általában egyszerre két oktató kft-nek is dolgozott. A *Higgadtan* Gépjárművezető-képző és Továbbképző Kft-nél személygépkocsin, a *Kuplung* Oktató és Szolgáltató Kft-nél pedig teherautón oktatott.

2005 tavaszán megismerkedett egy akkor húsz év körüli hölgygel. Kövér Melindaként mutatkozott be neki. A lány a Népligetben ment oda hozzá, mikor Kornis épp egy tanulójára várt. Kövér Melinda azt mondta, hogy már van jogosítványa, de nincs gyakorlata a vezetésben. Megállapodtak, hogy gyakorolhat nála.

Nemsokára közeli, lényegében szexuális kapcsolatba kerültek. Hetente, kéthetente találkoztak. Kornis Károlynak egy nőtlen oktatótársa adta kölcsön a pest-erzsébeti lakását. Melinda százhatvanöt-százhetven centiméter magas, vékony testalkatú, szőke, vállig érő hajú, kék szemű, csinos nő volt. Illetve a megismerkedésükkor még csak lány. A kapcsolatuk idején ért igazi nővé. Nagyon hiú volt, például szemüveget kellett volna hordania, de hiába mondta neki Kornis, hogy a szemüveg szexis, inkább kontaktlencsét viselt. Nem volt semmilyen különleges ismertetőjele, hacsak az egyik melle alatt levő anyajegyet nem számítjuk. De hát az úgysem látszik. Kornis eleinte nem volt szerelmes belé, de már nem ugyanúgy működnek a dolgok, ha egy férfi betöltötte a negyvenet.

Kornisnak jószerével soha nem volt szabadideje. Általában reggel úgy ment el otthonról, hogy nem tudta megmondani a feleségének, mikor végez. Talán ha egyszer vagy kétszer csalta meg a feleségét összesen. A katonaság után rögtön megnősült, gyorsan jött a gyerek. A Honvédelmi Minisztériumtól, ahol akkor dolgozott, kaptak egy garzont. Szűk volt a szoba hármuknak. Kornis, ha lehetett, inkább nem is ment haza. A gyerek tanult, a felesége tévézett, ha akart volna, akkor sem tudott volna beszélgetni velük. Érettségi után felvételizett a tanárképző főiskolára, de nem vették fel. Jó lett volna

továbbtanulni, de nem sikerült.

Melindáról semmit sem tudott, a korát is csak onnan, hogy maga a lány mondta. Még a jogosítványát sem látta soha, ki tudja, az is lehet, hogy nem is Melindának hívták. Valahol Zuglóban lakott, Kornis mindig a Bosnyák téren, a buszmegállóban vette fel. Titkolták a kapcsolatukat, mindketten házasságban éltek. Családról, személyes ügyekről sohasem beszéltek, Kornis Melinda egyetlen ismerősét, barátját vagy családtagját sem ismerte. A telefonszámát sem tudta, mikor elváltak, akkor beszéltek meg a legközelebbi találkozót. Ha valami közbejött, Melinda telefonált.

Kornis mindig is utált sorban állni. Tisztelte az idős embereket, de amikor egy öregasszony a postán vagy a gyógyszertárban hosszú percekig beszélgetett a pultnál, na, attól ő megőrült. Mindig azt mondta, hogy a *defenzív* azt is jelenti, hogy át kell venni a forgalom ritmusát. Ha a helyzet megkívánja, tessék lendületesen előzni! Ezért utált dugóban vergődni, postán sorban állni.

Melinda azt mondta Kornisnak, hogy a postán dolgozik, s felajánlotta, befizeti neki a csekkjeit. Amikor találkoztak, a férfi átadta neki a tanulóktól átvett tanfolyami díjakat és az általa kitöltött csekkeket. Mikor Melinda visszahozta a feladóvevényeket, ő szépen leadta a főnökeinek.

Kornis Károly furcsállta, hogy miért csak most, eny-nyi év után szóltak, hogy nincsenek rendben a csekkek.

Néhány nappal korábban az egyik főnöke kereste meg azzal, hogy gond van pár csekkel, mert nem jött be a pénz. Kornis kérte, hogy ellenőrizték újra a feladóvevényeket, mert ő mindig mindent rendesen befizetett.

A posta helyett az irodában is befizethette volna a tanfolyami díjakat, de az ott dolgozó kollégák közül sokan nem szerettek adminisztrálni, pénzt számolni. Másfelől meg úgy gondolta, hogy amíg Melinda intézi a csekkeket, biztosan együtt maradnak. Ugyanis beleszeretett időközben.

Mikor szóba került, hogy Melinda is kitölthetné a csekkeket, ezt a nő elhárította, postai dolgozóként ilyet nem tehet, az szabályellenes lenne. Úgyhogy mindig Kornis töltötte ki őket, és nagyon elcsodálkozott, amikor azt

mondták neki, magánokirat-hamisítást is elkövetett.

Soha nem nézte meg a feladóvevényeket, nem figyelte, melyik postán történt a befizetés. Amikor a főnöke szólt, körbejárta az összes zuglói postahivatalt, de Melindát sehol sem találta. Fényképe nem volt róla, a rendőrség pedig később azt derítette ki, hogy egyik postahivatalban sem hallottak róla.

Amikor Kornis elmondta a feleségének, hogy mivel gyanúsítják, az asszony azt kérdezte, hol a pénz. Nem tudott mást mondani, mint hogy Melindánál. Nem tudhatta, hogy a felesége beadja-e a válópert.

A tárgyalás előtt Kornis azt mondta, ha nem veszik vissza gépjárművezető-oktatónak, még elmehet taxizni, de szíve szerint inkább visszamenne valamelyik minisztériumba. Az sem zavarja, ha a főnöke táskáját kell cipelni, vagy ha elküldik macskakájáért. Szeret dolgozni, és mindig rendben tartja az autót is.

- Csak jó lenne tudni, vajon hol lehet Melinda... -fűzte még hozzá.

A bíróság végül két év börtönbüntetésre és egymillió forint pénzmellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását ötévi próbaidőre felfüggesztette.

Végzetes

lelkiismeret-furdalás

Purczeld Antal december 16-án elhatározta, hogy a közelgő karácsonyra való tekintettel hatszáz-hatszáz eurót ad a gyerekeinek ajándékvásárlásra. A lánya húszéves volt, egyetemista, az ELTE jogi karára járt, a fia tízéves, tehetséges sakkozó.

Purczeld Antal eredetileg pszichiáternek készült, de nem tette le a szakvizsgát. Otthagyta a pályát, mert úgy érezte, az orvosoknak borzasztóan szűk a mozgásterük. Számára igen hasznos volt a rendszerváltás. Még nem volt harmincéves, mégis annyi érdekes embert ismert, hogy képes volt elindulni a saját útján. Taxizással kezdte, majd autókölcsönző céget alapított. Később egy autósosó és egy benzinkút következett, aztán ötvenévesen belevágott a borászatba is. O maga abban látta sikerei titkát, hogy mindig is kreatív volt. Ha a foglalkozásáról kérdezték, mindig azt mondta, hogy ő tulajdonképpen gondolkodó. Aztán azt is hozzátette, hogy neki ugyan nem volt soha egyetlen eredeti gondolata sem, de remekül fel tudta használni másokét. Sosem szerette a bonyodalmakat, inkább az egyszerű, de hatékony megoldásokat részesítette előnyben.

Purczeld aznap délelőtt, miután végiggondolta az elintézendőket, megnyomta az íróasztalába sülyesztett jelzőgombot. Kisvártatva belépett a titkárnője, és kezében egy jegyzetfüzettel várakozóan nézett rá. A férfi kért magának egy teát, majd diktálni kezdett.

- Állítson össze, kérem, ötvenezer forint értékben ajándékcsomagokat a következők számára: először is egy hetven körüli hölgynek, nincs igazán jelentősége, mi kerül bele, az anyámnak lesz. Aztán kell egy másik egy ötven körüli hölgynek, itt is mindegy, mi kerül a csomagba, a lényeg, hogy sok minden legyen. Ez megy a feleségemnek. Legyen egy a lányomnak is, amennyire őt ismerem, egy apró üveg parfümmel is megelégszik, csak márkás legyen. Aztán kell egy a fiamnak, lényegtelen, mi van benne. És kell

még kettő: egy magának... ugyan, nem szükséges hálálkodnia, a másik pedig... nem lényeges, hogy kinek. Elég annyit tudnia, hogy egy huszonéves lányról van szó és belekerülhet, mondjuk, százezerbe is.

Ildi, a titkárnő, jó tíz éve dolgozott Purczeldnek, de nem emlékezett olyan esetre, hogy az évről évre felbukkanó „nem lényeges, hogy kik” közül akár egy is idősebb lett volna harmincnál. Ami őt magát illeti, csöppet sem hatódott meg azon, hogy bekerült abba a szűk körbe, akiket Purczeld Antal meg kívánt ajándékozni karácsonykor. Jó alkalmazott volt, megbízható, hűséges, és, ami a legfőbb erénye, nagyon, de nagyon diszkrét.

Amikor a titkárnő kiment, Purczeld becsöngette a sofőrjét. Tóni valamikor együtt taxizott a főnökével: közösen vásároltak egy öreg Mercedest, és Tóni nappal, Purczeld pedig éjszaka volt kint vele az utcán. Fél év taxizás után Purczeld továbblépett, de kapcsolatban maradtak, és amikor Tóni elvált a feleségétől és inni kezdett, magához vette őt, és beköltöztette a háza egyik vendégszobájába.

Minden reggel együtt indultak Tatáról Pestre. Együtt reggeliztek, Purczeld útközben felolvasta Tómnak a legérdekesebb cikkeket az újságokból, amelyeket induláskor a benzinkúton vásároltak, és az irodába beérve együtt megkávéztak. Ettől a napirendtől szinte sosem tértek el.

December 16-án 13:15-kor Purczeld behívatta Tónit az irodájába, és megbízta, vásároljon ezerkétszáz eurót, majd a kezébe nyomta az egyik hitelkártyáját. Azt is megbeszélte vele, hogy másnap reggel vigye el Esztert Bécsbe a terepjáróval, és segítsen neki a bevásárlásban.

Eszter volt az apja szeme fénye. Purczeld azt remélte, hogy a lánya egyszer a hágai Nemzetközi Bíróságon fog dolgozni. Úgy gondolta, hogy ehhez minden feltétel adott: Eszter kitűnő tanuló volt, alig húszévesen már volt három felsőfokú nyelvvizsgálója, és besegített az egyik legjobb nevű ügyvédi irodában. Ráadásul Purczeld az utóbbi néhány évben már direkt ezt a célt szem előtt tartva alakította a kapcsolatait, különböző, külügyben érdekelt emberekkel.

Levente, Purczeld fia sakkozónak készül. Ő volt a legjobb a saját korosztályában, de ettől még Purczeld egyáltalán nem bízott abban, hogy

világbajnok is lehet belőle. Levente az elmúlt két nyarat Berlinben töltötte, nyolc hétig egy valamikori szovjet nagymester tréningezett vele. A szakemberek mind egyetértettek abban, hogy egy-két éven belül ő lehet a világ valaha élt legfiatalabb nagymestere. Purczeld azonban, miután kicsit tájékozódott a témában, úgy határozott, hogy kivárássra játszik. A fiával egykorú sakkozók kivétel nélkül mind magántanulók voltak, Levente azonban iskolába járt, így értelemszerűen jóval kevesebbet sakkozott, csak úgy napi négy-öt órát. Purczeld nem akart kockáztatni. Ha bejön a sakkozási karrier, ám legyen, de Leventének mindenképpen egyetemi diplomát kell szereznie. Az szinte mindegy volt, hogy informatikus vagy épp gépészmérnök lesz-e belőle.

Purczeld azt tervezte, hogy a fiára szánt hatszáz euróból megveteti neki a legújabb ChessBase programot, amely a leírása szerint „segítséget nyújt az ütőképes repertoár kiépítésében és karbantartásában, a felkészülésben és az elemzésben”.

13:30-kor Tóni levett háromszázezer forintot Purczeld Antal hitelkártyájáról, aztán elballagott főnöke privát arab pénzváltójához, és igen kedvező árfolyamon vásárolt ezerkétszáz eurót.

Purczeld Antal délután 14 órakor a barátnőjével ebédelt. Egy pincehelyiségben voltak, amelynek igen puritán volt a berendezése: egyszerű asztalok, székek, evőeszközök, az igazi értéket ugyanis a személyzet képviselte. Összesen ketten vezették a helyet, két mesterszakács, akik maguk jártak bevásárolni, ők főztek, ők szolgáltak fel és végül ők maguk mosogattak. Purczeld kedvelte az ilyen helyeket. Mindenben a minőséget szerette: ételben, italban, nőkben egyaránt.

Ebéd után felmentek a barátnője lakására, aztán 16:00-kor Tóni előállt az autóval és elindultak haza. Tóninak útközben eszébe jutott a boríték, és hátraadta Purczeldnek. Főnöke még egyszer elismételte neki, hogy mit kell megvenni Leventének, aztán visszakérte a hitelkártyát. Nem azért, mert nem bízott benne, de Tóni az utóbbi időben kissé szórakozott volt, ami nem csoda, hiszen elmúlt már hatvan, és sokszor elhagyott, elfelejtett ezt-azt.

17:00-kor Purczeld Antal belépett a házba. Egyedül volt, a felesége a fiukkal együtt elment meglátogatni az anyját, és csak másnapra várták őket, Eszter

pedig még nem ért haza. Purczeld a nappaliban megállapította, hogy ideje lenne kicserélni a vázában a virágokat, aztán elhatározta, hogy kimegy, megnézi a lovait. Az ezerkétszáz eurót tartalmazó borítékot a kandalló tetejére dobta, majd az ajtóból még visszafordult, és kivett belőle hatvan eurót.

Miután kilépett a kapun, a garázs felé indult. Tóni épp a Mercedest porszívózta, úgyhogy Purczeld megkopogtatta a vállát, hogy észrevegye. Kezébe nyomta a hatvan eurót azzal, hogy egyenek is valamit a nagy rohangálás közben Bécsben, és hogy visszafelé vegyen magának a kedvenc borából. Tóni biccentett, Purczeld pedig az autók felé indult.

Nagy volt a birtok, gyalog órákba telt volna bejárni. Eszter és Levente általában biciklivel járt, Purczeld és a felesége, Aranka pedig valamelyik terepjárót használta. A Mercedest a német hadsereg, a parancsnoki UAZ-t az egykori szovjet hadsereg selejtezte le. Mindkét jármű terepszínű volt, újszerű állapotban. Purczeld ezúttal az UAZ mellett döntött. Régen, még a Magyar Néphadseregben Raj Gazt vezetett, innen maradt a vonzalom.

Mielőtt elindult, még végigsimított a kedvencén, az 1978-as Cadillac Eldoradón. Amikor a barátai arról faggatták, hogy miért pont ilyen autót hozatott magának az Egyesült Államokból, mindig azt válaszolta, hogy egy pontosan ilyen kocsiban robbantották fel az igazgatót a *Casino* című filmben. A Cadillac Eldoradót egy 6964 köbcentis V8-as motor hajtotta, 173 lóerő, több mint két tonna, mégis fantasztikusan gyorsult. Purczeld csak ritkán használta, ahogy mondani szokta, nem volt parádézós típus.

Purczeld 17:30-kor lépett be az istállóba, Sipőcz Álmos már várt rá. Sipőcz afféle mindenese volt a birtokon: ő gondozta az udvart és a kertet is, de főleg a lovakért felelt. Negyven körül járt, Purczeld két évvel azelőtt hozta át Székelyföldről a feleségével, Csengével és a tízéves fiukkal, Áronnal együtt. Saját kis házikójuk volt, a Purczeld családjától alig száz méterre. Csenge járt át hozzájuk főzni, mosni, takarítani, de olykor besegített a férjének is, csakúgy, mint fiuk, Áron.

Sipőcz megkérdezte Purczeldtől, hogy befogjon-e. Főnöke nemet intett, késő volt már kocsizni: majd hétvégén, mondta, akkor akár kint lehet egész nap. A fogathajtás volt Purczeld hobbija. Elboldogult a négyes fogattal is, de az volt

az álma, hogy egyszer bekerüljön a kettesfogat-hajtó magyar válogatottba.

Megszólalt Purczeld mobilja. Csenge érdeklődött, mit készítsen vacsorára. A férfi azt válaszolt, hogy Eszter hét körül jön meg a városból, és sült csirke salátával remek lenne. Majd hozzátette, hogy legyen Eszter kedvence is, túrós palacsinta, és hogy abból csináljon jó sokat, mert tudja, hogy Áron is szereti.

18:00-kor Purczeld és Sipőcz kiszálltak a terepjáróból a tónál. Purczeld nem akart tavat, de kiderült, hogy szállodához, amit megálmodott, a tűzvédelmi előírások miatt víztározót is kell építeni. A terveket még nem engedélyezték, ám a víztározónak elkönyvelt tó már elkészült. Egészen úgy nézett ki, mintha természetes lenne. Vese formája volt, egy homokos félsziget nyúlt a vízbe, és volt benne egy kis szigetecske is, náddal körülőve. Nem sok hal került bele, merthogy azt etetni kell, és akkor szarik is, mondogatta mindig Purczeld, viszont került rá stég, és volt egy kétszemélyes kis csónakjuk is. Még szökőkutat is építettek hozzá, de azt októberben leállították. Purczeld és Sipőcz most azt ellenőrizték, hogy megfelelően működik-e a kompresszor, ami a levegőt nyomja a tóba.

Miután megállapították, hogy minden rendben, visszaültek a terepjáróba, és elmentek megnézni a marhákat.

A valamivel több mint öthektáros területen hatvan marha volt ridegtartáson. Sipőcz az egyik szénakazal mellett állt meg, és egy darabig forgatta a reflektort, hogy meg tudja mutatni Purczeldnek az aznap született borjút. A kisborjú a kazal szélén feküdt, az anyja épp nyalogatta. A két állat úgy gőzölgött, mint a hóra kiöntött forró víz. Purczeld hosszú percek alatt gyönyörködött a látványban, nagyon tetszett neki. Aztán visszaindultak a ház felé, de útközben meggondolta magát, és azt mondta Sipőcznek, hogy ugorjának be a faluba meglátogatni a kocsmát. Sipőcz ismerte a főnökét, tudta, hogy a terepjáróban mindig visszafiatalodik kiskatonává, és nosztalgiából mindig kommersz cseresznyét akart inni a kocsmában.

19 óra körül értek haza. Sipőcz a garázsba vitte a terepjárót, Purczeld pedig az előtérből nyíló gardrób szobában átöltözött: farmert húzott pólóval, majd belebújt egy tornacipőbe. Az ebédlőbe lépve megpuszilta a lányát. Csenge megkérdezte, hogy teríthet-e. Purczeld bólintott, aztán kezet mosott és asztalhoz ült. Csenge érdeklődött, megvárja-e a vacsora végét, de Eszter intett, hogy menjen csak nyugodtan a családjához, ő majd leszedi az

asztalt. Csenge fáradtnak látszott, ezért Purczeld rákérdezett, mi a gond, csak nem beteg a gyerek, de az asszony tagadóan megrázta a fejét.

Miután elment, Eszter elmesélte az apjának, hogy Csenge panaszkodott. Purczeld azt válaszolta, hogy nem akar tudni a magánügyeikről, de Eszter erőskö-dött, hogy muszáj meghallgatnia, amit megtudott, mert ő a barátnőjének tekinti az asszonyt, és aggódik érte.

Csenge elmondta Eszternek, hogy a férje szinte minden este berúg, és bejár a faluba egy özvegyasz-szonyhoz. Pár napja a helybeliek összevissza verték. Először lerománozták, aztán még meg is rugdosták. Áron lassan teljesen elhidegül az apjától. Őt sosem bántja Sipőcz, de Csengét gyakran. A fiút előbb-utóbb pszichológushoz kell majd vinni. Csúfolják az iskolában, és az lesz a vége, hogy megverik őt is.

Purczeld széttárta a karját. Mit tehetne, mégsem hirdetheti ki a faluban, hogy a Sipőczék rendes székely emberek! Ami viszont Álmost illeti, majd beszél a fejével, ígérte.

20:30-kor végeztek a vacsorával. Purczeld rágyújtott egy szivarra, és bekapcsolta a televíziót. Eszter elmosogatott és indult lefeküdni, hiszen másnap reggel korán akartak indulni Bécsbe Tónival. Az apja még odaszólt neki, hogy a kandallón van a pénz, és hogy jó volna, ha még lefekvés előtt utánanézne az interneten, hol lehet beszerezni a megfelelő ajándékot egy tízéves sakkozónak, aki már túl van a 2200-as Élő-pontszá-mon. Eszter bólintott, aztán kivette a borítékból a pénzt, hogy megszámolja. Az ajtóból még visszafordult. Nem számon kérni akarta, csak egyszerűen kíváncsi volt, miért éppen ezeregyszáz eurót szánt az apja a karácsonyi ajándékokra. Purczeld felnézett az újságból, és azt válaszolta, hogy az nem ezeregyszáz, hanem ezeregyszáznegyven euró.

Eszter újra átszámolta a pénzt, és megállapította, hogy pedig ez bizony ezeregyszáz euró, nem ezeregyszáznegyven. Az apja elcsodálkozott. Pedig az ezeregyszáznegyven, se több, se kevesebb. Tóni ezerkétszáz eurót vett az arabtól, és ebből kapott hatvan eurót, hogy legyen nála is pénz Bécsben. Márpedig ha ezerkétszáz euróból elvesznek hatvanat, akkor ezeregyszáznegyven marad.

Purczeld végigvette a történeteket Eszterrel, onnantól, hogy odaadta a kártyát Tóninak, egészen odáig, hogy mikor hazaért, kivette a belső zsebéből a borítékot és a kandalló tetejére dobta. Egy ideig hallgattak, Purczeld az újságját lapozgatta, Eszter pedig a kandallóra támaszkodva maga elé meredt.

21 óra felé Purczeldnek eszébe jutott, hogy miután ő beült a terepjáróba, Csenge egyedül maradt a házban. A bárpulthoz lépett, egy darabig válogatott, majd kitöltött magának egy vizespohárnyi calvadost, és felhajtotta. Eszter közben az egyik fotelben ült, az ölébe szórta a bankjegyeket, aztán összekeverte őket, úgy, ahogy az osztó a black jack asztalnál.

21:30-kor Purczeld mobilon felhívta Csengét, és megkérte, hogy menjen át hozzájuk.

21:35-kor Csenge belépett a nappaliba. Azonnal észrevette Eszter ölében a bankjegyeket. Remegni kezdett, majd sírva fakadt. Eszter is sírt. Felállt, az öléből a földre hullott a pénz. Csengéhez lépett, átölelte, és egymás vállán sírtak tovább.

22 óra körül járt az idő. Csenge bevallotta, hogy ellopott negyven eurót, a gyerekek szeretett volna valami csekélységet venni karácsonyra, de nincs otthon egy fillérük sem. Azt is elmondta, hogy már hónapok óta lopott Purczeldtől, a férfinak ugyanis az volt a szokása, hogy mikor hazaér, számolatlanul a kandalló tetejére dobja a pénzét. Csenge mindig csak egy keveset vett el belőle, csak annyit, hogy Purczeld ne vegye észre. Purczeld általában nem tudta, mennyi pénz van nála. A zakója belső zsebében volt a tárcája, ám amikor vásárolt valamit, a visszajárót mindig csak a farzsebébe dugta, nem volt türelme elrendezni a címleteket. Csenge mindig talált pénzt a nadrágokban, mikor a mosást készítette be, és amit talált, legtöbbször el is tette.

22:30-kor Csenge elköszönt, Purczeld és Eszter pedig szó nélkül lefeküdt aludni.

Másnap reggel, 6 órakor szirénahangra ébredtek. Si-pőcz a telefonban elmesélte, hogy a felesége éjszaka nagy mennyiségű gyógyszert vett be. A mentősök meghánytatták, és azt mondják, jó esély van rá, hogy életben marad.

Purczeld 6:30-kor hívott fel engem. Elmesélte, hogy mi történt, majd megkérdezte, szükséges-e lépéseket tennie az ügyben.

Egy mindennapi történet

Major András a lánya kérésére szeptember első hetében vett egy DVD-írót. A férfi 54 éves volt, munka-nélküli, pesterzsébeti lakos. Még aznap, kora délután átjött a szomszéd a lány számítógépéért, hogy telepítse rá a DVD-író programot.

Lilla este 18:45 körül ért haza. Az íróasztalához ült, fényképeket nézegetett. Az apja végigitta a délutánt, mikor pedig beesteledett, megmelegítette az ebédről maradt lecsót és megvacsorázott. Észrevette, hogy Lilla igyekszik tudomást sem venni a jelenlétéről, amitől egyre inkább dühbe gurult. Először csak összefüggéstelenül beszélt, majd őrjöngeni kezdett. Szidalmazta a lányt, hogy miért nem mosogat el, mindenféle kurvának elmondta, belemarkolt a hajába. Lilla próbálta ellökni magától, és azzal nyugtatgatta, hogy rögtön nekilát a mosogatásnak.

Major András kicsit megnyugodott, de amikor a lány rákérdezett, hogy mi van a DVD-íróval, megint nagyon feldühödött. Mikor kiment a vécére, a lány kihasználta a kínálkozó lehetőséget, és elhagyta a lakást.

Lilla 21:30 fele ért haza. A ház előtt elköszönt a barátjától. Az apja épp zuhanyozott, amikor belépett a lakásba, ezért megpróbált gyorsan, észrevétlenül lefeküdni, de a férfi nem hagyta annyiban. Újrakezdődött a korábbi üvöltözés, lökdösődés.

Major András fáradt el előbb, hamarosan lefeküdt, és pillanatok alatt elaludt.

Lilla sírva bújt ágyba. Szeretett volna meghalni, a saját párnájával próbálta megfojtani magát, de nem sikerült.

Másnap Major András délután 14 órára várta a szerelőket, hogy bekössék az internetet. Lilla 17:30 körül ért haza. Mivel már régóta vágyott arra, hogy legyen otthon internetük, rögtön megkérdezte, voltak-e a szerelők. Az apja agresszívan reagált, és dühé csak fokozódott, amikor néhány perc múlva végre valóban megérkeztek a szolgáltató emberei. A férfi velük is kiabált.

Egyikük, egy húsz év körüli fiú azzal vágott vissza, hogy micsoda egy alkoholistát. Erre Major kifakadt: mégis hogy képzelik, nem köszönnek, be sem mutatkoznak, aztán még le is alkoholistázzák?! Azzal kizavarta őket a lakásból.

Lilla felhívta a szolgáltató központját, hogy elmondja, mi történt. Az apja kikapta a telefont a kezéből,

félrelökte, és a diszpécserrel is kiabálni kezdett. Lilla sírva próbálta visszaszerezni tőle a telefont, hogy majd ő elintézi, kár idegeskedni. Az apja taszigálni kezdte, a hajánál fogva rángatta és ordibált, hogy miért nem az ő pártját fogja. A lány erre felkapta a kabátját és kimenekült a lakásból. A mobiljáról felhívta a barátját, aztán kettesben elmentek az édesanyja munkahelyére. Este kilenc körül értek haza. Lilla barátja elkészönt tőlük, a lány és az anyja pedig belépett a lakásba.

Major András az ágyon ült. Úgy nézett ki, mintha nemrég kelt volna, kifejezetten nyugodtnak tűnt. Lilla és az anyja leültek tévét nézni. A férfi nem törődött velük, a pince és a lakás között járkált - lent, a pincében tartotta a pálinkát. Mikor a film véget ért a tévében, Major megkérte az élettársát, hogy kenje be a hátát kígyókrémmel. Az asszony megmasszírozta a férfi derekát is, aztán a lányával együtt lefeküdt aludni. 23:30 körül arra keltek, hogy a férfi őrjöng. Egyre agresszívabb lett, lekurvázta a lányt és az élettársát is. Az asszony kérlelte, hogy fejezze be. Azt mondta neki: vele csinálhat, amit akar, de a gyereket hagyja békén.

Lilla felkelt az ágyból, ivott egy pohár vizet, aztán leült a számítógép elé zenét hallgatni, hogy ne kelljen a veszekedést hallgatnia. Az apja ráüvöltött, hogy azonnal kapcsolja ki a gépet, mire a lány azt válaszolta, majd akkor, ha abbahagyja a veszekedést. De azért engedelmeskedett, félt a veréstől.

Néhány perc múlva felállt az asztaltól, hogy visszafeküdjön, de az apja elé állt, mindkét kezét felemelte és ökölbe szorította. A lány arcába vágott, aki az ütéstől megtántorodott. Erre már az asszony is kiugrott az ágyból és odarohant hozzájuk, közben lesodort egy poharat és egy tányért az asztalról.

Lilla összeölelkezett az anyjával, a lány sírva azt ismételte, hogy nem lesz semmi baj. A férfi erre visszakiabált: mi az, hogy nem lesz semmi baj,

majd lökdösni kezdte őket. Az asszony és a lány egymást védték.

Major András egyik ütése eltalálta az élettársát, mire Lilla felkapott a konyhaszekrény polcáról egy kést. Csupa egyforma késük volt otthon, mindegyiknek barna nyele volt és nagyjából tíz centiméter hosszú pengéje.

Lillának eszébe jutott, mennyire szeretett volna meghalni, de nem sikerült. Arra gondolt, hogy hasba szúrja magát, és akkor vége lesz. Aztán arra gondolt, hogy ekkora fájdalmat biztosan nem viselne el az édesanyja. Az apja hátába döfte a kést.

A férfi megfordult és elindult a lány felé, aki ismét megszúrta, de ezzel sem sikerült megállítania, úgyhogy Lilla harmadszor is szúrt. Major András erre megtántorodott, hátralépett és a bejárati üvegajtónak dőlt. Bal kezével a mellkasához kapott és összerogyott.

A mentőszolgálathoz 00:04-kor futott be a hívás, a lány mentőt kért sürgősen Pesterzsébetre, a Bábólna utca 12-be. Azt mondta, hogy leszúrta az édesapját.

Lilla és az anyja megpróbálták elhúzni a férfit az ajtótól, hogy a mentők be tudjanak majd jönni. Lilla észrevette, hogy az apja bal keze alól folyik a vér. A férfi hörgött. Lilla újra felhívta a mentőket, de ezúttal inkább átadta a kagylót az anyjának, elhagyta az ereje, nem tudott beszélni. Az asszony a mentősök instrukcióit követve megpróbálta egy konyharuhával elszorítani az élettársa karját. Közben maga elé motyogott:

- Lillus, mit csináltál, én nem láttam...

A lány tehetetlennek érezte magát. Mobilon felhívta a felső szomszédot, és azt mondta neki, hogy siessen le, mert nagy bajt csinált. Néhány perc múlva megérkezett a szomszédasszonyuk, és próbálta megnyugtatni az összeomlás határán álló asszonyt. Lilla kétségbeesésében kirohant az utcára, hogy ott várja meg a mentőket. Alig ért ki a kapuhoz, mikor megérkeztek a rendőrök. Együtt visszamentek a lakásba, és újra felhívták a mentőket, de mire megérkeztek, Major András elvérzett.

A rendőrök megengedték Lillának, hogy felhívja a barátját. Pár szóban elmesélte neki, hogy mi történt, aztán kikapcsolta a telefonját.

Átvizsgálták az egyszobás, 24 négyzetméteres lakást, és megpróbálták rekonstruálni az eseményeket. A valamivel több mint 175 cm magas, nagyjából 50 kilós lány leszúrta a körülbelül 190 cm magas, több mint 100 kilós apját. Az anya úgy tíz centivel alacsonyabb volt a lányánál, törékeny nő, még 50 kilót sem nyomhatott.

Az asszony elmondta a nyomozóknak, hogy azt követően költözött össze Major Andrással, hogy a férje és a kistia gombamérgezésben meghalt. Élettársa teherautó-sofőrként dolgozott, amíg el nem bocsátották. Inni kezdett, és hetente úgy háromszor megverte őt. A lányát eleinte gyűlölte, mert mindig fiút szeretett volna. Ám mikor kamasz lett, meglátta benne a nőt. Ittas állapotban többször is megleste zuhanyozás közben, meztelenül mutatkozott előtte, gyakran simogatta a lábát, és azt mondogatta neki, hogy vonzóbb nő, mint az anyja. Az asszony elmesélte, hogy egyszer megpróbálkozott az öngyilkossággal, de többször nem tette, mert az élettársa megfenyegette: ha sikerül végre meghalnia, utánaküldi a lányát is. Az ő nevén volt a lakás, így többször is felszólította a férfit, hogy tűnjön el, de ő nem volt erre hajlandó. A takarítónői fizetése nem volt elég ahhoz, hogy a lányával albérletbe menjenek.

Lilla azt mondta, hogy a sok durvaság, trágárság és agresszív viselkedés ellenére nagyon szerette az édesapját. Amikor az anyja elhatározta, hogy megszöknek, mindig ő volt az, aki lebeszélte, azt mondta, hogy mégis maradni kéne, hátha még meg tud változni az apja. Ráadásul ha ők elmennek, végleg lecsúszik, és ki tudja, mi lesz vele...

A Fővárosi Bíróság Major Lilla vádlottat bűnösnek találta erős felindulásból elkövetett emberölés büntetében. Két év börtönbüntetésre ítélték. A börtönbüntetés végrehajtását három év próbaidőre felfüggesztették. A bíróság a vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

Lilla folytathatta tanulmányait a Gundel Károly Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Szakképző Iskolában, cukrászként végzett.

Kínhalál a kandallóban

Még az újság is megírta - igaz, hogy csak úgynevezett „színes hírként” hogy mi történt a Duna-parti kisvárosban. Április elsején egy vízparti nyaraló tulajdonosa holtan talált egy embert a kandallója tűzteré-ben. A bulvárlapok nem igazán tudtak mit kezdeni az esettel. A rendőrségtől csak annyi szivárgott ki, hogy egy vékony testalkatú fiatal férfi kötéllel leereszkedett a kéményen át a kandallóba, de a tűztérből nem tudott kimászni, mert a tulajdonos rácsot szereltetett elé. Miután nem tudott visszakapaszkodni a tetőre a kürtőn keresztül, a szerencsétlen végül éhen halt.

Kovács úr a budapesti házában fogadott. Máshol is vannak lakásai, például Miami-ban, Berlinben és Veronában. Továbbá van egy háza egy Duna menti kisvárosban is. Kovács úr az a típusú ember, aki ha társaságban van, nem nagyon szólal meg, mégis mindenki rá figyel.

Hatvan körüli, sportosan elegáns, rendszeresen edzi magát, májustól októberig pedig vízisízlik, mégpedig kizárólag a Dunán. Ezért van háza abban a bizonyos Duna menti kisvárosban.

A felesége teát szervírozott nekünk. Mielőtt bejött a szobába, Kovács úr megjegyezte, hogy az asszony igazi vidéki lány. A vidéki lányok „előnyei” pedig azért különösen figyelemreméltóak, mert a darázsderék fölött helyezkednek el. A nő behozta bemutatni a kislányukat, Rozikát. Elmúlt két éves, szőke, kék szemű, épp annyira aranyos, mint az összes szőke, kék szemű két éves. Mint megtudtam, Kovács úrnak az első házasságából volt két nagy fia is, mindketten az Egyesült Államokban élnek, az egyikük fizikus, a másik pedig kutatóorvos.

Kovács úr elmesélte, hogy egyáltalán nem zavarja a rendőrség érdeklődése, sőt teljesen természetesnek tartja, hogy kihallgatják, de kissé furcsállja a nyomozást vezető rendőrtiszt makacsságát. Kétszer is megismételte a „makacs” szót: a fiatal rendőrtiszt, aki egyébként főhadnagy, olyan makacsul kapaszkodik az ügybe, mondta, mint a kutya, amelyik végre megszerzett egy papucsot és nem hajlandó visszaadni.

A főhadnagy egy bizonyos Barna bácsi esetével példálózott neki, aki úgy védte meg az uborkáit a telkén, hogy áramot vezetett a kerítésbe. A bíróság végül elítélte, mert bár joga van óvintézkedéseket tenni a tulajdona védelmében, ezzel túllépte a még elfogadható mértéket. Egy ember meghalt, egy másik súlyosan megsérült. Barna bácsit végül gondatlanságból elkövetett emberölés és szintén gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés miatt ítélték el. A főhadnagy szerint egy olyan intelligens ember, mint Kovács úr, biztosan belátja, milyen nagy a hasonlóság a két eset közt.

Kovács úr - saját elmondása szerint - az a típusú ember, aki megállás nélkül dolgozik. A nap huszonnégy órájából legalább tizenhatban részvényeket ad és vesz. Eredetileg matematikus, és pusztán a kíváncsiság vitte rá, hogy a tőzsdén keressen pénzt, még hozzá nagyon sokat. Elmesélte nekem, hogy az a fia, amelyik fizikus, épp hópehelyelmélettel foglalkozik. Azt vizsgálja a stanfordi egyetemen a kollégáival, hogy miért nincsen két egyforma kristályszerkezetű hópehely. Merthogy nincsen. Minden hópehely különbözik az összes többitől. Ha sikerül megfejteniük a hópehelyek titkát, azzal új fejezetet lehetne nyitni például a kohászatban!

Kovács úr szintén titkokat próbál megfejteni, de leginkább a tőzsdén. Módszere tulajdonképpen egészen egyszerű: kiválaszt magának néhány fontosabb részvényt, és tíz évre visszamenőleg megvizsgálja, hogyan alakult az árfolyamuk. Kifejlesztett egy szoftvert, amely segít neki dönteni a vásárlásról és az eladásról. Nagyon plasztikusan írta le üzleti tevékenységének filozófiáját:

- A szoftver megmondja, mikor szálljak fel egy villamosra, és persze azt is, hogy mikor ugorjak le róla. Ennyi az egész.

Kovács úr igazi matematikus alkat. Április elsején kinyitja a Duna-parti nyaraló ajtaját, szeptember elsején pedig bezárja. A szezon alatt összesen három dologgal foglalkozik: a tőzsdével, az alvással és a vízisível. Meg persze eszik is, reggelit az asszony készít, de ebédelni sem mennek messzire: a nyaralótól alig száz méterre, a kikötőben van egy takaros kis vendéglő. A vendéglős is vízisíbolond, reggel és este együtt szállnak csónakba Kovács úrral, és naponta két-két órát a vízen töltenek.

A kandallóban talált szerencsétlen épp ennek a vendéglősnek a fia. Előző

nyáron érettségizett, s talán épp Kovács úr hatására jelentkezett a Műegyetemre. Fel is vették informatika szakra. Karácsony előtt néhány nappal eltűnt, aztán április elsején megtalálták a kandalló tűzterében.

Kovács úr megjegyezte, mennyire sajnálja a fiút. Azt mesélte, ha az apja épp nem ért rá, sokszor a srácot kérte meg, hogy vezesse a hajót, amit egyébként Amerikából hozatott, egy nagy teljesítményű Volvo Penta motor hajtja.

A fiúnak pechje volt. Korábban már háromszor kifosztotta a házat ugyanezzel a módszerrel: éjszaka felmászott a tetőre, s egy kötél segítségével leereszkedett a viszonylag tágas kéménykürtőn, majd kimászott a kandallóból, és kényelmesen összerámolta a számára értékes dolgokat: számítógépet, tévét, házimozit, sőt még a CD- és DVD-gyűjteményt is. Aztán csavarhúzóval leszerelte a fürdőszobaablakot védő rácsot, és távozott a zsákmánnyal.

Kovács úr az elmúlt három évben minden április 1-jén azzal szembesült, mikor kinyitotta a nyaraló ajtaját, hogy kirámolták a házat. A biztosító ugyan mindig fizetett, de a macera az macera. Újból meg kell venni a tévét, a számítógépet, ráadásul ott van még a papírmunka, a rendőrségi szemle meg a biztosító... megunja az ember.

Kovács úr tavaly, augusztus vége felé csomagolás közben azt mondta a feleségének, hogy már nagyon unja, hogy lassan minden télen kipakolják a házat. Aztán hívott egy lakatost, aki rácsot szerelt a kandalló elé.

A fiatal főhadnagy szerint emiatt a rács miatt halt meg a fiú. Kovács úr viszont kitartott amellett, hogy bármennyire is sajnálja, de nem ő tehet arról, ami történt. Ő csak meg akarta akadályozni, hogy megint elvigyék a tévét, a számítógépet, nem akart több jegyzőkönyvet aláírni sem a rendőrségen, sem pedig a biztosítónál. Ő csak a rendet védte, ami nélkül az élet értelmetlenné válna.

Mikor Kovács úr a véleményemet kérdezte, elmondtam, hogy valószínűleg már a rendőrségen elhal az ügy, de ha a főhadnagy mégsem adná föl, majd az ügyészség tesz pontot a történet végére. Kizárt, hogy bíróságra kerüljön az ügy.

Kovács úr május első hetében újra megkeresett telefonon. Azt mondta, a fiatal főhadnagy nem akarja feladni, mindenképpen be akarja bizonyítani, hogy ő a felelős a fiú haláláért. Megkért, hogy beszéljek a rendőrrel, hátha egy tapasztalt ügyvéd le tudja állítani.

A rendőr főhadnagy nem is volt olyan fiatal, elmúlt harmincéves. Testes volt, kissé ápolatlan és borostás. Amikor leültem a dohányzóasztal mellett álló székre, meg is jegyeztem:

- Főhadnagy úr, maga éppen olyan fáradtnak tűnik, mint az amerikai kollégái a filmekben!

Nevetett, aztán leült a másik székre. Nem sokáig vacakolt, azonnal nekem támadt.

- Fogadjunk, hogy Kovács úr abban reménykedik, a nagy híré ügyvéd majd bebizonyítja, hogy csak egy hülye vagyok, akinek túl élénk a képzelete...

- Egyáltalán nem gondolom azt, hogy ön egy hülye. Ellenben kifejezetten érdekel az okfejtése.

Megkértem a főhadnagyot, hogy hallgassa végig, én hogy látom a történeteket, és ha az általam előadottakkal kapcsolatban bármilyen kifogása van, azonnal jelezze.

Ha egyáltalán létezik olyan, hogy „ügyvédi módszer” számomra ez az egyik legfontosabb: amikor egy üggyel foglalkozom, szeretem az „egészet egyben látni” Megpróbálok elszakadni a látszatra fontos tényéktől, és ehelyett arra törekszem, hogy ezekből az elem tárt vagy általam előásott adatokból egy koherens történet kerekedjen ki.

így tehát belekezdtem, hogy összefoglaltam Kovács úr sztoriját a főhadnagynak:

- Kovács úr nyaralója a város szélétől néhány száz méterre, a kikötő közvetlen szomszédságában áll magányosan, szomszédok nincsenek. Kovács úr mániásán rendszerszerető ember: hosszú évek óta április 1-jén, a kora délutáni órákban érkezik a nyaralóhoz, és mindig szeptember 1-jén, a kora

délutáni órákban távozik. Az elmúlt három évben, amíg nem volt a nyaralóban, betörtek hozzá, ráadásul mindhárom alkalommal ugyanazzal módszerrel. Ezért tavaly, augusztus vége felé úgy döntött, hogy óvintézkedésként rácsot szereltet a kandalló elé. Eddig rendben van? - néztem a főhadnagyra. Bólintott. - Megismétlem: Kovács úr óvintézkedésként szerelt rácsot a tűztér elé.

A főhadnagy megint bólintott, úgyhogy folytattam.

- Kovács úr ezzel a módszerrel sikerrel óvta meg vagyonát. A betörő a korábbiakhoz hasonlóan könnyedén leereszkedett a kéménykürtőn, visszakapaszkodni azonban már nyilván nem tudott. Más egy csőben lecsúszni, és megint más visszamászni egy kötélén.

Újra a főhadnagyra néztem megerősítésért, mire ő azt felelte: így igaz, a fogkrémet sem lehet visszanyomni a tubusba. Mosolyogtam, milyen remek a hasonlat, majd továbbgörgettem a történetet.

- Kovács úr nem várt „vendéget”, és nem is állított neki csapdát. A fiú saját elhatározásból tört be a nyaralójába. Nem tartozik szorosan a tárgyhoz, de véleményem szerint rutinból cselekedett: joggal gondolta, hogy ami háromszor már bevált, az negyedszer is bejön.

Részemről ennyi volt a sztori és nem több. Még annyit hozzátettem, hogy magánemberként kiegészíteném a történetet annyival, hogy a fiú egyrészt nagyon vagány volt, másrészt viszont nagyon pofátlan is, ha szabad illet mondani: épp az apja egyik törzsvendégét, sőt talán nem túlzás azt mondani, hogy a barátját lopta meg! Kijelenthetjük, hogy gátlástalanul viselkedett, és végül ennek itta meg a levét.

Megkérdeztem a főhadnagytól, hogy van-e valami az általam előadott történetben, amivel nem ért egyet. Ő rágyújtott egy cigarettára, kicsit gondolkodott -ahogy a filmekben szokás -, majd azt javasolta, hogy menjünk át a rendőrség mellett található presszóba, és folytassuk ott a beszélgetést.

Igazi retró hangulatú presszó volt. A környezethez illően teát kértem, cukor és citrom nélkül, úgy, mint egyetemistakoromban. Sejtettem, miben sántikál a főhadnagy. Nem olyan nehéz kiismerni a rendőröket: a hivatali szobájukban

képtelenek elengedni magukat. A főhadnagy belekortyolt a kólájába. Valahogy átalakult fáradt rendőrből laza fiatalemberré.

- Ügyvéd úr, a történet, amit ön előadott, teljesen rendben van, sőt a bíróság sem találna bene semmi kivetnivalót. Kovács úr elmondott önnek mindent, amit a védelme ellátásához szükséges volt tudnia. Azonban elhallgatott néhány körülményt, amelyek lehet, hogy csak a számomra tűnnek fontosnak... Például azt, hogy a fiúnak viszonya volt Kovács úr nejével. Amíg Kovács úr vízisíezett, addig a fiú a feleségével hancúrozott. Láta az asszonyt, gondolom, egyetért velem abban, hogy egy frissen érettségizett tinédzsernek egy ilyen nő egyenlő a lottó ötössel...

Elhallgatott. Mosolyogva nézett rám. Amikor megkértem, hogy folytassa, csak ennyit mondott:

- Ennyi. Nincs tovább. Az asszony vállalja, hogy félrelépett, a férj vállalja, hogy tudott róla. Ennyi.

Meg akartam kérdezni a főhadnagytól, hogyan tovább, de végül nem tettem. Csak annyit mondtam, hogy néha találkozik az ember furcsa, befejezetlen történetekkel. A főhadnagy azt válaszolta, hogy Kovács úr története valóban furcsa, de ha isten is úgy akarja, nem lesz befejezetlen. Ennyiben maradtunk. Fizettünk, és ki-ki ment a maga dolgára.

Az irodámból felhívtam Kovács urat. Megpróbáltam a tényekre szorítkozni.

- A főhadnagy azt állítja, hogy ön nem mondott el nekem mindent. Például hogy a fiú intim kapcsolatot tartott fönn az ön feleségével.

- Valóban nem mondtam el, mert szerintem nincs összefüggés haláleset és a feleségem félrelépése között. Maga is látta, majdnem harminc év köztünk a korkülönbség, szóval különösebben nem rázott meg a dolog.

Május végén Kovács úr felhívott, és elmondta, hogy nagy öröme a rendőrség lezárta a nyomozást. Aztán felajánlotta, hogy ha időm engedi, látogassam meg a nyaralójában, sőt akár kipróbálhatnám a vízisíezést is. Azt válaszoltam, hogy a meghívást szívesen elfogadom, de a vízisít inkább kihagynám.

Júliusban látogattam meg Kovács urat és a feleségét. Grilleztünk, aztán megmutatta a szoftvert, amit kifejlesztett, a kedvemért még be is vásárolt a chicagói gabonatőzsdén. Végül csak elmentünk vízisízni is.

A vendéglős mellett ültem a csónakban, és laikusként is feltűnt, milyen remekül együttműködnek Kovács úrral. Mikor bemutatkoztunk, kifejeztem neki a részvételemet, amire azt válaszolta, hogy egyszerre két tragédiát kellett feldolgoznia: egyrészt azt, hogy a fia meghalt, másrészt azt, hogy hogyan. Elmesélte, hogy nemegyszer álmodik a fiúról: ahogy a kandalló tűzteré-ben kuporogva hosszú kínhalált hal. Az orvos szakértők szerint néhány napig a vizeletét itta, aztán szomjan halt. Öngyilkossággal is próbálkozott. A homlokán talált sérülések azt bizonyítják, hogy megpróbálta szétroncsolni a fejét a vasrácsra, de nem sikerült neki, mert akkorra már túlságosan le volt gyengülve.

A vendéglős ezután már nem sokszor szólalt meg, és egy óra múlva cseréltek Kovács úrral.

A vízisí után visszamentünk a nyaralóba, és elbúcsúztunk Kovács úr feleségtől, aki játszóházba vitte a gyereket.

Kovács úr limonádét készített sok jéggel, majd megkérdezte, érdekelne-e a hobbija. Mondtam, hogy persze. Kiderült, hogy videózik: tagja egy zártkörű klubnak, amely évente csak háromszor tart klubnapot, pontosabban klubnapokat, négyhavonta összejönnek Miamiban, Berlinben vagy Veronában. A legutóbbi találkozó Miamiban volt, és Kovács úr elnyerte a vándorkupát.

A klub tagjai maximum ötperces videofelvételeket készítenek, amit egyetlen alkalommal játszanak le egymásnak. A legeredetibb film készítője viheti haza négy hónapra a serleget, amelyre természetesen felvésik a nevét. Kovács úr elmesélte, hogy óriási energiabefektetés kell ahhoz, hogy valami egészen eredeti témát tudjon feldolgozni az ember. Egyetlen megkötés van: a film készítője kizárólag spontán történéseket örökíthet meg. Előfordult olyan, hogy valaki statisztákat bérelt, hogy eljátsszanak egy szadomazo jelenetet, sőt tizenvalahány évvel korábban, a kezdetekkor egy argentin klubtag bűnözőket bérelt fel csak azért, hogy a kamerájával rögzíthesse, ahogy megcsonkítanak egy fiatal fiút. Mindkét tagot kizárták.

Kovács úr megkérdezte, hogy volna-e kedvem megnézni a díjnyertes filmjét. Természetesen volt. A film előző év december 17-ével kezdődött és december 24-én, este 17:05-kor ér véget.

A videofelvétel sötét vágóképpel indult, aztán felgyulladtak a lámpák és egy kandallót lehetett látni, ahogy a tűztérben egy láb kalimpál. Aztán az látszott, ahogy ott kuporog egy fiú és kétségbeesetten rázza a rácsot, majd egy csavarhúzóval próbálkozik, de eredménytelenül, hiszen a rács végét bebetonozták a kőpadlóba. Később a fiú a vasrácsba verte a fejét, de nem sikerült elég nagy lendületet vennie. Egy idő után elernyedte, és ahogy megszűnt a mozgás, a lámpák is kialudtak.

Amikor Kovács úr kikísért, megjegyeztem, hogy megszegte a klub szabályzatát, hiszen az az előírás, hogy a klubnapok végén minden felvételt meg kell semmisíteni. Azt felelte, csak a kedvemért archiválta a felvételt. Ami egyébként már nem létezik, mert a lejátszást követően letörölte.